

III. FÜZET

„Add át az illetékeseknek! Azok a családok, akik csütörtöki vagy pénteki napon a családjukban az engesztelő imádási órát megtartják, ha a családjukban meghal valaki, egyetlen szigorú böjti nap után a család halottja kiszabadul a tisztítóhelyről.”

III/121

1963. szeptember 24.

„Tudod, hogy tetszel most Nekem? Kérdezed, miért? Csak iparkodj! Tudod, mit mondott őrangyalod: fokozd magadban az imádást és a hódolatot Isten szent fölsége iránt. Látnod, elhatározásod által, hogy óránként tartasz lelkiismeretvizsgálatot, lelked mind jobban hangolódik az Istenben való elmerülésre és imádásra. Hódolatod is nagy mértékben fokozódik Isten szent fölsége iránt. Ez az elhatározásod igen nagy összeszedettséget kíván, de a szeretet előtt nincs lehetetlen. Erre Én elég példát adtam nektek. Erőszakos alaptermészeted átalakítom kegyelmeim eszközeivel. *Az alaptermészeted megmarad, de ha rossz természetedet alárendeled isteni kegyelmeimnek, Én mesterművet alkotok belőle. Csak hagyd Rám magad! Úgy, mint a megtaposott szőlőszemek, melyek az átalakulás után borrá lesznek, és ebből lesz Szent Vérem. Te is az Én Szent Véremtől ittasulsz meg, de csak akkor, ha előbb átalakulsz, és mint a must, kitisztulsz. Vagy mint a búza, mely őrletés után lesz csak Szent Testemmé átváltoztatva. Te is csak az őrletés után változol át, és lesz istenivé nyomorúságos természeted. Ugye, érted? Sokat elmélkedtünk erről együtt. Aki eszi az Én Testem és issza az Én Vérem, az Énbennem marad és Én őbenne. Akiben Isten van, az istenivé lesz. Kislányom, éld bele magad ebbe a nagy kegyelembe!”*

1963. október 2.

Az Úr Jézus szólt:

„*Ne engedd, hogy a föld vonzzon magához. Te nyílegyenesen repülsz Felém. A sok kegyelem által, mellyel elhalmozlak, tudsz megmaradni röptödben. Visszaesést nem engedünk, mert kegyelmeim állandó röptülésben tartanak. És közel az idő, csak légy türelmes. Én is alig várom már jöttödet. Kislányom, Erzsébetem! Szívemre ölellek, és minden szenvedésedért, melyet megváltó munkámért vállaltál, el nem mondható jutalmat kapsz.*”

III/122

1963. október 3.

Újra arra kért: „El ne engedd az alkalmat, mely megtartja lelkedet nyílegyenes röptében! *Engedj el minden szálat, mely még a földhöz vonz! Én segítek neked, mert azt akarom, hogy segíts nekem, és hogy csak Engem szeress és Nekem szolgálj.* Nem szeretem az olyan áldozatot, mely a földre gyökeresedik. Légy könnyed, Én a leszakított virágokat kérem tőled, tőletek. Tudod, ezt már máskor is kértem. Hallgass isteni tanításomra, hisz Én most pótolom mindazt, amit elmulasztottál eddig. De ne félj, utolérjük magunkat! Én olyan módszerrel tanítalak, mely megfelel idődnek, és csak rajtad múlik, hogy átadd magad teljes lemondással. Szentlelkem simogat és farag, úgy, ahogy te is kérted.”

1963. október 9.

A Szűzanya is nagyon szelíd szavaival arra kért: „Kármelita kislányom! *Vigyázz lelked csendjére, semmi neszt be ne engedj, mely lelked csendjét zavarná, mert szavaink csak úgy fognak továbbra is hozzád szólani, ha alázatos, szent áhítattal hallgatsz szavunkra.*” Majd a sokszor elmondott kedves szavakkal elköszönt: „Kislányom, de nagyon szeretünk mi téged!”

Most, hogy szavait leírom, szeretném ezt térden állva írni, de erre nincs semmi mód. Amikor így beszélgettünk, a Szűzanyát megkérdeztem, hogy a kijelölt személyek közül lesz-e olyan, aki a tizenkét papi személyhez fog tartozni. Ő nem hagyta kérdésem válasz nélkül, hanem így szólt: *„Szabad akaratok van. Ahogy vállalják az áldozatokat, s a hit és a bizalom az, mely által méltókká lesznek erre.”*

1963. október 15.

A Szűzanya jóságos anyai szavaival ismét arra intett, hogy vigyázzak szünet nélküli összeszedettségemre. „Kislányom, azért intelk és kérlek állandóan, mert mint édesanyád különös kegyelmeim által közléseimre méltatlak. De őrizd ezt a kegyelmi állapotot, melyet lelkedbe árasztunk, nehogy szürke homály boruljon lelkedre. Ez a fényesség csak úgy fog világitani lelkedben, ha nagy és szünet nélküli szorgalommal vigyázol.” A szavak, melyek által a Szűzanya óvott és intett, olyanok lelkemben, mint ahogy mi, földi édesanyák intjük, óvjuk gyermekeinket aggódó, féltő szeretettel.

III/123

1963. október 18.

A virrasztás idején a Szűzanya kezdett velem beszélgetni, és közben édesanyai Szívének határtalan nagy fájdalmát lelkembe árasztotta. És miközben lelkem megtelt anyai Szívének fájdalmával, Ő tovább beszélgetett: *„Kislányom, csak egy anya értheti meg lelkem nagy szorongását és fájdalmát. Azért szólok hozzád. Te tudod, mi az aggodalom, tudom, megértesz. Ó, az én gyermekeim, de sokan elkárhoznak! Roskadok a fájdalomtól, s azért osztom meg veled, hogy ez ösztökéljen mind jobban a szent ügy megindítására. Anya vagy te is, Szívem aggodalma a tied is.”* Közben anyai fájdalmát növelte lelkemben, s újra kért, hogy ne sajnáljak semmi fáradságot és ne mellőzem kérését, mely rajtam keresztül fog megindulni.

1963. október 19.

Szombat reggel már az ébredésnél is egy megrázó szavával csak ennyit mondott: „Menj, gyermekem, siess! Minden perc a lelkek elvesztését jelenti. Menj, gyermekem!” – ismételte újra szavait. Lelkem elmerült az Ő újra sürgető kérésében, és szomorúan panaszkodni kezdtem útközben, ahogy a szentmise mentem. A szentmise alatt is csak a Szűzanya fájdalmas kérése volt az imádságom. A kételyek valósággal fojtogattak, miközben csak indított: „Menj, gyermekem!” *És a szentáldozás után is arra kért, hogy ne engedjem úrrá lenni magamon a kételkedés ólomsúlyú érzelmeit, mert ez csak gátol tervei keresztülvitelében. „Kármelita kislányom, most rövidesen olyan személyekhez fogom az ügyet vezérelni, akik nagy mértékben előre lendítik szent ügyem.”*

*Ez, amiről a Szűzanya beszélt, valóban meg is történt.
Én néhány év múlva megkérdeztem gyóntatómat,
ő erre azt válaszolta: „Igen, átadtam.”*

III/124

Ezek a szavak még jobban a kételkedés küzdelmeivel nehezítették meg lelkem. „Édesanyám, már annyi indítást elfogadtam és kérésednek minden erőmmel eleget tettem, és mindez csak kísérlet maradt. Semmi jele annak, hogy célba fogok érni állandó fáradozásaimmal. Nem most is az én képzelgésemmel működök bennem?” A nagy kintól már könnyel teltek meg szemeim. „Édesanyám, bocsáss meg! Látod, nem is élek már, csak annyi élet és akarat van bennem, amennyit isteni Szent Fiad akarata tart bennem. *Nem akarok én semmit tenni az én képzeletem szerint. De mivel Ti látjátok, mennyit szenvedek emiatt, fosszatok meg hát teljesen minden gondolattól, és csak azt tudjam gondolni és tenni, amire Ti kértek. És ha szabad azt kérnem, tartsátok távol tőlem azt, hogy saját képzelgéseimnek vagyok áldozata.* Ti tudjátok, hogy milyen kín ez számomra.” S ahogy szentáldozás után így mélyen elmerülve keserves panaszkodásomban a mellém rendelt nővér megzavart, egészen összereztem. De mivel

még volt egy kevés időm, utána is térdelve maradtam. S míg így tehetetlenül vergődtem, a Szűzanya csak ennyit mondott: „*Higgy anyai hatalmamban!*” Tehát éreztem, mennem kell az Ő indítására, és bíznom kell a Szűzanya kihangsúlyozott hatalmában, mellyel Ő elindított. A megaláztatás, ó, az már teljesen énemmé vált, de a kétely, az nem hagy el. Tudom, a nyomorúság az, mely a földhöz köti lelkemet, amiatt nem szűnnek meg kínzó kételyeim. De mindig le kell küzdenem magamat, és *tennem kell a Szent Szűz kérését, mely lelkemben mint vészjelző harang sürget állandóan: „Menj, gyermekem!”*

1963. október 22.

Ahogy a szentmiséről hazaértem és elkezdtem a házimunka végzését, szent őrzőangyalom arra kért, hogy vonuljak el és imádjam a Szentháromságot. Őrangyalom kérésére kis szobámba vonultam, mely a kert végében egy különálló kis házacskában van. És itt a Szentháromság imádása közben átélt csodás kegyelmekről nem lehet sem beszélni, sem írni. Ezt csak átélni lehet. Itt minden emberi szó gyenge. Volt idő, amikor a Szentháromság által átsugárzó kegyelmek átáradását az Ő megvilágításuk fényénél valamelyest le tudtam írni. De ez csak halvány homállyal fedett ahhoz képest, ahogy azt most lelkemben érezni, átélni engedik.

III/125

1963. október 23–24.

A Szentháromság fenséges imádásában elmerülve telt el mind a két nap. És időközben a kételyek oly mértékben zavarták lelkem, hogy most már úgy éreztem, ez a végsőkéig ki-merít. Nem tudtam szabadulni önmagam nyomasztó lelki kínjaitól, hogy saját képzelgésemmek esztelen áldozata vagyok. Ki tud ettől megszabadítani? Hiszen ez nem a gonosz kísértése, lelkemben a sátánt a Szent Szűz megvakította már

régen. Ezek a küzdelmek valóban önmagamtól erednek? S most, a nagy roham idején éppen nincs alkalmam arra, hogy lelkiatyámhoz menjek. Ő bizonyára tisztázni tudná a lelkemben uralkodó kételyek zavargását, mely most már olyan válaszut elé állított, melynél végleg le kell számolnom. Úgy éreztem, hogy lelkem egy szédítő magas árbócra kapaszkodik, és vagy lesz erőm oda feljutni, vagy lezuhan lelkem a mélybe. De ezt már nem bírom tovább, ezt a hosszan tartó küzdelmet, mely bizonytalan sötétségben tart. Néhány órán át még kegyetlen lelki küzdelmem volt. *Az Úr Jézust getszemáni-éji vérrel verejtékező borzalmas kínjainak érdemeire kértem, szabadítsa meg lelkemet gyötrő kínjaitól, ha ez nem ellenkezik az Ő szent akarásával.* Kínlódásom közben is éreztem, a Szentháromságban való elmerülés tartja fenn lelkem, hogy végképp fel ne adjam a heves küzdelmet, mely csak nem akart szűnni lelkemben. Estére járt már az idő, mikor végre az otthoni munka befejezése után az Úr Jézushoz mentem, hogy ott lelkem megpihenjen. A hosszú csöndességben még fokozódott bennem a Szentháromság imádata, mely kínjaim közepette sem szűnt meg. Majd hirtelen a Szeretet Lelke remegő érzéssel töltött el. Azt kell írnom, a tér és idő érzete megszűnt bennem, és ebben a lelki elragadtatásban az Úr szólalt meg. Hangja rendkívüli erőt árasztott át reám, és szavait egészen emberi hangja által adta tudtomra: „Leányom, a nagy küzdelmek jutalmaként a Szentháromság fokozott mértékben birtokába vette lelked, és a kételyek ezután elhagyják egy időre lelkedet. Tetőfokára juttattam most minden emberi erőd megfeszítését. Ne lepődj meg azon, amit és ahogy most szólok. Hogy megértsd szavaim értelmét, csakis ilyen, általad ismert szavakkal adhatom tudtadra, hogy mennyiségben és minőségben is megfeleltél az isteni követelményeknek.” Ezen szavai kifejezése közben lelkemet elképzelhetetlen örömökbe engedte elmerülni. Közben tovább szólt még: „Ezentúl, mivel a kételyek szorongásától megtisztult a lelked, most már gyakran lesz részed abban, hogy a mennyei Atyához felemelkedj és elmerülj a Szentháromság csodálatos gyönyörűségében. Én most már

ritkábban fogok szólni hozzád, a Szentháromságban való gyakori elmerülésed által emelkedik lelked mind nagyobb mértékben Istenhez és időzik a mennyei Atya társaságában. Sz szenvedéseid értékálló jutalma ez. *Kételyeid helyett most másféle szenvedések jutalmával ajándékozlak meg. Ezentúl nagy harcot kell vívnod állandóan a test követeléseivel, melyek lelked magasra törő vágyait igyekeznek nagy erővel a földhöz vonzani. Ez a küzdelmed módfelett nagy lesz, és ennek állandó leküzdése és fékentartása által maradhatsz meg csakis a Szeretet Lelkének birtokában. Fáradságos küzdelmeid minden áldozatát a tizenkét papi személy javára fordítom, akik Anyám Szeretelángját lesznek hivatva ismertté tenni és megindítani.” S most a Szűzanya kapcsolódott be, és lelkem áhitattól betöltött csendjébe a Szentlélek Mátkája simogató, mérhetetlen szeretetével szólt: „Szavaim hitelessége végérvényre jutott lelkedben. Kicsi eszközöm, alázat, áldozat: ez a kettő elválaszthatatlanul uralja lelkedet állandóan! Bíz és higgy most már végre anyai hatalmamban, mely hatalommal a sátánt megvakítom és a világot a kárhozattól megmentem!”*

1963. október 28.

Este az Úr Jézushoz mentem, hogy a templom csendjében hálát adjak végtelen jóságáért. Az énekkar próbát tartott, így csak térdre borulva üdvözöltem, és utána haza indultam. Útközben is Benne elmerülve, lassan mentem, hogy legalább ezt a csendességet is jól kihasználjam. Az Úr szavairól elmélkedtem. Most, hogy a kételyek szorongása megszűnt bennem, megkérdeztem az Úr Jézust: „Imádott Jézusom, a leírt szavak között van-e olyan, ami az én képzelgésemből származik? Mutass rá, kérlek szépen, mert ez még nyugtalanít.” Ő egyszerre mellém állt, áldott szent kezét vállamra tette /nem láttam, csak éreznem engedte jelenlétét/. *S mintegy mosolyogva ezt mondta: „Semmi okod arra, hogy ilyesmire gondolj.”* És szavai nyomán jelenlétének érzetét még tovább fokozta. /Ezen kívül még soha nem éreztem mosolyát./

III/127

1963. október 30.

Imádás közben újra és újra átgondoltam közléseit. Most eszembe jutott, hogy régebben egyszer azt kérte tőlem, hogy menjek el az esperes atyához. Én akkor nagy szorongásomban a mellém rendelt nővérhez mentem, s ő azt tanácsolta, ne menjek. Én azonban még hosszú időn át nyugtalan voltam emiatt, és gyakran gondoltam erre. Az Úr Jézus most erre is megnyugtató választ adott: *„Ne aggódj emiatt. Jobban tetszett Nekem az, hogy a melléd rendelt személynek engedelmeskedtél. [...] Az akkor meg nem tett küldetésből nincs semmi hátrányod, mert alázatos engedmességed mindenképpen érdemszerző volt számodra.”*

1963. november 1.

Munka közben az Úr Jézus kezdett beszélgetni. S közben fokozta bennem a meghitt áhítatot, mely lelkemet úgy uralja, hogy azt kell írnom, élek én, de már csak az Úr akarata éltet engem. Amit most mondott, számomra igen meglepő volt: *„Kedves kicsikém! Ugye, meglep ez a becézgetés? Így tetszel nekem, ha egészen Reám hagyatkozol. Tedd is ezt mindig, hiszen ez az, ami állandó közelségemben tart. Gyámoltalanságodban mindig Én vagyok a legerősebb támaszod. Ez a nagy isteni átélés, mellyel a közeli napokban megajándékoztalak, egyenlő értékű a nagy kísértéssel, melyet a sátán reád zúdított. Ugye tudod, mikor volt?”* S emlékezetembe idézte a napokon keresztül tartó nagy küzdelmet. *„Én, a Mester ezt megleléssel jegyeztem fel, és most ezért a nagy küzdelemért kegyelmeim rendkívüli állapotába helyeztem lelked. Tudod, kicsikém, már itt a földön is kapsz ízelítőt a menny gyönyörűségeiből. Ahogy már mondtam, szenvedéseid értékálló jutalma ez.”*

III/128

1963. november 2.

Halálom idejéről beszélgettünk.²¹ Én megkérdeztem Őt, hogy nem az én elképzelt akaratom-e ez, hogy mikor fogok meghalni? Az Úr Jézus kedves szemrehányással válaszolt: „Talán nem egyezik akaratumk, vagy nem akarsz még végképp Hozzám jönni? Vonz még valami a földhöz? Én pedig azért közöltem veled halálod idejét, hogy így könnyebb legyen számodra a föld terhét elviselni. Mondd, nem így fogod fel?” „Imádott Jézusom. Nagyon is boldoggá teszel ezáltal. Ó, félre ne érts, csak azért merült fel bennem a kétkedés, nehogy az én akaratom előtérbe helyezkedjen isteni szent akarattal (szemben). És azért is, mert szavaiddal oly nagyon boldoggá teszel, és halálom idejének elfogadása óta lelkem még nagyobb odaadással szolgál Téged, hogy életem egyetlen perce se maradjon kihasználatlanul.”

Mikor az Úr Jézus kínzó kételyeimet megszüntette, akkor jöttek a hálaadó szavak ajkamra. „Kegyelmed által lelkemben már elcsitultak a kínzó kételyek. Ó, Szentháromság! De nagy csodát műveltetek lelkemben! A szenvedések kohójában égettétek ki lelkem, mely megtisztult, s íme most már szemlélhet, elmerülhet Bennetek. Ó, mennyei jó Atyám, imádandó Szentháromság! E fönséggel teljes csodát átélni s ízlelni engedtétek már itt a földön. Ó, mennyei Atyám, ég Ura! Lelkem szeretettől izzik s ég. A lelkemben kigyúlt fény lobog föl Feléd. S Te, tudom, nem kívánsz mást, csak teljes Rád hagyatkozást.”

---

21 Mint már a bevezetőben utaltunk rá, az Úr Erzsébet asszony 52. születésnapjára helyezte kilátásba halála napját (vö. III/128., 219.). Utána – a szöveg szerint – maga Jézus magyarázza meg, hogy ezt valóban Ő mondta, de ezt csupán Erzsébet asszony lelki fejlődése miatt tette. A „meghalni” kifejezés lelki értelemben szerepel itt, melynek jelentése: meghalni a világnak és önmagának (vö. III/229.; Gal 2,20), vagyis lemondani önmagáról, hogy Krisztus éljen benne egyre teljesebben. (Szerk.)

1963. november 7.

Az esti szentséglátogatás után elköszöntem Tőle, és mikor a főoltár lépcsőin lementem, utánam szólt: „Mondj még egy istenhozzádot!” Igen meghatódtam és az áldoztató rácsnál újra letérdeltem, hogy az Ő óhajtásának eleget tegyek. Ő lelkembe árasztotta szeretetének csodás sóvárgását a lelkek után.

III/129

Ezekben a napokban a Szűzanya állandóan sürget és kér. Nem tudja már Szívében tartani Szeretetlángját. Engedjük, hogy felénk törjön, tegyünk meg mindent az elindulásra! Csak az első lépés nehéz. „Leánykám! Miután ez megtörtént, Szeretetlángom zúgva töri át a lelkek bizalmatlanságát, és miután nem lesz ellenállás, szelíd fénnel világítja meg a lelküket. Szeretetlángom befogadói a kegyelmek bőségétől megittasultan hirdetni fogják mindenhol, ahogy már mondtam: Ilyen még nem volt, mióta az Ige Testté lett.”

Fontos!

1963. november 19.

A Szent Szűz szólt ismét: „Kislányom, a kínzó kételyek megszűnte után vidd szent ügyemet! Te nem pihenhetsz meg, ne légy fáradt és visszahúzódó, a megbízást érvényre kell juttatnod. A melléd rendelt személy által is. Jöjjetek már össze, ti, akik már valamit is tudtok róla! De nehézkesek vagytok! *Ne féljete! Bizzatok hatalmamban!*”

1963. november 21.

Újra a Szűzanya sürget: „Szeretetlángom érvényre jutását kell kiterjesztened áldozataid meghozása által, az ismert és előtted ismeretlen személyek között. Nem lehetsz te, kislányom, visszahúzódó. Most, miután Szeretetlángom végérvényre jutott lelkedben, *megfeszített erővel kell akarnod mindazt, amit reád bíztam.* A cselekvőerőt mindenkinek megadom.

A lelkekben fényt derítetek Szeretetlángom kegyelmi hatása által, hogy indulástok bátor legyen. Emlékezetedbe idézem a sorrendet. (Itt felsorolta a személyek neveit.) Ezt tegyétek, én sürgetem. Te csak szelíd szóval és alázatos rejtettségekben maradj, és áldozatvállalásod legyen az, mellyel segíted az indulást.”

1963. november 27.

Újra a Szűzanya beszélt és kérdező szavával úgy fordult hozzám, hogy lelkem elragadtatásában úgy hallottam, mint ha egészen emberi hangon beszélt volna: „*Mondd, kislányom, mit gondolsz, meddig tart még ez az egy helyben topogás?*” Szavai azonnal kiváltották lelkem nyomorúságának és gyámoltalanságának érzését. „*Anyám, én csak Átalatok és Veletek akarok és tudok tenni és gondolkodni. Édesanyám, és ha nem azt akarnám tenni és gondolni, amit Ti, szüntessétek meg elmém gondolatait. Szabad akaratom, egyetlenem, amim volt, örömmel adtam oda, és szólni sem kívánok semmit, csak amire Ti kértek. Ha mást akarnék tenni, némítsátok el minden szavam, és akadályozzátok meg minden cselekedetemet!*” És míg én így könyörögtem Hozzá, újra hallani engedte szavait. De oly csodálatosan, ahogy ezen kívül csak egyszer hallottam. Szavai fenséggel és szigorral hangzottak, és kérésének sürgetésével beszélt: „*Mit gondoltok, ki lesz a felelős a gátlásokért? Ha akadnak köztetek ilyenek, minden erővel védjétek meg Szeretetlángomat. A sátán megvakítására törekednetek kell, melyet az egész világ összefogó erejével fogunk megvalósítani. Ne hátráltassátok, mert egyszer felelni kell a reátok bizott munkáért, a tengernyi lélekért! Azt akarom, hogy egyetlen egy se kárhozzon el. Mert a sátán oly mértékben lesz világtalanná, amilyen mértékben ti munkálkodtok ellene.” Itt a Szűzanya azt is mondta, hogy nemcsak a papságot fogja terhelni a tétlenségért a felelősség, hanem mindazokat is, akik kényelemből nem álltak be a sátán megvakításába. „*Szeretetlángom kegyelmi kiáradását indítsátok már el! Az összefogáshoz csodálatos erővel és ke-**

III/130

gyelmekkel árasztalak el benneteket tömegesen és külön-külön, egyénenként is. A felelősség nagy, de munkátok nem lesz meddő. Az egyesült munkából egyetlen lélek se maradjon ki! Szeretlángom szelíd fénye gyújtani, gyulladni fog az egész földkerekségen, és a sátán megalázottan és tehetetlenül hatalmát veszti. Csak ezt a vajúrást ne akarjátok meghosszabbítani!” Majd ismét kért, hogy a püspök atyához való eljuttatást ne mellőzzük már.

*Ezek a kérések a legfontosabbak közé tartoznak,
és a Szűzanya sürgetése állandó lelkemben.
Innen nem húzom alá, ez mind fontos!*

1963. november 28.

Levélben elment:

Tisztelendő Atyám!

III/131

A Szent Szűz kérésére küldöm az Ő szavait, én nem tehetek mást, én nem háríthatom el magamtól az Ő sürgető kérését. Ő mondta már számtalanszor, hogy mégis az én kicsiségemen, tudatlanságomon és alázatosságomon keresztül fog kigyúlni Szeretlángja. Én nem vagyok más, mint kis eszköz, melyet a Szűzanya úgy használ fel, ahogy Ő jónak látja, én átveszem utasításait. Ha Ön azt látja jónak, hogy ne vigyem, vagy ne küldjem a Szűzanya sürgető szavait, adja tudtomra. Én teljes engedelmisséggel teszem meg, amit Ön mond.

Alázatos tisztelettel imáiba ajánlom magam.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Ezt a levelet még az előző napokban vittem az atyához. A Szent Szűz sürgetése olyan volt, hogy szinte azt sem tudtam, hogyan hajtsam végre.

Tisztelendő Atyám!

Ne vegye soraimat zaklatásnak, én a kis semmi és senki, csak eszköz a Szűzanya kezében, én csak azt teszem, amit Ő mond. Ő a nagyhatalmú, Ő a sürgető, s én az Ő alázatos

szolgálóleánya, és Önnek is egész akaratommal engedelmeskedem s megteszem mindazt, amit mond. Én is őrlődöm a Szent Szűz kérése miatt, mely nem szűnik meg lelkemben. Ő sürgeti kérését a püspök atyához eljuttatni. És hivatkozik arra, hogy ott Szeretetlángja szállást kapott. Mit tehetek én, írom és viszem vagy küldöm a nővértől a Szent Szűz szavait úgy, ahogy Ő utasít.

Ez is levélben ment el:

Szeretett jó Nővérekém! Ha Ön úgy látja jónak, (akkor) amit írok, élőszóval adja át az atyának. Mikor másodszor a püspök atyánál voltam, ő azt a tanácsot adta, hogy – szavait szó szerint idézem – „Ne akarjak én ajtóstól a házba menni, hanem azon legyek, hogy keressek magamnak egy állandó lelki vezetőt, aki miután megismert, úgyis fel fog figyelni rendkívüli lelki állapotomra, és ezután tudni fogja, mit kell tennie.” És ha ő hozzá megy, ő nem fog elzárkózni a dolgok figyelembe vétele elől. Az atyának kellene keresni az alkalmat a püspök atyával való találkozásra és megmondani a Szent Szűz kérését, hogy a már beavatottak és a még ismeretlen személyek mielőbb jöjjenek össze. Megkérem szépen, hogy soraim nehogy félreértésre adjanak alkalmat. Alázatosan és ismételten csak azt tudom írni, hogy én, mint kis semmi és senki, csak kicsi eszköz vagyok, és azt, amit írok, a Szent Szűzanya állandó sürgetésére teszem.

Alázatos tisztelettel köszöntöm.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Gy. gyóntatómnak átadtam.

1963. november 29.

„Leánykám, ennyi sürgetésből most már csak megértik szavaim hiteles fontosságát. Ugye, téged is kimerített? Nem baj, leánykám, most ne pihenj! A lelkek megmentése a fontos!”

Még több mindent is mondott, de azt már nem tudom leírni.

1963. december 2.

A szentmise után így szólt a Szűzanya: *„Ne legyetek passzív magatartásúak sürgető szent ügyemmel szemben! Mert a keveseken, a kicsinyeken és alázatosakon keresztül kell megindulnia ennek a világot rengető, nagy kegyelmi kiáradásnak. Ne mentegőzzön és ne szabadkozzon senki a meghívottak közül. Kicsiny eszközeim vagytok mindannyian.”*

Ez is elment az atyához levélben. A levelet mindig személyi posta vitte, vagyis ha nem én, akkor a mellém rendelt nővér vitte el mindig úgy, ahogy a rendelkezést az Úr Jézus vagy a Szent Szűz adta.

1963. december 10.

A Szűzanya utasított, hogy menjek el az esperes atyához, és közöljem vele azt, hogy menjen el lelki vezetőmhöz. Erről többet nem mondott. Szava az utasítással kapcsolatban rövid és határozott volt. Majd utána hangját megváltoztatva oly kedvességgel kezdett beszélni, hogy újra csak azt kell írnom, lelkem elragadtatott, és ami velem történt, abból csak néhány szót tudok leírni. Az előző napokban ugyanis nagyon heves lelki gyötrelmek kínjaiban vergődtem. A szenvedést úgy tudom megnevezni, hogy a Szent Szűz az Ő anyai fájdalmát, a lelkekért való aggodalmát megosztotta velem, és ezek a szenvedések oly nagy mértékben vettek igénybe, hogy alig volt máshoz erőm. Munkámat már nagy mértékben lecsökkentettem. Éreztem, napról-napra fogy fizikai erőm. A Szent Szűzzel való társalgás szinte megszakítás nélküli volt. A szavakat, melyeket a Szent Szűz az elragadtatás idején mondott, nem tudom leírni. Emlékezetemben csupán az maradt meg, amit azután mondott még kedveskedően: *„Te kis semmi, te kicsi eszközöm, örülj, hogy így meg tudsz semmisülni, ez tesz téged mind kedvesebbé a mennyei Atya előtt. A nagy szenvedések, melyeket veled megosztottam, annyira eggyé olvadtak*

III/133

éneddel, hogy ez indította anyai Szívemet arra, hogy anyai szeretetemmel egészen magamhoz ragadjalak, és új szenvedéseidhez még nagyobb erőt adjak. Szüvedéseidhez ezentúl mindig lelked elragadtatásában kapsz újabb erőt, erősítést.” Amikor a Szűzanya a szavakat kimondta, hogy „te kis semmim”, ezt oly kedveskedően mondta, mintegy éreztette velem, hogy ez az a jelző, mellyel legszívesebben becézget. Becézgető szavai igen megnyugtattak, főleg azért, mert az Úr Jézus, amikor nemrég azt közölte velem, hogy minőségben és mennyiségben is megfelelek az isteni követelményeknek, utána azt sem tudtam a nagy kegyelmek hatása alatt, mit is kell tennem, hogy meg tudjak maradni továbbra is és helyt tudjak állni, s továbbra is meg tudjak felelni az Úr követelményeinek.

Ezek után olyanféle gondolat kezdett bántani, hogy vajon nem volt-e ez idő előtti kiértékelés az Úr részéről. Annyira megsemmisültem, és közben megkérdeztem az Urat: „Imádott Jézusom! Mondd, mitévő legyek? Félek önmagamtól.” Az Úr Jézus szavaim aggodalmára csak ennyit mondott: „Kis lánytestvérkém!” Szavai egy időre megnyugtattak. Később azonban újra aggály lepett meg, és újra megkérdeztem az Úr Jézust: „Imádott Jézusom, megfelelek Neked? Meg vagy velem elégedve?” Ő nem hagyta, hogy az aggályosság nyugtalanítsa lelkem és válaszolt: „Ugye, mondtam már, Én a te Mestered vagyok, tanulj Tőlem! És mivel te elfogadtad tanításom és szívügyeddé tetted az Én szívügyemet, azért megadtam neked a bizonyítványt. Ugye, most már értesz? És így nem tartod most már elhamarkodottnak. Részemről ez csak egy előlegezett jutalom, mely képessé tesz a reád váró újabb szenvedésekre, melyek úgy, ahogy mondtam, különböző formában fognak meglepni.”

Az Úr Jézus most ritkán beszél. Ő ugyanis ezt előre megmondta. Mostanában a Szűzanya tölti be lelkem az Ő különleges szeretetével, mely elragadtatásba vonzza. Azért most is becézgetett, megnyugtató. Arra gondoltam, nem bántottam meg az Úr Jézust, mert akkor a Szűzanya megfeddett volna.

1963. december 15.

Az Úr Jézus tanított és panaszkodott ismét: „Leányom, emberi természetemnél fogva voltak emberi tulajdonságaim is. Nekem is van hitem, reményem és szeretetem is.²² Mily nagy hittel, reménnyel és szeretettel hoztam meg értetek a legnagyobb áldozatot. Hitem és reméltem, hogy lesznek követőim, kik viszonzni fogják határtalan szeretetemben meghozott áldozataimat. Vérrel verejtékező haláltusámban a mennyei Atyám által nyújtott vigasztalás adott erőt, hogy teljesen kiürítsem a szenvedések poharát. És mint ember szenvedtem, mellőzve minden isteni hatalmammat, hogy Szívem veletek érezzen. Minden szenvedést megízleltem, és a bennetek való reménnyel mentem a szenvedés útjára. Láttam a sok hűtlenséget és vele szemben együttérzésteket is. Ez az, amely irgalmasságra és könyörületre készítetett és készítet most is. Tudod, ugye, ha csak egy igazat találnék is, megkegyelmeznék a sokaság megbántásaiért. *Tartsatok tehát bűnbánatot, hogy a belétek vetett reményem meghozza számotokra az üdvösség gyümölcsét!*”

1963. december

Péntek délután, mikor már erőm fogytán volt a nehéz önmegtartóztatás miatt, az Úr Jézus hirtelen meglepett. Reám árasztott kegyelmei remegéssel töltöttek el, ahogy szavainak kedvességével szólt: „Te, te! Mit meg nem adnék neked! A kegyelmek bőségét kérésed szerint szaporítom meg lelkedben, melyet áldozataid által kitágítottál Előttem. Így most befér mindaz, amit adni óhajtok. Minden áldozat, melyet meghozol, új takarékbetét a mennyben, melyet magaddal hozol, és kamatját halálod után a lelkek sokasága fogja Általam kapni.”

---

22 Erről lásd még a *teológiai értékelés* 6.5-ös pontját. (Szerk.)

1963. december 22.

A kápolnát takarítottam, és közben elmerültem végtelen jó-ságában. Örömben hálálkodtam, hogy olyan sokáig lehetek ma a közelében. Ő is elmondta örömét, mellyel együtt érez velem, és közben panaszkodni kezdett. Amint a főoltár mögött és alatt takarítani kezdtem, mely már évek óta nem volt kitakarítva s a porréteg ujjnyi vastag volt, fehér köpenyem munka közben egészen szürkévé vált. Az Úr Jézus közben keserves panasszal fordult felém: „Látod, ilyen az a lélek, aki oltárom előtt meghúzza magát, de évekig nem tartja tisztán lelkét. Nem néz befelé, csak a szokás hatalma tartja közelemben, és ujjnyi poros lélekkel járul Hozzám.

III/135

/És közben egy papi lélekbe engedett bepillantást nyernem, akit már előzőleg is megmutatott, és kért, hogy szenvedjek érte, mert Ő nagyon szeretné, ha ez a papi lélek az Ő közelébe kerülne. Mert igen elkerüli azt, amiért Isten kiválasztotta. Én akkor is igen megrendültem, és meglepetésem most sem volt kisebb./

Most folytatom az abbahagyott részt: „Ugye, te sem gondoltad volna, hogy az Én oltárom mögött ilyen szürkeség van a vastag portól? Te is csak a felszínt törölgeted. Most legalább láthatod, miért panaszodom annyit a Nekem szentelt lelkekre, kik oltárom előtt megjelennek, lelkük szürke és poros, de ők csak a szépet látják, mert befelé nem néznek. És ahogy te is takarítás közben szürkévé váltál fehér köpenyedben, úgy piszkítanak be ők is példájukkal sok-sok lelket. S még csak észre sem veszik. Nem csoda, hisz nem néznek lelkük templomának szépséges oltárára. Elnéznek felette, kerülik, ami nehéz, és szürkül, porosodik lelkük évekig. De jaj nekik, mert rossz példát adnak! Aki keveset tud, attól kevés kívántatik. Ők azonban sokat tudnak. De csak tudnak, s Velem nem éreznek. Az már nem számít nekik – ahogy már mondtam –, hogy Nekem csak morzsát hullatnak. Persze morzsáért Én is csak morzsát adok. Mert ők csak azt adják Nekem életükből, ami nekik nem kell, és még beképzelik azt, hogy ők méltók arra, hogy a Nekem vetett

morzsáért kapjanak is valamit. Szeretem Én a kicsi áldozatokat nagyon is, az apró kis morzsákat, csak ne legyen fönnhéjazó az, akitől kapom. Nekem az alázatos lélek a kedves, és bármily kicsi áldozatot hoz is, nagy jutalmat kap (érte). De elvárom az erőfeszítést.

III/136 Kislányom, visszatérek a porra, melyről beszélgetésem elindult. A világ ilyen porréteggel fedett oltár. Én vagyok az áldozat rajta, és fel is néznek Rám, s látják is ragyogásom, és szépségében gyönyörködnek, élvezik jóságom. De hogy mi van amögött: tengernyi szenvedés, arra nem gondolnak. Csak élvezik a számukra nyújtott jót, és eszükbe sem jut a visszonzás. *Látod, ez lelke bánata.* A mi elménk gondolata egy legyen! Ó, de sokat panaszkodtam! *Ne sokalld meg! A megosztott bánat fél bánat. De Én az örömet is megosztom veled. Bánatom megosztása is öröm legyen már neked, hisz kitüntetek isteni bizalmammal. Mondd, kis leánytestvérkém! Felér ez elmédig? Nem? Az nem baj. Csak szíved dobbanjon Velem együtt! Az ész nem ér fel annyit, mint az együttérző szív, melyet mindig megvilágít az áldozat fénye.* Amelyik porosan marad, azon a fény tompa, és Szívem bánatát nem látja. Könyörögjünk mi ketten a mennyei Atyához ezekért a poros lelkekért!”

1963. december 26.

Így szólt az Úr Jézus: „Én mindenkinek ajándékot adok. Neked is. Te is megkapod mindazt, amire lelkednek szüksége van. És most te is adj. Tudod mit, oszd meg szíved felét!” Meglepődtem ezen. „Uram, az egész szívem a Tied.” „Az igaz, de add szíved felét a Kedves Háznak!” Ezen elgondolkodtam. Hogyan lehet ezt megtenni? Az Úr Jézus magamra hagyott. Én miután átelmélkedtem kérő szavait, örömmel teszem meg, amit kér. Így legalább az Ő közelében lehetek, mert a Kedves Házban kápolna is van. Amint végiggondoltam, különböző kételyek támadtak bennem. Igen sok és nehéz küzdelem után adtam meg magam. Az Úr Jézus közelsége nagyon vonzott, s ez eloszlatta kételyeimet. Ez az Ő

kérése. Ennek elfogadása a nagy megaláztatások fokozottabb lehetőségeit nyújtja nekem. Ezt hosszú volna itt kifejtetni. Itt ugyanis rendkívüli nehézségekkel kell megküzdenem. A körülmények részemre igen zavaros módon alakultak, mert azt, hogy én miért is vagyok ott, azt a mellém rendelt nővéren kívül senki nem tudja, és nem tartozom a Kedves Ház szerzetesnői közé. Én csak betolakodónak számítok. Sőt, volt idő, amikor akadt olyan is köztük, aki kémkedésnek vette mindennapi jelenlétem. Engem az Úr gondviselése ékelt így közéjük, de én ezt nem mondhattam meg. Egyik-másik nővér miatt igen sok megaláztatásban van részem, és lesz még több is, mert szívem felének átadása a fizikai munkában való megosztást is jelenti számomra. Hisz otthon nincs részem a megaláztatásban, mert a legnagyobb tisztelettel és szeretettel vesznek körül. És miután lelkemben így megküzdöttem a nagy nehézségekkel, ezt mondtam: „Imádott Jézusom, mindent elfogadok szent kezedből.” Amíg így belevergődtem ezekbe a nehézségekbe, az Úr Jézus újra szólt: *„Itt is terveim vannak veled, melyeket csakis a megaláztatások kitartó vállalásával érhetünk el. A mi kezünk együtt gyűjtsön!”* Erőt adó szavak ezek és fenséges pillanatok. Tovább szólt: „A mi szívünk együtt dobbanjon! Leányom! Csakis az önátadás állandó és küzdelmes fenntartása az, mely Engem újra és újra arra készítet, hogy isteni szavaimat lelked mélyén hallassam továbbra is.”

1963. (–)

III/137

Nem tudom, az Úr Jézus ezt a beszélgetést mikor mondta, csak töredékét találtam meg. „Elhivatottságodért megengedtem a sok bukdácsolást. Ez is szándékos volt, mert így edzettem meg lelked arra az alázatosságra, mely nélkül most semmire sem mentem volna veled. *Most is Én vezetek. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy lelki vezetőd szavai nem Tőlem valók. Sőt, nagyon is kihangsúlyozom, a legnagyobb alázattal fogadd el minden utasítását, és csak azt tedd, amit Ő mond.*

Az Ő szavai az Én lelkemből fakadnak. Bárcsak megértené és megfogadná ezt minden lélek!”

1964

1964. január 5. – első vasárnap

A kórházban voltam.

Egyik gyermekem látogatásából hazajövet a nagy hideg miatt már alig bírtam menni. Közben arra gondoltam, hogy öt órakor kezdődik a szentségimádás, s én is ott szeretnék lenni a közös szentségimádáson. Leküzdöttem magamban a dermesztő hideget, mely miatt lábamat már alig éreztem, és sietve mentem az Úr Jézushoz. Ő útközben csendes, hálálkodó szavaival így kezdett velem beszélgetni: „Jaj, de örülök, hogy Hozzám jössz! Úgy kedvemben jársz! Ez a kegyelmek újabb bőséges áradatát jelenti számodra.” Szentségimádás közben arra kért, hogy sugallatainak elhanyagolásáért, melylyel oly sokan megbántják, engeszteljem Őt. Ó, az én bűneim jutottak rögtön eszembe. Én is a sokat megbántók között voltam. Lehet erre könnyek nélkül gondolni? Uram, bocsásd meg bűneimet! És újra és újra felindítottam magamban azt a bűnbánatot, melyet az Úr irgalma hívott elő lelkemből. „Úgy akarom bánni bűneimet, ahogy még soha senki sem bánta meg. És úgy akarlak szeretni, ahogy még egyetlen megtérő bűnös sem szeretett.” Ő *bűneim bánata* közben tovább beszélt: „Tudod, a világ nagy vétke az Én sugallataim elhanyagolása, amely miatt a világ oly sötétségben jár, és a Nekem szentelt lelkek lanyhasága. Ők segítségemre tudnának lenni ebben, de még ők sem tartják szem előtt ezt a nagy veszéllyel járó lanyhaságot. Megkérlek, légy oly jó, és közöld lelkiatyáddal Szívem óhaját. Hogy Ő s ők, kik a lelkek vezetésével foglalkoznak, kövessék fokozottabban sugallataimat. S vezessék rá a lelkeket ennek fontosságára, mely nélkül nem lehet lelkiéletet élni, bármilyen nagy az ő törekvésük. Szent sugallataim elhanyagolása úgy az ő, mint a rájuk bízott lelkek elsorvadását idézi elő.

Ilyenkor mélyen átelmélkedem az Úr Jézus kérését, melyet rám bízott, és gondolataim fájó szomorúsággal töltik el lelkem. Ő Szívének bánatát árasztja lelkembe. S ezt mondta: „Leánykám, a mi kezünk együtt gyűjtsön, és a mi bensőnk együtt érezzen!”

III/138

1964. január 10.

A Szűzanya féltő gonddal újra oktatott: „*Kislányom! Vigyázz rejtettségedre és alázatosságodra. Anyai Szívem oltalmát árasztom reád, és kegyelmekkel teljes lelkem erejéből adok neked.*”

1964. január 13.

Elmélkedésem közben az Úr Jézus ismét szent szavaira méltatott: „Erzsébetem! Vigyázz! Lelked hosszas és nagy küzdelmek színtere lesz. A gonosz lelked legfőbb értékét akarja elvenni tőled: meg akarja ingatni alázatosságodat. Tudja, látja, hogy ez az egyetlen érték, melyet döngetnie kell. Csakis ezen keresztül tudja megingatni egész lelked állhatatosságát. Irtózatossággal tör feléd, és gyűlöletének minden eszközét felhasználja veled szemben. Zavarni fogja gondolataidat, minden cselekedetedet bizonytalanná teszi, szavain keresztül minden ocsmányságot megkísérel, és kegyetlen kínokkal fog elárasztani. Oly dolgokra akar rászédni, hogy hagyj fel alázatos törekvésseddel. Halálod előtt röviddel még csodát is tenne, hogy így tévesszen meg. Gyűlöletének végső kísérlete lesz ez. Utána lelkedben az Én fényességemet árasztom el. S ha ezek megtörténtét érzed, készülj fel a nagy, örök és elválaszthatatlan mennyei találkozóra. A küzdelemben nem leszel egyedül. Kegyelmeim ereje az, mellyel győzni fogsz.”

Én sokáig az Úr szavain elmélkedtem. Az Ő szavai után néhány óra múlva valóban megkezdődött a gonosz zavargása. Először is gondolataimat kezdte zavarni. Elképzelhetet-

len dolgokra akar rászédni. Ha az Úr Jézus előre nem figyelmeztet, nem is tudom, hogy tudtam volna eligazodni elmém rendetlen zavargásain. *Gondolataim biztonságát állandóan környékezi, cselekedeteimet mind rossznak bizonyítja. Rám akarja erőszakolni, hogy gyáva és lusta vagyok. Semmit sem teszek a rám bízott ügy érdekében. És ezenkívül is bármit teszek, sem gondolataimban, sem cselekedeteimben nincs semmi alázatosság, sem őszinteség. Az egész életem kétszínűség. Csakis mások megtevesztését akarom. Bolonddá tenném a világot, ha tudnám. Szavaim hitelessége éppen ott törik meg, hogy másokra akarom erőszakolni alázatosságom tudatát. Zavargásaival állandóan fáraszt. Nem tudom gondolataimból elűzni, gyűlöletének minden erejével rám zúdul. Lelkem tehetetlen nyomorúságban kínlődik, és csakis az tart vissza sok helytelen cselekvéstől, hogy az Úr Jézus figyelmeztető, jóságos szavaival előre megmondta mind ezeket.*

1964. január 16.

A szentmise alatt és áldozás után is az Ó Szent Vérének erejéről beszélt: „Én vagyok a nagy Véradó. Isteni Szent Véremtől megistenülhettek. Felfogjátok ezt ésszel? Ugye, nehéz? *Én vagyok a világ Véréadója.* Fogd fel hatalmas szeretetemet, melyet nyújtok neked, nektek. Tűnődj el rajta most, szent fényességem világosságánál. Ugye, te érzed ezt a Szent Vért? Szent Vérem bemelegíti, mozgásba hozza lelketek fagyos, megbénult erejét. Én átömlesztem, és átömleszténém az egész világon minden teremtménybe. Csak adjátok át magatokat isteni kezeim szent kezelésébe! Engedjétek lelketekben működni! Miért akartok közönséges lelkű emberek maradni? Akarjátok megistenülni, hogy gyönyörűségem legyen bennetek, veletek élni! Asztalomon szünet nélkül teríték (van), Én, a vendégváró gazda mindent feláldoztam, önmagam adtam. Tekintsetek lelketekbe a Szent Vér befogadása

után, és vegyétek észre azt a pezsgést, melyet Szent Vérem ereje művel bennetek. Ne legyetek annyira érzéketlenek! Ne a megszokás szürke hatalma hozzon ide szent oltáromhoz, hanem az áldozatos szeretet tüze, mely itt szeretetemtől tüzet fog, és Általam, veletek összefogva szeretetem tüze kiégeti lelketekből a bűnt. Ó, hogy vágyom erre a nagy elhatározásokra és erre az önkéntes szeretetre! Mikor jöttök már végre így Hozzám?” Ezek az isteni átélések olyan állapotban tartják lelkemet, hogy ilyenkor a gonosz zavaró erejének érvényre jutása teljesen megsemmisül lelkemben.

1964. január 17.

Ma az Úr Jézus a názáreti hajlékról kezdett beszélgetni, „mely a család kedves, meleg fészke volt. Tudod, itt készítettem elő Én is lelkemet a nagy áldozatra, a szenvedésekre, melyeket értetek vállaltam. Neked is a családi szentélyben kellett megérlelődöd. S mivel te árva voltál, a te családalapításod által készített otthon számodra az a hely, melyben lelkednek fel kellett készülnie arra a nagy elhivatottságodra, mely csakis a családi szentélyben érlelődhet meg. *Én tudom, ismerem adottságaidat, és ezért isteni gondviselésem természetesen rendezett el mindent, hogy alkalmassá tegyen mindarra, amit rajtad keresztül akarok a világ tudomására hozni. A családi szentélyből, igen, csakis innen kell elindulnotok az életre, az élet nehéz küzdelmeire, és ennek összetartó melege az, ahol újra felmelegedhetnek a lelkek a nagy eltévelyedések után. Itt önmagukra találnak, és újra Istenhez térnek. Kell, hogy ti, édesanyák, szívetek megértő melegét kiárasszátok még a családtagok elválása után is. Nagy felelősség az, mely rátok hárul. Nehogy azt higgyétek, ha (a gyermek) megnő, szülőre nincs szüksége. Anyám is követett Engem szeretetével, áldozatos életével és imáival mindenhová. Ezt kell tennetek nektek is. Én megáldom minden törekvéseteket.*

III/140

Édesanyám lekötelez erre. Az Ő közbenjáró nagy hatalma az, amellyel kieszközölte Tőlem a családok részére ezt a nagy kegyelmi áradatot, melyet most készül a Földre árasztani. Ahogy Ő is mondja, ilyen még nem volt, mióta az Ige Testté lett. A baj gyökerére teszi anyai jóságának gyógyító erejét, melyet nem nyilvános csodának szánt, mint a nagy, csodálatra indító és világhírű kegyhelyeket. Ő azt akarja, hogy minden család egy kegyhely legyen, egy csodás hely, ahol veletek összefogva teszi csodáit a lelkek mélyén. Szívről szívre járva kezetekbe adja Szívének Szeretetlángját, mely a családokban uralkodni akaró sátánt a ti áldozatos imáitok által megvakítja.”

Az édesanyáknak szól a Szűzanya!

S közben a Szűzanya szólt még néhány szót: „Kármelita kislányom! Általad kívánom nyilvánosságra hozni anyai Szívem határtalan szeretetét és aggodalmát, mely a családi szentélyek széthullása miatt fenyegeti az egész világot. Édesanyai segélykiáltásomat mindenekelőtt hozzátok intézem, és veletek összefogva akarom a világot megmenteni. Kislányom, neked engedem először érezni ezt a nagyhatalmú erő kifejtést, melyet a sátán megvakítására indítok. Megosztom veled halálod napjáig Szívem aggodalmát. Együttérző szíved szeretete az, mely érdemessé tesz erre, Szeretetlángom továbbadására. És aki velem érez, mind jogosult lesz erre a nagy kegyelemre, mellyel a lelkeket megmentjük az örök kárhozattól.”

Az Úr Jézus és a Szűzanya szavai lelkemben mintegy frissítő erő, úgy hatnak elmémre. Ezáltal (alábbhagy) a sátán állandó zavargása, mely szünni nem akaró erőszakkal valószínű pokoli kínokat lövell magából, mellyel lelkemet uralma alá akarja hajtani.

A mellém rendelt nővérnél jártam. Ő éppen egy kedves hangversenyét hallgatta. Amint közben más elfoglaltsága lett, a fülhallgatót átadta, mondván, hallgassam addig én. Hamarosan belefeledkeztem a zene szépségébe. Alig néhány perc után a zenei hangok szépségén keresztül az Úr Jézus lehelet-szerű finom szavaival szólt hozzám: „Nem gondolod, hogy ilyenkor féltékeny vagyok? *Mit mondtam? Hajszál se férjen közénk!*” Szavai úgy hatoltak lelkembe, hogy a zene szépsége felett uralkodott, és Ő tovább kért: „Isteni szavaimat a világ zenei művészetén és szépségén keresztül is halld meg! És mondj le önmagadról, a magad szórakoztatásáról. Kis lánytestvérkém, gondolj arra, amit veled cselekszem, és ne engedj be lelked csendjébe semmi mulandó szórakozást. Ne szórd szét lelked összeszedettségét holmi kis földi művészek produkciói miatt. Csak egy a szükséges, a megváltó munkámban való szünet nélküli részvétel. Ez szórakoztasson. *Ne mondd, hogy Én olyan szigorú vagyok. Nem kértelek-e sokszor, hogy mondj le önmagadról? Ezt pillanatról pillanatra meg kell tenned. Nem kapcsolódhatsz ki ebből még rövid időre sem. Én vagyok az Út, az Élet számodra. Minden megsemmisül, csak a lélek munkája marad meg, melyet a lelkek érdekében teszel.*”

1964. január 19.

Ma csak egy szentmisét hallgattam. A lábaimon a régi fagyás kezd kiújulni, ez tartott vissza, hogy az esti szentmisére is elmenjek. Elmaradt az esti imádási óra is. Úgy gondoltam, ezen a napon pihenek jól fűtött kis szobámban. Apró elfoglaltságokkal töltöttem el a délutánt és az estét is. Időközben kimentem a kertbe, és abban a pillanatban a jeges hó tetején könnyed lépéseket hallottam. Körülnéztem, nem valami éhező állatka keres-e valami kis ennivalót. S ahogy mentem, néhány pillanat múlva az Úr Jézus jelenléte árasz-

totta el lelkemet. Az érzésre megrendültem, mert jelenlétével éreznem engedte azt is, hogy szorosán mellém állt. És én egész testemben remegtem a Tőle kiáramló kegyelmek hatása alatt. Úgy elhagyott a testi erőm, hogy majd összeestem, csak remegve tudtam lépni.

III/142 Már sokszor történt az, hogy meglepett szent jelenlétével, de ez most felülmúlta az eddigieket. Mert testem remegése oly nagy volt, mint még soha. Nem láttam, és nem tudom, hogyan, mégis éreztem ruhája érintését, mely minden ízemben mint a kegyelmek rendkívüli suhogása, úgy töltötte el lelkemet Isten jelenlétével. Ez kint a havas kertben történt. Amikor visszamentem kis szobámba, akkor láttam, hogy mennyi ideig tartott ez. Utána az Úr Jézus kedvesen beszélgetni kezdett: „Tudod, annyira egyedül voltam, és mivel te nem jöttél, eljöttem Én hozzád. Öröm Nekem veled lenni. Megköszönöm most a sok Rám gondolást. Ó, ha tudnád, mily nagyon kedvemben jársz, hogy Szent Véremről oly sok áhítattal elmélkedsz, engesztelsz és imádsz! Illőnek tartottam, hogy azért ily különösen tiszteljelek meg Én is téged. S az egyedüllét! Ó, ez a magány és ridegség, mely állandóan körülvesz! Azért most melletted maradok, nem zavarom pihenésed, csak itt leszek csendben veled. Dobbanjon szívünk együtt! Te csak végezd tovább, amit eddig tettél. Én itt maradok még soká nálad, mert mit is csinálnék egyedül? Nem jönnek sem imádásomra, sem engesztelésemre, sem kérni, sem hálát adni. Tudom, te nem maradsz el Tőlem ok nélkül, neked nincs igazolatlan órád. Erzsébetem! Istenségemmel ajándékozlak meg. Szoríts szívedre, hisz Én emberi érzéssel is érzek. A szent remegést, melyet az előbb éreztél, kitüntetésnek szántam az irántad érzett hálám jeléül.”

1964. január 20.

„Írd, amit mondok. Bárki, bárhol olvas arról az előző napon történt isteni átáramlásról, mellyel megtiszteltelek, kivétel nélkül részesülni fog kegyelmeim kiáradásában, melyet iste-

ni érdemeimmal egyesített érdemeid által a lelkekre árasztok, mintegy előlegként szenvedésed olajcseppjeinek kisajtolása által.”

1964. január 28.

Ma írom ezt le, de nem ma, hanem néhány nappal ezelőtt történt. De oly nehezen fogtam hozzá, azért, mert elmém nehezen fogta fel azt, amit mondott: „Ne tépelődj! Mire jó ez? Úgysem tudod felfogni, mekkora utat kellett megtenned, míg lelked ily magaslatra emelkedett. Nemhogy te, de még a Föld összes csillagásza sem tudnák kiszámítani azt az utat, melyet te ily rövid idő alatt megtettél, melyen az ég angyalai és szentjei is csodálkoznak. Ugye, érzed azt, hogy ez a megoldás részemről mily egyszerű? Én szeretetemmel ragadtalak el, hogy amint mondtam, már nyílegyenesen repülj Felém, Hozzám. *Ismétlem, nyílegyenesen. Ez a szeretet útja, mely nem kerülget, nem latolgat. S mivel te ezt az Általam nyújtott szeretetet elfogadtad és minden erőddel magadhoz ragadtad, azért most itt vagy Nálam. Ne csodálkozz most már tovább egy pillanatig sem, ha azt teszem veled, amit szeretetedért adnom kell. Én sem tudok ellenállni, mert az Én szeretetemből felkínált áldozat nálad megértésre talált, és ez az, ami miatt kegyelmeim gátlás nélkül működnek lelkedben.* És ha előfordul az, hogy magamhoz ragadlak, ez ne ejtsen téged gondolkodóba. Vedd úgy, amint adom és amiért teszem. Ezen ne töprengj! Mindenesetre a nyomorúságodban való elmerülésed igen tetszik Nekem. De ezt sem tulajdoníthatod magadnak, mert ez is az Általam nyújtott rendkívüli kegyelmek gyümölcse, és ahogy nem tudod felfogni elméddel az elragadtatás által történő elszakadást a földtől, éppúgy nem tudsz magadnak számot, vagyis magyarázatot adni a kapott kegyelmek bőségéről sem, mely sokakat fog ámulatba ejteni. Mert a te lelkedet Én vettem kezembe, te csak az Én kezem munkája vagy. S miután előre megmunkáltam lelkedet – ugye, tudod, erről már sokat beszélgettünk –, ezért minden dicséret Engem

III/143

illet. Mondom, azért nem juttattalak lelki vezetőhöz, mert *magam akartalak megnevelni nagy elhivatottságodra. S hogy megengedtem a sok bukdácsolást, ez is szándékos volt, mert így edzettem meg lelked arra a nagy alázatosságra, mely nélkül semmire sem mentem volna veled. Most is Én vezetlek! Ez természetesen nem jelenti azt, hogy gyóntatód szavai nem Tőlem valók. Sőt, igenis kihangsúlyozom, fogadd el minden utasítását, és csak azt tedd, amit ő mond. Az ő szavai az Én szavaim. Ő az Én sugallatomból veszi mindazt, amit mond. Bárcsak megértené és megfogadná ezt minden lélek és alázatos engedelmisséggel követné!”*

1964. január 15.

Az Úr Jézus erről beszélgetett: „Kislányom, tudod milyen nagy az olvasók tábora? Sokszor és sokat olvasnak szent tanításomról, de nem érnek el vele semmit. A lámpafény, a napfény csak a betűket világítja meg. Értelmét csak azok fogják fel igazán, akik Hozzám jönnek. Én isteni fényességgel az Elöttem leboruló léleknek átadom Istenségem értelmét, és ezáltal felér majd elméjükbe az Én örök óhaj-tásom, mely a lelkek megmentése. Akarjatok részt venni megváltó munkámban! Ez legyen életetek legfőbb célja, mely az egyetlen érték, amit Elém hozhattok. Ragadjatok meg minden alkalmat és módot a lelkek megmentésére! Ezért fáradozzatok! Tudod, mit olvastál egyszer: Ha minden hívő csak egyetlen lelket mentene is meg, nem volna elkár-hozott.”

S amint az Úr Jézus befejezte szavait, a Szűzanya szólt hozzám fájdalmas szavaival: „Kislányom! Én azt akarom, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el! Akarjátok ti is velem együtt! Azért adom kezetekbe a fénycsóvét, mely Szívem Szeretetlángja.”

És míg e szavakat mondta, az én lelkemben is fokozta Szívének fájdalmát.

1964. január 29.

Néhány nappal ezelőtt a mellém rendelt nővér arra kért, kérdezzem meg a Szűzanyát, hogy meghal-e a súlyos beteg nővér, kinek halálával kapcsolatban több nehéz ügy elintézése merül föl. Én mondtam a nővérnek, ilyesmit én nem szoktam a Szent Szűztől megkérdezni. A Szűzanya válasz nélkül is hagyta kérdésemet, melyet a nővér kérésére mégis feltettem.

Majd néhány nap múlva, mikor már nem is gondoltam rá, egyszerre az Úr Jézus, mintegy meglepve engem, így szólt:

„Miért akar a melléd rendelt nővér nem rá tartozó dolgot megtudni? Az az Én dolgom, hogy kit és mikor szólítok el. Mindenesetre mindent javatokra fordítok. Vegyétek észre az Én erőteljesen és gyorsan működő isteni gondviselésem, mely megszakítás nélkül működik az egész emberiség javára. Az Enyéimnél ez még fokozottabb, és gyakran szeretetemenek igen gyengéd megnyilvánulásában juttatom érvényre. Nem a kíváncsiság kielégítésére, sem a ti rövidlátó elképzelésetek megnyugtatóására. Az Én isteni gondviselésem kifürkészhetetlen ügyis számotokra. Bízatok! Hozzátok Hozzám mindazt, ami számotokra nehéz és sötét. Én megkönnyítem és megvilágítom azt mindennap újra elöttetek.”

1964. február 1.

Tűzrakás közben egy könyv akadt a kezembe, mellyel be akartam gyűjtani, és közben beleolvastam. A görög művészet és mitológia megragadta figyelmemet. Gondoltam, most nem érek rá, de elteszem, és később elolvasom. Közben, amint végeztem házimunkámat, Ő szomorúan szólt: *„Sajnálom, mert ez azt jelenti, hogy Én addig mint egy mellőzött, félre kell hogy álljak gondolataidból.” És gyengéd szavakkal kérlelt: „Ne tedd ezt!”*

III/145

1964. február 7. – első péntek

Az Úr Jézus: „Már néhány napja úgysem beszéltem. Most is arra kérlek, olvasd vissza a sóról azt, amire tanítottalak. Mondom, ha nem beszélek, van mivel betöltsd gondolataidat. Óhajtásaimból élj!”

A gonosz zavargása oly nagy elmémben, hogy már nem is tudok gondolkodni. Most a nagy kínok közepette az Úr Jézus meg-megvilágítja mindazt, amit a gonosz összezavar bennem.

„Leánykám, figyelj arra, amit mondok. Életed küzdelmei már kiskorodtól Isten tervei szerint alakultak. Emlékezz! Körülöttem mindig voltak olyan személyek, akik észrevették életed rendkívüliségét és küzdelmeid értékét. Az egyik ismerősöd fehér hollónak nevezett, és sokan voltak, akik minden tudatlanságod dacára rendkívüli gyermeknek tartottak. Ezt zavarja a gonosz elmédben. És mindezt hazugságnak tünteti fel előtted. Bárhogy dühöng is rád, ez igaz volt, amit sokan mások is beszéltek rólad. *De ez téged ne tegyen önteltté. Vigyázz! Mert most így próbál kevélységre rászedni.*”

1964. február 8. – első szombat

„Nézz körül, ki az, aki Velem gyűjt?” Érdekes dolog az, amit munkám közben megmutatott. Mint valami forgás, olyan különös területre mutatott rá, és bármerre fordultam is, csak ezt láttam. Rengeteg lelket láttam végeláthatatlan területeken. Sínylódtek úgy testben, mint lélekben. Az Úr Jézus felhívta figyelmemet: „Látod, ezt azért mutatom meg, hogy lásd, mily nagy az aratás. Te kedves, te nagy segítóm, a mi kezünk együtt gyűjtsön! A lelkek megmentésén dolgozz csak tovább is! Ez a látvány, melyet a szemed elé tártam, tájékoztatást nyújt, hogy ki az, aki Velem gyűjt. Látod a sok aratni-valót és a csekélyke munkaerőt? Ezért neked megfeszített erővel kell dolgoznod. Ugye, most élesebb lett lelkedben a fájdalom? Fogadd el jó szívvel. Ez a fájdalom elúzi lelkedből

egy időre a gonosz zavargását, mely látom, nagyon kimerített. Gyűjts Velem, Erzsébetem! Kevés a munkásom, és hiába ígérek sok és magas jutalmat, nem sok a jelentkező. Légy te az Én jó munkásom, teljesítsd túl a normát!”

1964. február 12.

Az előző napon a remetei kegytemplomban jártam. Az újrifestett templom szépsége igen megragadott. Másnap Ő is erről kezdett velem beszélgetni: „Ugye, gyönyörködtél házamban? Megragadta lelkedet az az egyszerű szépség és áttekinthetőség. Legyen lelked is ilyen egyszerű, könnyen áttekinthető, ahol nincs semmi és senki, csak *Én!* Így összeforrhat szemünk, mert nincs, ami figyelmedet elvonja Rólam. Uraljon mindig ez a könnyed magabiztosság. Óhajts: csak *Én* és senki más!”

1964. február 13.

Még a múlt héten történt ez, de én olyan nehezen írok. Pedig már tavaly elhatároztam, hogy ebben az évben szorgalmasabb leszek, és nem hagyom az Úr Jézus szavait leíratlanul. De van idő, amikor arra gondolok, hogy az Úr Jézus ezt nekem mondta, és másoknak bizonyára mást mondana. Ő azonban megkért, hogy írjam csak le szavait, mert másoknak is kegyelmet osztogat általam, és legyek én a munkatársa ebben is. Megvallom, mivel kevés iskolám van, nemcsak az írás könnyedsége nem énem, hanem a helyesírás sem ismert előttem. Ezek miatt aztán állandó gátlásaim vannak, hogy mindent papírra vessek. Emlékezetemben sok mindent elraktározok és megjegyzek magamnak. De ez évtől lehetőleg igyekszem mindent leírni.

A múlt hét csütörtökön történt a rövid beszélgetés. Az elmúlt napokban lázas fül- és torokgyulladást kaptam. A magas lázat néhány lázcsillapító segítségével leküzdöttem ugyan lábon hordva, de a fül- és még jobban a torokfájás kínozott.

Nem bírtam nyelni semmi szilárd ételt. Csütörtökön éppen a szigorú böjti napom volt /csak kenyéren és vízen/. Jézus, látva kínos erőlködésemet, édes szavaira méltatott: „Tudod, mivel nagyon kimerültünk mind a ketten, együnk valami kis meleget.” Én egy kevés rántott levest főztem. A meleg leves után valóban jobban lettem. Evés közben kedvesen áradozott, amit kevés szóban, de sok érzésben nyilvánított ki:

„Ugye, most erőre kaptunk mind a ketten? Mert Én is veled szenvedek. El tudnád képzelni, hogy magadra hagylak? Nem! Ezt soha nem teszem meg. A mi bensőnk mindig együtt érez.”

1964. február 14.

„Isteni szeretetem tüze által kitágítom lelkedet, hogy a kegyelmek még nagyobb bősége férjen el benned. Tudod, hogy a vasat a meleg tágítja ki, s minél jobban átizzik a tűzben, annál könnyebben formálható és tágítható. Ugye, érted? Hisz te ebben a szakmában is dolgoztál és tudod. Azért mondom: *minél többet vagy istenségem izzó szeretetéhez közel, annál könnyebben formálom és tágítom lelkedet az Én isteni szent tetszésem szerint.*”

1964. február 15.

A szentmise után, amint hazamentem, nem várt szavakkal szólt: „Kis lánytestvérkém! Égő tűzként árasztom rád szeretetemet, mely által még nagyobb kegyelemre méltatlak. Nem újak ezek előtted, de mindenesetre a szavak felemlítése lelkedben újabb (ön)átadásra és kérésem újbóli elfogadására késztet. *Szenvedned kell a vértanúságig. E szavaimat mint bizonyítékot fogadd el, mely isteni szeretetem végleges és vissza nem vont bizonyítéka.*” Ezek az igen komoly szavak mély elgondolkodásra készítettek.

Még ugyanaznap a gonosz felháborító vakmerőséggel rontott lelkem elmélyülő csendjébe. Lelket megrázó pokoli erő-

szakkal támadt rám: „Miért álltatod te magad és fogadsz el emberi természetteddel ellenkező, értelmetlen dolgokat. Kár. *Habár azt nem tagadom én sem, mert erre kényszerítve vagyok, hogy elismerjem a rád bízott ügy igaz voltát, egyben azonban biztos lehetsz: soha nem tudsz annyit szenvedni, hogy ezt tovább-vidd. Azért sem, mert álalázatosságba temetkezve nem teszel egyetlen lépést sem, és ha tennél, számodra ez is csak a kudarcok megisméltése lenne. Gyóntatód is személyes ellenszenvet táplál irántad. Tehát rajta keresztül ne remélj: úgysem tesz semmit. Ne- ked nélküle kell menned és többfelé kísérletezned, mert csak így tudsz rájönni arra az igazságra, hogy gyengécske vagy te a megbízatás keresztülvitelére.*

III/148

Borzalmasak ezek a sátáni gyűlölettől izzó kínzások.

Azt hiszed, hogy a kemény életmódod által jutsz előre? Tévedsz, mert ez csak még jobban gyengíti magabiztos cselekvőképességedet, és sem magadnak, sem másoknak nem lesz hasznára. Kapcsold ki gondolataidból ezt az előre is látható lehetetlenséget. Ha külső megnyilvánulási jelek kísérnék a te emberi törekvéseidet, az más (volna), de így senki nem hiszi el. Bármennyire igaz is az, amiért életedet kell feláldoznod, hitelessége soha nem jut érvényre általad. Mert a tények nem bizonyítanak semmit, és ez a be nem bizonyított és mindenki előtt lehetetlen eszköz, melynek te vagy esztelen szenvedője, semmi körülmények között sem világosodik meg senki előtt sem. Mondom tehát, vedd el magadtól egyszer s mindenkorra ezt a lehetetlenséggel határos törekvéseidet, mely úgyis hiábavaló!”

Órákon át tartott ez a lelket-testet kimerítő támadás, mely elmémet sötét kínban tartotta. Ez gyakran megtörténik, csak igen ritkán írom le.

Aznap a mellém rendelt nővérrel beszélgettünk egy közös ismerősünkről. Ő beszélgetés közben megjegyezte: „nem egy lumen”. Nem tette ő ezt sértő szándékkal, engem mégis rosszul érintett, mert az illető előttem sok éve tiszteletben álló személy. S hogy a beszélgetés folyamán nehogy a felebaráti

szerteteten csorba essen, én imádott Jézusomra gondoltam nyomban. Szerettem volna megmondani a nővérnek, hogy én ki-re gondolok, hogy ki a lumen, de már nem volt idő, hogy tovább beszéljünk. Hazamenet útközben is az Ő imáadásában elmerülve mentem. Az Úr Jézus gondolataimra válaszolt: „Olyan jólesik Nekem, hogy szíved Vélem érez és minden csekélységre megrezdül, és sugallataim állandó szem előtt tartása ilyen gyorsan fényt vetít lelkedre. Erzsébetem! Én vagyok a Lumen Christi! Rám felnézhetek. Én vagyok az áldozat fensége, nagysága, az irgalom mélysége és kifogyhatatlansága, a példaadás bősége, a türelem leküzdhetetlen Istene, a meg nem ingatható, irgalmas jóság, mely Belőlem felétek árad. Igen... Ki mondhatja el magáról mindezt? Csak Én, a Lumen Christi, aki az Atyával egylényegű vagyok. Én megtettem értetek mindent, hogy a világ lumene legyek, akit követnetek kell. Én, az emberi gyengeség erőtadója, meggyőztem a világot emberi természetem útmutatásával is. Ugye, te jól megtanultad, azért ragadsz meg minden kis alkalmat? Jól van, csak világítson meg Istenségem példaadó fényessége, mely reád árad.”

1964. február 17.

Napközben az Úr Jézus szólt:

„A mi elménk gondolata mindig egy legyen! Szeresd ezt az imát, melyre azért tanítottalak meg, hogy minden szavába akkor és úgy fogóddz bele, hogy mindenkor megtaláld az erőt, melyre lelkednek szüksége van. Leányom! Higgy! El ne tántorítson semmi! A Belém vetett hit és bizalom fog üdvözíteni. Nem a te erőlködésed csupán, mert a Belém vetett hit és bizalom nélkül bizony valóban gyengécske vagy. De hisz éppen azért választottalak ki téged égi közléseink eszközeül, hogy lássa a világ az isteni akarat érvényesülését, melyet csakis a gyengék által akarunk nyilvánosságra hozni. Én a természet rendjét nem bontom (meg) és nem függesztem fel körülötted. Ezt az Én isteni bölcsességem és az ügy szükségessége szerint cselekszem. A gonosz kísértése, mellyel lelkedet és elmédet zavarja, ne térítsen el a Belém vetett hit

és bizalom útjáról. Bármily gyengének is érzed magad, az nem baj, mert sem gyengeséged megnyilvánulása, sem állandó erőlködésed nem juttatja célhoz ügyünket. Csupán rejtett alázatosságod az egyetlen és fő eszköz kezedben, mely segíti az ügyet érvényre jutni.”

1964. február 20.

Még most is ez az áldatlan influenza kínoz, most a szem- és arcüregemet támadta meg. Estére már olyan állapotban voltam, hogy már csak fél órát töltöttem az Úr Jézusnál. Éreztem, a láz újra elővett. Reggelre jobban lettem, és szívem nagyot dobbant, mikor Eléje borultam. Sok mindent akartam mondani, de Ő megelőzött: „Isten hozott, leánykám, köszöntelek!” S az előttem jól ismert szívdobogását engedte újra éreznem. Csak a csend töltött el, mely mindkettőnk óhaja, s melyet az Úr Jézus tört meg ismét: „Légy elnéző, újra panaszaimmal fordulok hozzád. Most, hogy szívünk együtt dobban, elménk gondolata is olvadjon eggyé. Ma meg holnap jó napom lesz. Úgy várom Én mindig ezeket a napokat! Engesztelésem különös napjai ezek. Ilyenkor a kegyelem úgy árad, mint az üdítő harmat, mely csillogva harmatozik a száraz és sötét lelkekre. Te csak akarj, a többit bízd Rám! *Nem az elért eredmény az, mely szentté tesz, mely üdvözít, mely közelemben tart, hanem a szünet nélküli akarás. Ez teszi a te lelkedet is állandóan ünnepélyessé.* De újra mondom, jó napom lesz, mert már előre látom akarásodat. Ugye, milyen szerény vagyok, milyen könnyen tudsz kedvemben járni? Ha nem sikerül, az nem baj, csak akarj újra meg újra! Ez űzi el bánatomat. Panaszos szavaimat, tudom, nem veszed zaklatásnak, hisz a mi bensőnk együtt érez. Tégy te is úgy, mint Én. Biztosíts Engem állandó szeretetedről, melyet az állandó áldozatvállalás égő tüze tart izzásban. *Az nem számít Nekem, hogy mit és mennyit tudsz adni egy nap, csak szünetet ne tarts! Mert ez nagyon szomorúvá tenne.* Látod, azért vagyok olyan sokat szomorú, mert állandóan érezteti-

III/150

tek Velem, hogy a teher, melyet rátok tettem, nehéz. Te, Szívem öröme, te nem sokallod meg szünet nélküli panaszomat. S Nekem már ez is enyhülés. Vigasztalj mások helyett is!”

1964. február 22.

III/151

„Már tegnap este akartam veled beszélgetni, de láttam, fáradtságod miatt korán lepihentél. Az idő most inkább alkalmas. Ugye, tudod, mit tettem érted? Hisz sokat elmerülsz kínszenvedéseim szemlélésében. Ó, mily boldog vagyok, ha azt látom, hogy nem hiába szenvedtem érted, értetek! Ez igazán öröm Nekem. Lelketek, mely a föld iszapjában él, nem tud önmagától megszabadulni. Én kiszedlek a bűn iszapjából, s utána Szent Véremmel moslak meg benneteket. Boruljatok le szent keresztem tövében és engedjétek, hogy hulljon reátok ez az áldott Szent Vér. Vércseppjeim váltó a kezetekben, rajtatok múlik, hogy beváltstok. Ez a váltó nem jár le a világ végezetéig. A kegyelem állapotában élő lélek bárhol beválthatja, bármikor, halála napjáig. De erről nem vagytok biztosítva, azért ki-ki azon legyen, hogy váltóját, Szent Vérem váltságdíját mind gyakrabban igénybe vegye. Ne élete alkonyán, mert így a kifizetett értéket nem sokat használhatja már. Használjátok életetek lendületes erejében! Én is életem teljében áldoztam fel magam értetek. A legszívesebben ezt a viszonzást fogadom el tőletek. *Hányszor hallom lelketekből felsóhajtani ezt a szót: Én Megváltóm! De sajnos, ez csak megszokás. Ó, hogy fáj Szívemnek ez az érzés nélküli fohász, mely csak elmélázó közömbösségből ered! Ne így szeressetek Engem!* Különösen kérem ezt a Nekem szentelt lelkektől. Feszítsétek meg magatokat az áldozatos és önmegtagadó élet által! Mert nem mindegy az Nekem, hogy a kapott váltókat hogyan rendezitek. Én, a Megváltó, Vérem árán nagy kegyelmi bőséget bocsátottam rendelkezésetekre. Ez az érték nem más, mint isteni Szent Vérem. Bocsásd meg, leánykám, hogy ismét panaszba fulladnak szavaim. A te megértő szereteted igazán boldogít Engem.”

1964. február 23.

Vasárnap délelőtt a máriaremetei templomban jártam. Kisé hosszadalmas az, amit leírok, de annyira különös. Egy alkalommal a kegytemplomban a Szent Szűztől vezetettve egy előttem egészen ismeretlen atyának kellett átadnom a Szent Szűz Szeretelángját. Miután ezt megtettem, egy alkalommal a Szűzanya arra kért, hogy tartsam számon mindazokat a személyeket, akik már valamit is tudnak az Ő Szeretelángjáról. Én az ismeretlen atya nevét és címét a sekrestyében meg is tudakoltam. És amint kiléptem a sekrestyéből, nyomban meglepett egy érzés: „Ez nem azonos név és cím azzal, akit te kérdeztél.” Én azonban nem törődtem a figyelmeztető érzéssel. Eltettem a címet, és a Szent Szűz kérésére a névjegyzékhez kapcsoltam. Időközben többször is támadt miatta nyugtalanító érzésem, de mivel abban az időben is állandóan a kételyek szorongattak, nyomasztó kínjaimban vergődve arra gondoltam, nem tudom, honnan származik, ez is egy szenvedéssel több. S miután az Úr Jézus egy időre kételyeimet megszüntette, megnyugodtam. Ez az egy azonban még nyugtalanított továbbra is. S most, hogy ismét a kegytemplomban jártam, *a Szűzanya határozott indítást adott: „Menj, és most rögtön tudakold meg a helyes nevet és címet!”*

Most már nem állhattam ellen, odamentem a gyóntatóhelyiséghez. A mellettem levő ismerősöm, mikor látta, hogy a gyóntatóhelyiség felé megyek, figyelmeztetett, hogy a pap elhagyta a gyóntatóhelyiséget. S ez olyan időben volt, mikor már nem gyóntatnak. Na, gondoltam, most már mindegy, úgysem mehetek be. De legnagyobb meglepetésemre néhány perc múlva látom ám, (hogy) az imént eltávozott atya jön vissza. Erre kissé megnyugodtam. Tehát tisztán látható, hogy ez a Szűzanya kérése. Amint beléptem, jeleztem az atyának, hogy nem gyónni jöttem. Majd felidéztem a több mint egy évvel ezelőtti átadott rendkívüli dolgok átolvasását. Az atya azonnal emlékezett a dolgokra, és ezt válaszolta: „Igen, tudom, a sátán megvakításáról volt szó benne.” Majd

III/152

hozzátette, hogy csak imádkozzam jól. Én meglepődtem azon, hogy ebben a papban megmaradt a lényeg, hisz erre megy ki az egész: a sátán megvakítására. Ez a Szent Szűz Szeretetlángjának egyetlen és fő célja, melyre Ő azt mondta, hogy ilyen nagy kegyelmi kiáradást még nem árasztott a Földre, mióta az Ige Testté lett. Szóval az atyától megkérdeztem, mi a neve és a címe: K. J., Szent Ferenc Kórház. Az előző alkalommal megkérdezett cím, melyet a sekrestyében kaptam: V. J., címe: Alsó-Krisztinavárosi templom. Most már megértettem, miért volt a Szűzanya határozott indítása. Az atyától még távozásom előtt áldást kértem, és most már végképp elhagyta lelkemet a nyugtalanító érzés.

*Érdekes és különös dolgok ezek,
melyekre a Szűzanya kért meg, hogy írjam le.*

1964. február 24.

Este fél nyolckor a krisztinavárosi templom mellett haladtam el, s mivel már késő volt, nem szándékoztam bemenni. Az Úr Jézus egészen váratlanul így szólt: „Jöjj be hozzám, és mondj egy istenhözédot!” Bementem és meglepetésemre a pap éppen a nyitott tabernákulum előtt állt, s kezét az ajtón tartva becsukni készült (azt). Amint leborultam, Ő így szólt: „Úgy vártalak, milyen kedves vagy, hogy bejöttél!” Közben a pap becsukta az oltárszekrényt, és mély hódolattal háromszor is meghajolt. Erről felismertem, (hogy) görög katolikus pap volt. Utána magyar szövegű imádsággal még kétszer is kifordult, és a kehellyel kétszer is áldást adott, majd az utolsó evangélium²³ előtt is adott áldást.

III/153

Amíg így imádtam az Úr Jézust, csendes jósággal megjegyezte: „Látod, azért hívtalak, hogy többszöri áldásomban részesülj. Ugye, meg vagy Velem elégedve?” „Ekkora leeresz-

---

23 Az „utolsó evangélium” az ún. trienti misekönyv sajátossága. A miséző áldozópap a befejező áldás és elbocsátás végén csendesen elmondta Szent János evangéliumának 1. fejezetéből az első 14 verset. (Szerk.)

kedést, ó, Uram, Jézusom! Én már megsemmisülni sem tudok Előtted.” „Jól van ez így, leánykám. Tudod, mennyit hívogatom a lelkeket, és sóvárogva vágyom s várom, hogy figyeljenek isteni sugallataimra. Légy továbbra is engesztelőm!”

1964. február 25.

Másnap a szentmise után, amikor hazamentem, házimunkám végzése közben az előző esti beszélgetést folytatta: „Ha tegnapi hívásomra nem jöttél volna, a többszöri áldást, melyben részesültél, nem osztottam volna ki részedre. Boldogan mondom neked, ezek mind újabb és újabb bizonyítékai szolgálatkész szeretetednek. Ó, hány visszautasítóm van csak egyetlen perc alatt is! Szívem ott pihen meg, ahol nem kap visszautasítást. Bőséges és tiszteletteljes hálaadásod, melyet még az éj folyamán sem szakítasz meg, Engem is lekötelez. Amíg Nálam voltál, Én gyönyörködtem áhítattal teletelt, bőséges hálaadásodban. Most, hogy eljöttél Tőlem, Én jöttem el tehozzád, hogy hálálkodjam nálad itt munkád közben. *Fogd fel Istenségem sóvárgását, melyet most itt nálad óhajtok csillapítani.* Gyönyörűség veled lennem. Hisz érzem, hogy szíved minden dobbanása az Enyém. *Veled maradok egész nap. Ne remegj meg Előttem, csak egy pillanat, s tovább nem érzed jelenlétem. Szükséged van testi erődre a vállalt kötelesség teljesítéséhez.* Az együtt érző kapcsolat, mely lelkünket egybeolvasztja, leküzdí a test által keletkező akadályt. Éppen ezért veled maradok ma egész nap.”

1964. február 28.

Az esti imádási órán megújítottam felajánlásomat: „Édes Jézus, Neked élek, Neked halok.” „Én is! Én is! Érted éltem, érted haltam.” És minden szót, amit Hozzá szóltam, mint visszhangot, úgy hallottam vissza lelkemben. Én tovább

folytattam: „Imádlak, áldalak, magasztallak, dicsőítlek mind-azok helyett, kik ezt nem teszik meg.” Imádásom közben Ő nagy lelkesedéssel áradozott felém: „Leánytestvérkém, a nagy hódolatért megáldalak nagyon téged és családot, s mind-azokat, akik helyett ezt Nekem nyújtod. Rájuk árasztom kegyelmeim bőségét.” És míg az Úr Jézus így áradozott felém, én az előző napi szavait visszakérdeztem: „Imádott Jézusom, oly nagy a felém küldött áradozásod, és szavaid még most is remegéssel töltnek el. Hogy kérdezhettek tőlem, hogy meg vagyok-e elégedve? Imádott Jézusom, mélységes alázattal töltöd el lelkemet, de ez felülmúlja mindazt, amit elfogadhatok Tőled.” Arra gondoltam, nem értettem-e ezt rosszul, és a leírt szavakat visszavonom. Ő szavaimra szinte heves áradozásba kezdett: „Nem! Ezt ne tedd! Érts meg Engem, a sokat mellőzött Szeretetet, ha elméd nem is fogja fel! Mit meg nem tennék annak a léleknek, aki viszonozza szeretetemet! Szerető Szívemet elragadja az „esztelenség”. Azért használom ezeket a szavakat, hogy *érts meg, mint embert. Tudom, hogy nem elméddel szeretsz, de az nem is volna Számomra oly kedves. Az ilyen szeretet nem ragad meg. De, leánykám, a mi szívünk együtt dobban. Ez más, mint az a szeretet, mely kimért, latolgat és fontolgat. Ugye, most már értesz Engem és nem vonod vissza? Nehogy megtedd! Amit mondtam, megmondtam egyszer s mindenkorra, hogy lásd, Én mennyire emberi módon is megközelíthető vagyok számotokra. Támasszon ez bennetek kölcsönös bizalmat Irántam!*”

1964. február 29.

„Imádott Jézusom, fogadj el engem így, ahogy vagyok!” Az Úr: „Te is! Vértől összetapadt hajamat, megostorozott testemet, átszegezett kezemet és lábamat, megnyitott oldalamat, ruhámtól is megfosztottan.” S közben átelmélkedte velem szomorú szavait, majd így szólt: „*Vonj be szereteteddel, mely felfogja oldalsebemből kifolyó Szent Véremet. Szemlélj csak, szemlélj! Láttál Hozzám hasonló szájalmas teremtményt életedben?*”

Látod, mennyire tönkretettem magam?! Te sem vihetsz semmit sem túlzásba Érttem. S míg így együtt érez bensőnk, addig elménk gondolata is egy legyen. Megkérlek, írd le még egyszer tanításomat a Szentatyával való együttműködésről. Erről még nem is elmélkedtünk, pedig ez igen fontos. Ha nem tudod, újra elmondom, hogy lásd, mily nagy fontosságot kell tulajdonítanod szavaimnak.”

Amire az Úr Jézus ismételten kért, azt 1963. május 29-én íratta le velem először. Én, miután leírtam, eltettem minden rá gondolás nélkül. Mivel a kételyek igen nagyok voltak a lelkemben, nem mertem még újraolvasni sem. És ma az Úr Jézus ismét leíratta velem: *„Megváltó munkámhoz nagy szükségem van reátok.”* Én csak figyeltem szavait, melyeket mondott. Alig tudtam gondolataimban elrendezni. A kétely ismét lelkemre nehezedett a szavak hallatára, mikor személyemet és munkámat a Szentatya munkájával együtt említette, mint vele szorosán együttműködő, fontos tevékenységet. És az Úr Jézus szelíd szavakkal tovább beszélt: *„Te és minden családanya, kik az Én Szívem szerint cselekedtek, munkátok értéke nem kisebb még a legnagyobb papi méltóságra emelt személyek tevékenységénél sem. Értsétek meg ti, édesanyák, azt a fenséges hivatást, melyet reátok bíztram! Ti vagytok hivatva benépesíteni az Én Országomat és betölteni a bukott angyalok helyét. Szívetekből, öletekből indul el Anyaszentegyházam minden lépése! Országom úgy növekszik, ahogy ti, édesanyák, munkálkodtok a teremtetett lelkek között. Nektek van a legnagyobb és a legfelelősségteljesebb munkátok. Legyetek annak teljes tudatában, hogy a ti kezetekbe adtam azt a munkát, hogy a lelkek sokaságát üdvösségre vezessétek!”*

*Ezeket az Úr Jézus úgy íratta le velem,
mint nagyon fontos dolgokat.*

1964. március 1. – vasárnap

A szentmise alatt átelmélkedte velem az előző évben elmondott szavait, és a nagy csöndességben, mely lelkemet betöltötte, megrendítő, de jóságos szavaival így szólt: *„Erre a fele-*

lősségteljes munkáitokra különös áldásomat adom. Juttasd el kérésemet lelki vezetődön keresztül a Szentatyához. Általa kívánom kiosztani nagy kegyelmekkel járó áldásomat.”

Írás közben az Úr Jézus megkért, hogy ezeket is úgy, mint a többi közlést, írjam piros betűkkel:

„Juttasd el kérésemet a Szentatyához, aki által kiosztani kívánom a nagy kegyelmekkel járó áldásomat, melyet azokra a szülőkre adok, akik a teremtés e nagy munkájában isteni tetszésemet és akaratomat elfogadják. Rájuk minden alkalommal különös áldást adjanak. Ez az áldás egyedülálló, s csak a szülők részére adható meg. Minden gyermek születésénél rendkívüli nagy kegyelmeimet árasztom a családokra.”

III/156

Most, hogy szavait elmondta, már nem a kétely szorongása (volt bennem), hanem lelkem a rendkívüli kegyelmek kiáradására megrendült: „Ó, imádott Jézusom, mily kimondhatatlan a Te jóságod és irgalmad!” Ő lelkemet elárasztotta azokkal a kegyelmekkel, melyeket azok az édesanyák kapnak, akik az Ő tetszése és akarata szerint nevelik gyermekeiket. Ezzel kapcsolatban még mondott oly szavakat, melyeket ugyan felfogtam, de leírni nem tudok.

1964. március 3.

A reggeli szentmisén:

„Az Én békémet adom neked. Tudod, mi az Én békém? Amit a világ meg nem adhat. Ezt csak azok élvezik, akik a testet alárendelik a lélek fölséges szép igényeinek. Igen, ezek igazán élvezik az Én békémet, mely oly fölséges és megnyugtató. Éld csak ezt a fenséges, békét adó lelki nyugalmat!”

1964. március 6. – péntek

Amint Eléje borultam, felszakadt lelkemből a mélységes alázat, melyre Ő indította lelkemet. „Áldott legyen az Isten!

Áldott legyen az Ő szent Neve! Áldott legyen Jézus Krisztus, mint igaz Isten és igaz Ember!” Ő nem engedte folytatni tovább: „Kedvemre hódolsz Elöttem, leánykám. De most majd Én folytatom tovább helyetted: Igaz Isten és igaz Ember – ha ez nem így volna, hogy tudnál közeledni Felém? *Veled megismertettem magam, mint igaz Isten és igaz Ember. De nemcsak veled, hanem ismerik mindazok, akik eszik az Én Testemet és isszák az Én Véremet. Áthatom bensődet, mint igaz Isten, és beszélek hozzád, mint igaz Ember. Mert Istenségemmel együtt dobban emberi Szívem is, és a te szíved együtt dobban az Én Szívemmel. Tudod, mit jelent ez? Azt, hogy részesévé váltál Istenségemnek, és ez a részesedés kijár mindannak, aki Vélem együtt érez, és akinek gondolata az Én örök gondolatom. Aki így él, az csak áldani tud.* És ez az áldás megnöveli megváltó munkám sikerét. Ez a siker tesz szentekké titeket és téged is. Látod, örök körforgás ez menny és föld között. Az áldozat szünet nélküli körforgása által a kegyelmek bőségét árasztom reád és mindazokra, akik azt vállalják az Én szent Nevem dicsőségére. Elmélkedd át lelkedben szavaim fontosságát, és tápláld lelkedet bensőséges szavaimmal, melyekkel megtiszteltelek.”

Ezen a napon kisebb-nagyobb megszakítással többször is beszélt az Úr Jézus. Ilyen még nem fordult elő, hogy ilyen hosszan tartó beszélgetést folytatott volna, mint ma, és még a szombati napon is folytatta. Amit most írok, ezt még pénteken mondta: „A megváltás munkája. Ugye, meglep téged intézkedésem, mely váratlanul érintett? De nehogy azt hidd, hogy ez nem érdemszerző. Én most megvilágítom elmédben azt, ami azelőtt kétellyel és szorongással borította el lelkedet. Figyelj rám! Az, amit most teszel, tükörképe megváltó munkám sikerének vagy sikertelenségének. Én istenemberi Szívem fájdalmát osztom meg veled. Ezt a lelket, akit már oly sok alkalommal bemutattam neked, most újra ismertté teszem előtted. Tudod, miért teszem ezt? Mert arra vagy hivatva, hogy ezt a Nekem szentelt lelket te hozd közelebb Hozzám. A meghozott áldozat, melyet elfogadsz, bőséges gyümölcsöt terem, mert a kitartó, türelmes szeretetnél soha

III/157

nincs melléfogás. Te csak tedd meg kérésemet! Szedd meg magad Istenségem és emberségem kincseivel. Nekem meg gondom lesz arra, hogy az Én illatom terjengjen körülötted, mely által Hozzám jönnek azok a lelkek, kiknek megadom az áldozataid árán megszerzett gyümölcs isteni élvezetét, hogy ők is áldják szent Nevemet, miként te.”

Hogy az Úr Jézus eme beszélgetését mások is megérthessék, ehhez fel kellene tárnom annak a papi léleknek az Úr-hoz való vonzalmát úgy, ahogy azt az Úr Jézus nekem látnom engedte. Ez egy egészen egyedülálló és különös formában kialakult fejlemény, melyet, ahogy az Úr Jézus mondja, az illető javára akar fordítani, hogy általam az Ő közelébe kerüljön. Ezért *az Úr Jézus [...] a körülményeket úgy alakította, hogy én a megaláztatások szünet nélküli pergőtüzében éljek az illető papi személy közelében.* /Ez az a papi személy, akiről az első füzetben is szó volt már, akit akkor még egyáltalán nem is ismertem. Az Úr Jézus megmutatta, vagyis lelkébe engedett látni, és erre igen megijedtem. Roszszul lettem. Olyan ez a lélekbe látás nekem, hogy majd belehalok a szenvedésbe./

III/158

Az Úr Jézus ismét beszélgetni kezdett. Ma már harmadszor teszi ezt. Beszélgetés közben éppen az említett papi személy szobáját tettem rendbe. Ez a munka módfelett nehezemre esik, nemcsak azért, mert az Úr Jézus megmutatta azt, hogy Ő milyen vonzalmat érez iránta, hanem most még azt is (megengedte), hogy lássam lelkének rendellenességeit, amelyek miatt Ő nem tud szívéhez férközni. „Kis leánytestvérkém, feltárom előtted istenemberi lelkem bánatát, hogy lásd, ilyenek azok a lelkek, akik megrakják lelküket a világ cifraságaival, és Nekem csak annyi helyet engednek, hogy meghúzhatom magam egy kis szűk helyen. Nem tudom kiterjeszteni szívemben isteni szeretetemet. A szürke megszokás hatalmába kerítette őt. És tudod, milyen sok ilyen lélek van? De elég, ha ezt látod. Fogalmat alkothatsz magadnak ebből az egy példából is, mely értelmet ad szenvedéseidnek. Kis leánytestvérkém, kis napraforgóm, az iste-

ni Nap felé fordított magvaidd immár duzzadnak. Én mind közelebb viszem hozzád azt az időt, hogy állandó önátadásod által kisajtoljam olajos magvaidd tartalmát, mely a lelkekre hullva kigyújtja kegyelmeim fényét.”

Még ugyanaznap, amint este lepihentem, az Úr Jézus szeretetének szavait tovább folytatta még fektemben is. De ezt már inkább szeretetének átáradása által tette. Én szerettem volna térdre borulni, s úgy fogadni felém küldött áradozásait. Körülményeim miatt ezt nem tehettem meg. Ő szinte engedelmet kért, hogy nem zavar-e, és ezt mondta: „Ma sok elfoglaltságod miatt többször is meg kellett szakítani beszélgetésem. Nem akarlak most sem zavarni, csak még annyit, hogy nagyon, nagyon szeretlek! Térj most már pihenőre az Én istenemberi Szívem vallomásával, melyre kitartó áldozataid meghozása készítetett. Pihenj az Én békémel!” És éjjel ébrenlétem alatt is azonnal szólt: „Erzsébet! Köszönöm Hozzám küldött szeretetedet, melyről érzem, hogy még éjjel sem tart szünetet.”

Másnap reggel szombat volt, és az Úr Jézus a beszélgetést újra folytatta: „Nem tudjuk soha kitársalogni magunkat. Ugye, kisleányom, ez a te véleményed is? De ez nem baj, most csak merülj el csendes imádásomban munkád közepette is, és folytasd szavaidat ott, ahol Én megszakítottam, hogy »áldott legyen az Isten, mint igaz Isten és igaz Ember.«”

Ez az előző napokban történt, csak most írom le. Figyelmeztetett az Úr Jézus:

„Leányom! Igen, erre van a legnagyobb szükséged: az erősség Lelkedre. Vigyázz! Meg ne fogyatkozzon lelked ereje! A gonosz úgy áll lesben, hogy szemét egy pillanatra sem veszi le rólad. Azért támaszt benned gyakran alaptalan zavart, mert ő még mindig remél. A te lelked reménye a Szeretet Lelkéből táplálkozik, kinek ereje megfélemlíti a sátánt és megtöri hatalmát. Ez az Én kérésem és sugallatom, amely, ha felfogod és magadévá teszed, lelkedben elnémítja a gonosz zavaró lármáját, mely lelked csendességébe üvölt bele.”

III/159

1964. március 11.

Az Ő Szentséges Szívének végtelen irgalmáról elmélkedtem, és lelkeket kívántam Neki. Különös irgalmába ajánlottam az én családomat. Amint így elmélyedtem Benne, az Úr Jézus biztató, szelíd hangon szólt: „A fokozott bizalom fokozott biztosítékot jelent. Erzsébetem! Mondd, el tudod azt képzelni Rólam, hogy amit a lelkek érdekében kértek, azt ne adnám meg nektek? Hisz akkor megváltó munkám ellen cselekednék. Látom gondolataid forgását. A ki nem mondott szavakra felelek. *Nem mindenkit egyformán hívok meg. Akinek sokat adtam, attól sokat kérek. De ne ez legyen fontos neked. A lényeg az áldozat, melyet azokért hoztok, akiket az Én utaimra akartok terelni.*”

1964. március 12.

„Arra kérlek, vedd figyelembe különösen a papi hivatások rendkívüli fontosságát. Ezek az óhajtásaim nem újak előtted, most mégis különös áhítattal hozz áldozatot erre a célra. Mert nemcsak a még el nem indult hivatásokat ajánlom különös figyelmedbe, hanem még inkább a már elindult papi hivatásokért hozz sok áldozatot.”

Ugyanaznap este, imádás közben: „Mondd el lelkiatyádnak!” Szívemet nyomban remegés töltötte el, majd harsogó hangon beszélt az Úr Jézus: „**A nehéz idők elérése előtt készüljtek fel újra erős elhatározással arra a hivatásra, amelyre meghívtalak. Ne unott, közömbös tétlenségben éljtek! Mert most készül a nagy vihar, melynek sodra elviszi a tétlenségben elmerülő közömbösöket. Az árral szemben csak az igazán elhivatott lelkek maradnak meg. A nagy veszély, melyet felétek indít a sátáni hatalom, az Én kezem felemelése által indul el. Adjátok tovább figyelmeztető szavaimat, jusson el minden papi lélekhez! Rázzon fel ben-**

neteket előre figyelmeztető szavam és szigorú kéréssem!”

Amint az Úr beszélt, kimondhatatlan szigorral hallatta szavait. Utána is alig tudtam mozdulni. A templomtól az utat hazáig csak nagy nehezen, vánszorogva tettem meg. Hangjának szigora, mellyel szólt, még másnap is remegő félelemmel töltött el. Most nem bensőséges kérelemmel szólt.

1964. március 14.

„Csodálkozol azon, hogy milyen világos előtted Istenségem örök gondolata? Ezt megkapja Tőlem minden lélek, aki áldozatos életével elmerül a megváltó munkámban való részvételben. Az áldozat fényessé teszi cselekedeteidet, mely által érzed azt, hogy mi az Én óhajom. Erről már több tanítást is adtam. Az óhaj az a csodás eszköz, mely magában foglalja az áldozatot is. A gyermek óhajtja, hogy kitűnő tanuló legyen, és meghozza az áldozatot. Az édesanya óhajtja az anyaságot, s benne él az áldozat. A tudós kutatásaiban is benne van az óhaj és az áldozat. A sportoló óhaja az elsők között lenni, és ezt csakis áldozatok árán éri el. A családapa óhajtja, hogy családi házát felépítse, és sok áldozatot meghoz érte. Erzsébetem, azért szorgalmazom állandóan azt, hogy teljen el szívetek óhajjal. Ez magában hordja az áldozatot. E kettő el nem választható.”

1964. március 17.

Amint befejeztem imáadásomat, Szent Sebei érdemeire kértem, hogy adjon bőséges kegyelmet mindazoknak, akiket felsoroltam Előtte. Az Úr Jézus meghatódva így szólt: „Áldásom adom, mely áldásban kegyelmem száll reájuk.” Majd rövid csöndesség után éreznem engedte, hogy most adja áldását. „Különösen megáldom a te családodat. Vidd haza

ezt az isteni áldást, melyet megkülönböztetett szeretettel adok.”

III/161

Még aznap este. Újra kiköltöztem kis lakásomba, mert a tél hidege miatt néhány hónapig egyik leányomnál tartózkodtam. S most, hogy a csendes magány örömét kezdtem érezni, egyszerre hirtelen megnyílt az ajtó. Kinéztem, s abban a pillanatban a gonosz jelenlétét éreztem. Vigyorogva így szólt: „Csak benéztem hozzád, hogy lássam, mit fogsz csinálni?” Többet egy szót sem szólt. Meglepődtem ezen a szűkszavúságon. Máskor órákig is szokott gyötörni. Most nem tehetette, mert hatalmától megfosztottan, világtalanul csak állt közelemben. Ördögi tevékenységétől megfosztottan ugyan, de itt kellett maradnia mellettem. „Ugye, nincs hatalmad, nem tudsz bántani?”

Mert amikor ütleget egy alkalommal, utána a Szent Szűz így szólt: „Ezt többé nem teheti meg.” Most én kérdő szavaira válaszoltam: „Hogy mit fogok csinálni? Itt a csendes magányomban több alkalmam lesz arra, hogy elmerüljek Isten imádásába, és még jobban Neki szolgáljak azok helyett is, akiket te eltérítettél erről az útról. És bármilyen rossz is hallgatnod, engesztetem is Őt, az Úr Jézust a sok megbántásért, melyet a te rosszindulatú és helytelen befolyásod által elkövettem és a végtelenül fölséges és irgalmas Istent ezzel megbántottam. A végtelenül jó és irgalmas Isten létrehívta lelkemből bűneim bánatát és megbocsátja azokat. Ő annyira irgalmas, hogy minden megtérő bűnösnek megbocsát. Ha te kivetkőztél volna lázadó kevélységedből elismerve Isten szent fölségét és hatalmát, s megbántad volna gonoszságodat, neked is megbocsátott volna. De mivel ostoba kevélységed visszatartott, bűnhődnöd kell. Pedig számodra is elérkezik az idő hamarosan, hogy hatalmadat veszelve világtalan leszel. Bármennyire is nem szereted ezt hallani, ez így lesz.” A gonosz kényszerülve volt arra, hogy végighallgassa a kérdésére adott válaszomat, és nagy kínnal végigszenvedte tehetetlen erőtlenségét. Az Úr Jézus éreznem engedte a megalázott gonosz vergődését. Majd megalázottan, észrevétlenül eltűnt. De sem jelenlétében, sem távozása után

semmi félelmet nem ébresztett bennem. Az Úr velem volt, s ezt a gonosznak éreznie kellett. Távozása után az Üdvözítő ezt mondta:

„És most merüljünk el az édes magányban! A mi elménk gondolata egy, kezünk így együtt gyűjt, szívünk együtt dobban, és ezzel a szívdobbanással térjünk nyugovóra.”

III/162

1964. március 18.

„Nem mondok most sokat, csak annyit: Akik igazán szeretik egymást, azoknak a kevés szó is a szeretet megnyilvánulását jelenti, és szívük összedobban. Hajtsd fejed Szívemre, és ez a közelség töltsön el erővel a további küzdelemre! Nem vigasztalni akarlak, hisz te örömmel szenvedsz, s az örömmel való szenvedés nem kíván vigasztalást. De isteni erőmből adok, igen, erre szükséged van. Az áldozatot, amelyet sokaktól elvárok, sajnos csak igen kevesektől kapom meg, s ez megváltó munkám hátrányát jelenti.”

1964. március 21.

A nehéz, megtartóztatott napok után az Úr Jézus oly könnyűvé tette lelkemet! Úgy fogtam hozzá az evéshez, hogy abban valóban nem volt számomra semmi élvezet. Az Úr Jézus kért már régen arra, hogy az ételeket ne ízletességük miatt fogyasszam, hanem csakis testem táplálása miatt. Mivel gyermekeim bőségesen ellátnak élelemmel, így mindig az előzőleg hozott ételekből eszem, s így nem is fogyasztok friss ételt.

Étkezés közben az Úr Jézus biztosított jelenlétéről, s közben ezt mondta: *„Kis lánytestvérkém, gondold Rám! Ritkán kerül Hozzám is friss lélek, aki, mielőtt a bűnt ízlelte volna, Engem ízlelt. A mi bensőnk együtt érezzen! Ajánld fel ezt is Nekem! Ízetlen ételeid fogyasztása által lelked áldozata így válik Számomra ízletessé. Így gyűjt kezünk is együtt. Ugye, te is kedvesnek találod ezt?”*

1964. március 22.– vasárnap

A Szentlélek kápolnában, amint a tabernákulum előtt térdeltem, az Úr Jézus kedvesen szólt hozzám: „Nézz a szemembe! Én megengedem, hogy szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon. Ne láss te már semmit! Olvass szemeimből, melyekben szeretetem sóvárgó óhaját könnyezve fordítom feléd. *Engesztelj!* Csak ez az, ami megvigasztal. Ó, Én rászorulok a ti vigaszotokra, Én, a szívetek után vágyakozó Istenember!”

1964. március 23.

III/163

Engedelmet kértem az Úr Jézustól, szabad-e megkérdezni, hogy az Ő és a Szent Szűz közléseinek terjesztését szabad-e még az én földi életemben megindítani? Ő szelíd, rövid szavakkal csak ennyit mondott: „Miért kérdezel ilyesmit? Ez úgy érint, mintha azt kérdeznéd, hogy szabad-e földi életedben megváltó munkámban részt vened? Vagy újra soroljam el azt, amit állandóan sürgetek? Nem azért emeltelek-e ily nyílegyenesen magamhoz, hogy közléseinkre minél hamarabb alkalmassá tegyelek? Nem sürgettelek-e a közeli napokban is háromszor egymás után? Az Én kérő szavaimban az ügy sürgető fontosságán van isteni hangsúlyom.” Valóban, az elmúlt napokban az Úr Jézus háromszor is kért, hogy az Ő közléseit mielőbb közöljem lelkiatyámmal.

1964. március 26–27. – Nagycsütörtök és Nagypéntek

Szerettem volna az egész virrasztást éjjel a kápolnában tölteni. Erre semmi mód nem adódott. Az Úr Jézus látta efölötti bánkódásomat és így szólt: „Jöjj, mire hazajössz, Én már várlak kis szobánkban!” Meglepett ez a kedves, nem várt, figyelmes jóság. Gondolni sem mertem erre. Amíg hazaértem, addig is állandó imáadásába merültem, és amikor kis szobámba

léptem, „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”-sal köszöntöttem Őt. Ő leheletszerű könnyedséggel érezte jelenlétét, de csak néhány percig. Utána azonnal nehéz bánattal és gondterhelt fájdalommal árasztott el. De úgy, hogy meg kellett fogódnom, hogy össze ne essek. S közben az Úr Jézus fájdalmasan így szólt: „Lelkem s testem szenvedéseiből részt adok. Úgy, ahogy Én szenvedtem mint ember. Mellőzve Istenségem erejét, csak mint ember éltem át a getszemán-éji borzalmat. Én megtisztellek lelkem s testem rendkívüli fájdalmaival. Ez a szenvedés igazán a megváltó munkámban való részvételed elmélyülését jelentse számodra!” S míg ezeket mondta, ott volt mellettem. Még hosszan panaszkodott, és szavai nyomán lelkemben a fájdalmat fokozta.

Időközben éjfél lett, de én ezt az időt csak lepihenve tudtam megvárni. Éjfélről minden erőmet összeszedtem, hogy térden állva vegyek részt az Úr szenvedéseiben. Alig negyed órát tudtam térdelni. A nagy lelki fájdalom, mely eltöltött, annyira igénybe vette minden erőmet, hogy rövid idő után kis imazsámolyom térdeplőjére lekuporodva tudtam csak elmélkedni az Úr szenvedéseiről. Az Átala átárasztott szenvedés egészen elgyengített. Két óra előtt lefeküdtem, de álom nem jött szememre. Csak az Úr szenvedésére gondoltam. Az Úr Jézus reggel arra kért: „Ne hagyd el magad, ma egész nap szenvedj Velem!”

1964. március 30. – Húsvéthétfő

Életemben ez volt a legszebb szentbeszéd, melyet ma hallottam. És amint átgondoltam az egyszerű és keresetlen szavakat, az Úr Jézus így szólt: „Tudod, miért volt ez a legszebb? Mert a kegyelmek bőségével árasztottam el azt a papi lelket, aki ezeket mondta. S ez a kegyelem átáradt a templomban résztvevő hívekre is. Egyetlen szem sem maradt könny nélkül. De nemcsak könnyek hullottak, hanem a szívek is megrendültek a rendkívüli kegyelmek hatására, hogy lásd megváltó munkámban való részvételed érdemeit. Tudod, már

III/164

régóta kértelek arra, hogy légy te egyházközséged engesztelő képviselője. S mint ilyennel, közlöm veled kegyelmeim működésének eredményét, mely fáradozásaidnak érdemeimmel egyesített gyümölcse.” Egész nap az Úr szavain gondolkodtam s hálálkodtam. Néhány szóval leírom ezt a szentbeszédet, melyet az esperes atya mondott:

„Az emmauszi tanítványok nehéz szívvel, csüggedten, tanakodva mentek az úton. S közben Prohászka elmélkedéseiből idézett: »Olyan volt a tanítványok lelke, mint a májusi zöldellő, virágos réten a pásztortűz kiégett foltja.« Majd hasonlatot mondott a kiégett lelkekre, kik Isten és remény nélkül élnek. Azután elbeszélte, hogy a háború idején egy fiatal katona súlyos sérüléssel kórházba került, s életben maradására nem volt remény. Ezt ő is tudta, s miután a pap meggyóntatta, arra kérte őt, lenne szíves és énekelne vele. A pap megkérdezte: »Talán egy szép Szűzanya-éneket?« Ő könnyes szemmel nézett fel, s nagy nehezen így szólt: »Énekeljünk az Oltáriszentségről.« S könnybe lábadt szemmel a gyóntató atyához fordult: »De boldog vagyok, hogy megismertem az Urat!« Amint az esperes atya beszélt, hangja mind elcsuklóbb és halkabb lett. A jelenlevőkre pillanatok alatt egyszerre áradt át Isten kegyelme. »Mily szerencsétlen az a lélek, ki még halála utolsó perceiben sem ismeri fel az Urat, a végtelenül jó és irgalmas Istent!«” Az atya befejező szavai megrendítettek minden lelket. Majd a megkezdett idézettel fejezte be beszédét.

A nap folyamán szorongó szívvel vártam az estét. Elmentem az Úrhoz, hogy egyházközségünk nevében még egyszer megköszönjem a kegyelmet, melyet irgalmas Szívének szeretete által ránk árasztott. S amint a néma csöndességben imádásába merültem, az Úr Jézus így szólt: „Örülök, hogy legalább te eljöttél megköszönni a sok kegyelmet. *Gondold csak át ezt a megrendítő tragédiát, melynek megakadályozását akarja Édesanyánk, hogy egyetlen lélek se kárhozzon el. Vegyetek részt mindannyian ebben a lélekmentő, nagy megváltó munkában!*”

1964. április 1.

Az Ő óhajtásainak elimádkozása. „Megkérlek, imádkozzuk el együtt Szívem óhajtásait, és merülj el ebbe a mindent összefoglaló imába. S ha Én ritkán szólok is, te csak keress, és kívánj Nekem sok-sok lelket!”

III/165

1964. április 6.

Az Úr Jézus az Ő tanításáról, a kitartásról, a türelemről és a szorgalomról beszélgetett.

„Erzsébetem! Türelem, kitartás, szorgalom: ez az, ami megtart Mellettem, és másokat is ezáltal hozhatsz közelebb Hozzám. Az ernyedetlen szorgalom jutalma neked és mindazoknak, akik Velem fáradoztok, az, amit szem nem látott, fül nem hallott és emberi ész föl nem foghat. Ott a szemünk egymásba néz (majd), és összedobban a szívünk.”

1964. április 9.

„Erzsébetem, söprű vagy te is kezemben. Az isteni kéz fog és seper veled, a te áldozataiddal. És mindenki söprű az isteni kézben, aki átadja magát szerető lemondással, önfeledten. A szünet nélküli áldozat meghozása által lesztek csak méltók arra, hogy kezembe vegyelek és a leghatásosabb tisztogatásra használjalak fel (benneteket). Igen, kisöpröm általatok az iskolákat, színházakat, mozikat, hivatalokat, műhelyeket és gyárat, kórházakat és mulatókat, az utcákat, a virágos mezőket, a lombos erdőket s *mindazt, ahol csak bűn van!* Ne vedd furcsának ezt a beszédemet, mely egészen emberinek hangzik. Ahogy a közmondásban van: »Előbb söpörjön ki-ki (a maga) háza előtt!« Ezt tartsd te is és mások is szem előtt. Aki úgy érzi, hogy lelkének igénye több s nagyobb, az szolgáljon Nekem hívebben. *Értem senki sem-*

mit sem vihet túlzásba. Ha úgy találnád, hogy szavaim igen egyformák, azért csak írd le, kérlek, és jegyezd meg jól: Az Isten szava mindig egy és ugyanaz, mely által a lelkek megmentését kérem.”

1964. április 10. – péntek

Délután az Úr Jézus szólt: „Nagyon lefoglálnak a szórakoztató gondolatok. Azért, mert most Én ritkábban szólok hozzád? Ha Én nem szólok, akkor hallgatlak és figyelek rád. Szólj, a te Mestered lesi minden szavad! Én itt maradok, s biztosítalak jelenlétemről. Nehéz nekünk kivárni a holnapot. Most jelenlétemmel erőt adok, a bensőnk együtt érez.”

1964. április 14.

III/166

Amikor hazamentem s kis szobámba beléptem, az Úr Jézus fogadott: „Én már várok itt rád, és minden térdhajtásra, melyet Felém küldesz hódoló imádásoddal, az örömtől megdobbán a Szívem. *Bűneid állandó bánata által lelked mindig üde marad.* Ó, kérlek, Erzsébetem, tedd ezt mások helyett is! Látod, most újra megtisztellek, ez honorárium a te együttérzésedért. Eljöttem, hogy kérésedre megáldjam családodat és házad táját. Elhoztam békémet. *Bízz!* A kishitűségnek ne adj helyet! Szenvedéseidet egyesítem az Én érdemeimmel, gyermekeidnek üdvössége biztosítva van. Itt maradok. Jólesik kis szobád csendje. Érezd, hogy szívünk együtt dobban! Nehezen bírom ki nélküled. Tudom, hogy neked sem mindegy. Ó, boldog pillanat! Tudom, te is várod, mikor már nem választ el (minket) semmi egymástól. Én várlak gazdagságom minden pompájával, s akkor már egészen egyek leszünk, megoszthatatlanul. Érzem, szíved nagyon ver az örömtől. Én is veled örvendek, s hogy örömöd még jobban fokozzam, mindig veled leszek. *A te Mestered vi-*

gyáz rád, s ha megbotlasz, kezem máris felemel. Bűneid bánata az, mely szünet nélkül arra késztet, hogy az Én bocsánatomat is szünet nélkül rád árasszam.”

1964. április 15.

Éjjel egy óra előtt a Szűzanya ébresztett, de úgy, ahogy eddig még ezt nem tette. Meglepődtem ezen a jóságos könnyedségen, melyet az ébresztésnél éreztem. Annak ellenére, hogy tizenegy órakor feküdtem le, a kevés pihenés után semmi fáradtságot sem éreztem. Mivel a Szűzanya lelkemet ily könnyeddé tette, még aludni is elfelejtettem, s e virrasztás ideje után is sokáig ébren maradtam. Imádásom a felkelés idejéig tartott. Még mindig nem tudtam napirendre térni az előző délután történő látogatás felett, mely lelkem mélyéig meghatott. S főleg az, hogy az Úr Jézus azt ígérte, hogy ezentúl gyakran fog várni kis szobámban.

Másnap egész délelőtt az Úr végtelen jóságáról elmélkedtem. „Isteni Mesterem, imádott Jézusom! Ugye, Te tudod, mit szeretnék mondani? De nem jön szó ajkamra, csak némán hullanak könnyeim bűneim bánata miatt. Szeretnék szépséges verseket írni végtelen jóságodról, de ez a tehetség nincs birtokomban. Nyomorúságom és semmiségem tudatában azon gondolkodom, mit adjak? Uram, Jézusom, odaadom újra és újra bűneimet, és a kegyelemtől áthatott lelkem könnycseppjeinek monoton hullására figyelj fel, kérlek. Ez az én szívem zenéje. Ez az egyetlen, melyet nyújtani tudok, és könyörögve kérlek, ne und ezt meg hallgatni. Tudom, ez is a Te adományod. Én birtokomban tartom, s ezerszer és százezerszer megköszönöm, és amíg csak élek, fogadd el érte köszönetemet. A Te kérésed életem fő célja. Te kértél arra, hogy szívem minden dobbanásában legyen benne a bűnbánat. Én meglepődtem ezen a szerénységen, és azért mondtam: Uram, Jézusom, ez kevés lesz, és szívem dobbanása ki is hagy néha. *Azért most újra arra kér-*

III/167

lek, ahány teremtet porszem van a világon, mindbe belehelyezem bűneim bánatát, hogy fújja a szél Hozzád, és lásd, mennyire szeretlek. Ez az én himnuszom, versem, zeném és mindenem, melyet csak adni tudok, és kérlek, fogadj el engem így, ahogy vagyok.”

Ezt még nem tettem, hogy a Vele való beszélgetést így leírjam. Nem nagyon van erre mód. Most azonban Ő kért: *„Írd le ezeket! Ez is a megváltó munkámban való részvétel. Leánykám, bűneid mélységes bánata sokakat fog bűnbánatra indítani, és a bűnösök visszatérnek Hozzá. Még a jók is jobbak lesznek, s bűneik bánata által még közelebb kerülnek Hozzá. A mi kezünk együtt gyűjt. A bűnbánattól megtisztult lelkek az Én utamat fogják járni, melyet veled együtt taposunk.”*

Aznap még sok és hosszú beszélgetést folytatott az Úr Jézus, de a bűneim feletti bánkódás közben a többit elfelejtettem.

1964. április 17.

Az Úr Jézus a szentmise alatt háromszor is újra sürgetett, hogy kéréseiket ne hagyjam feledésbe menni.

1964. április 18.

Az Úr Jézus: *„Leányom, kérd meg gyóntatódat, az ügyet úgy intézze, hogy 1965. pünkösdjére a Szentatyához kerüljenek Édesanyám és az Én közléseim. Kérésem sürgetését ne mellőzzék el!”* Az Úr kérése olyan megrendítő volt lelkemben, s remegve gondoltam nyomorúságom és semmiségem tudatában arra, hogy én az Isten szavait közöljem, sürgessem. Én, kis porszem. Lehet-e ezt megrendülés nélkül elfogadni? Most nincs kétely lelkemben, azt az Úr Jézus megszüntette, de én lelkem nyomorúságának tudatában élek állandóan.

1964. április 20.

Házimunkám közben hálaadó imáadásába merültem el, s Ő közben beszélgetni kezdett: „Kis lánytestvérekém! Hidd el Nekem, ebben a megszólításomban már az is benne van, hogy »*Bízz Bennem! Higgy abban, aki téged ily kicsinek szólit!*« E megszólításomban mindenkor benne van a számodra biztosított szerető és mindenről való gondoskodás és védelmezés is. Ugye, meghat ez a gyors intézkedés, mely által ügyedet intéztem? Nem akarok adós maradni, és főleg azt akartam elérni, hogy gondolataid és munkád ezután is önzetlen és tiszta maradjon. Én vigyázok rád, a te Mestered, hogy egészen és mindentől mentesítve téged, *csak Én legyek a mindened!* És ne kössön semmi a földhöz. Láthatod az elintéztett ügyből is, tudja a te mennyei Atyád, mire van szükséged.”

III/168

1964. április 23.

Az Úr Jézus sürgető kérésére elmentem lelkiatyámhoz. Ott hosszas beszélgetés után ő azt mondta, hogy addig, amíg az ő lelkében nem történik valami csoda, hogy ő is magáévá tudja tenni, addig nem adja tovább az Úr Jézus és a Szent Szűz közléseit. Alighogy elköszöntem tőle, az Úr Jézus már az utcán elkezdett beszélgetni: „Erzsébet! Nagyobb szenvedés vár rád. Ez az Én szeretetem fokozottabb bizonyítéka. A szenvedések újabb elfogadása által te is bebizonyíthatod újra szeretetedet. Az a küldetés, mellyel megbíztunk, a nehézségek újabb akadályait torlaszolja eléd. Szedd össze minden erőd, és sürgősen menj vissza az atyához. Közöld vele kérésem, hogy ne hátráljon meg, és az Általam megjelölt személyekkel mielőbb jöjjön össze! Akikhez Én küldöm, azok előtt te már igazolt vagy, s csakis az ő személyes hozzájárulása kell. S ha nem tenne eleget az Én kérésemnek, menj te, és hozd össze az Általam megnevezett személyeket! De természetesen csakis lelkiatyád engedelmeivel. Az ő intézkedését a legnagyobb tiszteletben kell tartanod,

éppúgy, mintha Én szólnék. Mondd el lelkiatyádnak, hogy nagyon sürgetlek, és ez a sürgetés legyen szeme előtt. Ha az ügyet nem találja az Én szent akaratommal ellenkezőnek, úgy akkor ez legyen bizonyíték mindannyiuk számára.”

1964. április 25.

„Eljöttem hozzád, hogy kis szobád csendjét megoszd Velem. Pihenjünk együtt, fülünk figyeljen a csöndességre, és merüljön el lelkünk a mi mennyei Atyánk szünet nélküli szeretetében!”

1964. április 26.

III/169

„Fogadd el a szenvedést a lelkek megtéréséért!” Az Úr szavaiban elmerültem, és az Átala rám árasztott szenvedéseket nagy örömmel fogadom, melyet oly mértékben fokozott bensőmben, hogy igen erősen igénybe vette testem erejét is. Olyan volt ez, mint egy lázas hullámvész, mely hol magasra emelkedett, hol meg egészen mélyre süllyedt. Így tartott ez május 10-ig. „Leánykám, szeretetem különös jutalmát ígérem, *kérlek, szenvedj Velem!* Én újabb erősítést adok. *Élj erőt adó szavaimból!*”

1964. május 15.

„Leánykám, kis testvérkém, tudod, miben egyeztünk meg? Ha Én hallgatok, te beszélj. Csak bátran, Én figyelem szavaidat, s amit Nekem mondanál, most azt is írd le. Én kérlek, a te Mestered.” Mikor ezt kérte, én, mint aki megrémült, nem tudtam szólni, csak könnyeim peregtek szüntelenül. Majd mikor a bűnbánat könnyei, melyekkel Hozzá szóltam, megkönnyítették lelkemet, utána tudtam csak szólni Hozzá. „Imádott Jézusom! Hogy köszönjem meg szeretetedet? Te

tudod, ismered lelkem rejtett hibáit és szünet nélküli bukda-csolásomat, s tudod, hogy egyetlen vágyam szenvedni és engesztelni ezekért a megbántásokért. Uram, Jézusom, bármennyi szenvedést is adsz, mindez kevés nekem. A Te végtelen jóságod mind éhesebbé teszi lelkemet, sőt, úgy érzem, nincs (is) már szenvedésem. A szeretet, mely által szünet nélkül erősíted lelkemet, a szenvedésben nemcsak erőt ad, hanem egyre jobban egygé olvaszt Veled. Szóval nincs (is) már szenvedés számomra, csak a vágy a lelkek megmen-tésére, ez él lelkemben. Olyan vágyat adtál nekem, mely által egészen egybeolvadt bensőnk minden érzelme. Már csak Te élsz bennem, s ha néha valami oknál fogva elhomá-lyosodna lelkemben a bensőséges együttérzés, imádott Jé-zusom, Te máris mellettem vagy, s jelenléteddel oly erőt adsz, mely megfoghatatlan és szóval ki nem fejezhető. Szeretnélek imádni minden ember helyett, szeretnélek engesztelni az egész világ helyett. *Szeretném az egész világ bűneit is megbánni, és ezt a szeretni akarásomat idehelyezem szentséges Lábaidhoz.* Fogadd el, és újra nagyon szépen megkérlek, tekintsd rám és fogadd el, ezt tudtam nyújtani. Te jól ismeresz, tudod, hogy szívből jövő szavak ezek. Hisz Te is azt mondtad, örülsz, hogy szívemből szeretlek, mert ez Előtted is így kedves.” S amint e szavakat írtam, az Úr Jézus az én befeje-ző szavaimba szólt:

„Te kedves, te, ugye, megjött újra a szavad!? Ez a szenvedés tudom, megviselt, és jelenlétem (érzetének) megvonása által szenvedéseid is igen nagy mértékben megnövekednek. Légy erős! A nagy küzdelmek elviselése a nagy jutalmak megnyerését biztosítja számodra. *Tudom, nem könnyű, s Én sem veszem ezt csekélységnek, hisz a nehézségek leküzdésében Én is részes vagyok.*”

III/170

1964. május 16.

A Szűzanya szólt: „Kármelita kislányom, anyai Szívem szeretetével szólok hozzád. Szívem Szeretlángját szítsd áldo-

zataiddal! Ne engedd, hogy szeretetem Lángja, melyet reád árasztottam legelőször, csak gyengén pislákoljon benned!” Én nem tudtam, hogy a Szűzanya miért mondta ezt, és megkérdeztem Őt. Ő szelíd kedvességgel válaszolt: „Hogy a rendelkezésedre bocsátott időt jól használd ki, és fokozott vágygal hozd meg az áldozatot itt a földön.”

1964. május 18. – Pünkösdhétfő

Szentmisét hallgattam, és az Úr Jézus a szentáldozás előtt ezeket mondta: „Mivel látom nagy elhatározásodat, melyet még az ünnep sem tart távol tőled, azért Én is örömet szerzek neked: a tisztítóhelyen szenvedő papi lelkek közül ma éjfél-től minden órában kiszabadul egy lélek. (Tudniillik én az Úr kérésére a hétfői napon mindig kenyéren és vízen böjtölök, és ezt, még ha ünnepre esik is a hétfői nap, akkor sem mellőzöm el. Boldog vagyok, hogy megtarthatom ezt a szigorú böjtöt. Hisz azt ígérte, hogy minden hétfői böjt után egy papi lélek jut színelátására.) S most, hogy ezt mondta, hogy minden órában kiszabadul egy papi lélek, elárasztotta lelkemet azzal a szenvedéssel, melyet azok a lelkek most még elszenvednek, akik már néhány óra múlva az Ő színe látására jutnak. Ez a szenvedés csak egy-két percig tartott, de még térdelő helyzetemben is majd összerogytam a fájdalmak miatt. Áldozás után egy lélek kiszabadulását engedte éreznem az Úr Jézus. Érzéseimet az egyik végletből a másik végletbe helyezte. A szenvedés mélységei után a fölséges Isten színe elé jutott lélek örömeivel árasztott el. A kegyelmek mámorában remegő lelkem állapota órákon át ki ragadott a föld vonzóerejéből. Jó, hogy ünnep lévén semmi nehéz munkát nem végeztem, de nem is lettem volna erre képes. Az átélt kegyelmek egyik végletből a másikba sülyesztettek és felemeltek. Szinte magamon kívül voltam. Szívem és értelmem ellentmondásokba kevert. Ez olyan, ami az értelemnek véges, ezt nem tudom felfogni. „Imádott Jézusom, ez nekem nehéz. Hisz Te tudod, hogy mily érte-

lemmel teremtettél. Hiába is gondolkodom ezen. Rájöttem, hogy ezt nem értelmemen keresztül árasztod el bensőmben, hanem a szív által. Szívem hullámozó érzéseit használtad fel erre, ezt csak a szív rezgése képes felfogni: ezt a fönséggel teljes hatalmat, mellyel végtelen jószágodat és irgalmas szeretetedet osztod a szenvedő lelkek számára.”

1964. május 22.

Csak ennyit mondott az Úr Jézus: „Fájdalmak és szenvedések által jut csak előbbre szent ügyem.”

1964. május 28.

Amint kis szobámban az esti pihenőre készültem, még utoljára leborultam az Ő szent Arcát ábrázoló kép előtt. Ebben a pillanatban isteni fönségének rendkívüli átáramlását éreztem. Ez csak egy pillanatig tartott. Erős remegés fogott el, nem tudtam felfogni, mi is ez az erős átáramlás. Abban a pillanatban a föld megszűnt számomra, és én egészen Isten színe előtt voltam. Ismétlem, csak egy pillanatig tartott. Másnap az Úr Jézus hosszan beszélgetett, de nem tudom, csak néhány szavát leírni. Beszélgetés közben felvilágosított, hogy ez a pillanat a Szentháromság megtapasztalása volt. „Így lesz ez üdvözülésed után, de ezt azért engedtem meg csak egy pillanatra, mert most ezt itt a földön nem bírád ki. Így is csak isteni kegyelem különös ereje által bírtad ki.”

1964. június 2.

Amint a szentmiséről hazafelé mentem, útközben mezei virágot szedtem, s hazavittem kis szobánkba. Utána a növényekhez mentem, hogy ott a házimunkában segítsek. S ahogy

az úton megyek, egyszer csak lenézek a földre, és a lábam előtt egy csokor árvalányhaj, szépen, szálanként összeszedve, a vége egyenesre vágva.

III/172 Abban a pillanatban, amint ezt megláttam, az Úr Jézus jelenlétével árasztott el, s én remegve néztem körül. Nem volt senki még csak a közelemben sem. Én egy darabig vártam, hogy nem jön-e valaki vissza az elveszett szép árvalányhajért, nem mertem hozzányúlni. Miután senki nem jött, felvettem a csokrot. S amint továbbmentem, az Úr Jézus így szólt: „Az imént szedett mezei csokrodat kiegészítem az Én kis csokrommal. Én is szeretem a mezei virágot, és különben is örömet akartam neked szerezni. Látod, Erzsébetkém, ilyen a te Mestered.” Szavai megsemmisítettek. Lelkem nyomorúságában *bűneim bánatával köszöntem meg Neki ezt a rendkívüli kis kedvességét.*

Amint a nővérekhez értem, meglátta az egyik nővér a szép árvalányhaját, s azt kérdezte, az esperes atyától kaptam-e. Nem, mondtam, egy nagyobb úrtól. A nővér többet nem kérdezett. De nekem az Úr Jézus éreznem engedte, hogy a nővér megsejtette, hogy én a virágot kitől kaptam.

Még ugyanaznap mondta az Úr Jézus:

„Az Én ügyemért nagyon meg kell szenvedned, és megszakítás nélkül küzdened kell a lelkekért. Leányom, ezen kívül semmi másra ne pazarold el erődet!”

1964. június 4.

Nem részletezem, csak megemlítem, a gonosz igen nagy erővel támadott rám, hogy önámító és hazug vagyok.

1964. június 11–12.

Mindkét napon többszöri megszakítással ugyan, az Úr Jézus lelkembe árasztotta Szívének fájdalmát, és nagyon sokat panaszkodott. Arra kért ismételten és nagyon szomorúan,

hogy el ne hagyjam Őt. „Kislányom, ez a nagy panasz, amíg élsz, soha nem fog megszűnni lelkedben, mert Én újra csak panasszal fordulok feléd. S ha szavaim igen egyformák, ez azért van, hogy lásd és érezd szünet nélkül, a te megértő szíved melegénél enyhülést találok. A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon.”

1964. június 6.

Az Úr Jézus így szólt:

„Menj el gyóntatódhoz beszélgetni!” Különösnek találtam ezt a felszólítást, és megkérdeztem az Úr Jézust, mit kell vele beszélnem? Az Úr semmi választ nem adott, így én féltem, hogy nem a gonosz csal-e lépre, vagy az én egyéni elképzelésem. Attól is tartottam, hogy nem személyes ragaszkodást akar-e a gonosz bennem támasztani, szóval nem mertem elmenni. Vártam, hogy az Úr Jézus kérése kitisztuljon lelkemben.

1964. június 15.

„Leányom, a Szeretetláng továbbadása életed legfőbb célja legyen! Úgy kell ennek mennie, mint a vízfolyásnak. Útjába nem állhat senki és semmi. Ez a vízfolyás az Én kegyelmem, mely tisztít, ha kell rombol vagy életet ment és ad, de ennek folyója kell, mert Isten akarja! Mondd el ezt lelkiatyádnak, ez az Én kérésem hozzá és mindazokhoz, kik hivatra vannak az ügyet elindítani.”

Fontos!

1964. június 17.

Végre hosszú vajúdás után kitisztult a lelkem. Az Úr Jézus szavai megerősítettek, elmentem az atyához és elmondtam neki az Úr Jézus kérését. Ő erre azt a választ adta, amit már többször is mondott, hogy amíg az ő lelkében nem történik valami, ami által

III/173

az ügy igazoltnak látszik, addig ő nem tesz lépéseket. Ezekre a szavakra lelkemre ismét ránehezedett a szenvedések újabb kínja. Én csak eszköz vagyok Isten kezében, én tenni nem tudok semmit. Az Úr Jézus megmondta: „A cselekvők mi vagyunk”. „Igen, Uram, Jézusom, Te cselekedhetsz csak” – szóltam én az Úr Jézushoz. „Én szívesen, ezerszeres örömmel szenvedek el minden kint, amint azt Te kívánod.” S ahogy így beszélgettem, az Úr Jézus így szólt: „Rajongó szeretetemet árasztom rád.”

1964. június 19.

Napközben nagy szenvedéseim közepette ismét így szólt: „Rajongó szeretettel szeretlek Én, az Istenember. Éld bele ebbe magad teljes erőddel, és lelked teljen meg az Istenember rajongó szeretetével! Szívedbe kívánom (adni) ezt az átáramlást, mert elméd úgyis képtelen felfogni az Én rajongó szeretetemet.”

1964. június 21.

Ismét arra kért, hogy menjek el még egyszer lelkiatyámhoz. Igen meglepődtem ezen a kérésen, mert lelkem úgyis kínos sötétségben vergődött, és nehezen tudtam magam rászánni. Állandóan a gonosz zavargásai tartottak sötétségben. Olyan gondolattal zavart, hogy ez nem is Isten akarata, hanem csakis az én egyéni akaratom kielégítése lenne, és személyes ragaszkodásomat akarom a gyóntatóm előtt érvényre juttatni. Ismét rettentő volt ez a kínlódás, mely hosszú ideig tartott. Ugyanaznap este a Szűzanya szólt: „Úgy örülök, leánykám! Nekem is egyetlen örömöm Szent Fiam öröme.” Átgondoltam a Szűzanya szavait, de sehogy sem volt világos előttem az, amit mondott. Én nem láttam tisztán, mi is az, amivel az Úr Jézusnak örömet szereztem. Lelkemet folyton a bűntudat fojtogatta. Szorongó szívvel kértem a Szűzanyát:

„Anyám, ne engedj vétkezni!” Utána lelkem kissé megnyugodott.

1964. június 22.

Az Úr Jézus: „Rajongó szeretetemet küldöm hozzád!” Elcsodálkoztam ezen, hiszen lelkem sötétségében úgy hatottak szavai, hogy alig fogtam fel, vagyis egyáltalán föl sem fogtam. Hogyan? Én bűnös, nyomorúságos semmi vagyok, és Ő mégis rajongva szeret? Ki tudná ebben a nagy lelki nyomorúságban felfogni az Úr Jézus hozzám küldött rajongó szeretetét? Mikor ez történt, csak elnehezült értelemmel, némán térdeltem Előtte, és könyörögve kértem: „Uram add, hogy lássak, és felfogjam isteni szavaid tisztaságát! S vond el tőlem, ha lehetséges, ezt a bizonytalanságot, mely miatt nem tudom cselekvésre szólni magam.”

1964. június 24.

Kápolna-takarítás közben az Úr Jézus bensőségesen kezdett beszélgetni. Lelkének fájdalmát is megosztotta velem. S amint az Ő óhajtásait elimádkoztam, arra kért, hogy a mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon. „Kislányom, ez tesz téged látóvá, mely által Megváltód örök gondolatait látod.” Az Úr Jézus eme szavai újra gondolkodásra készítettek, hiszen minden szavát sokszor átelmélkedem, vagyis inkább, így szoktam magamban mondani, átímádkozom. Az Úr kérésemre sokszor megvilágítja elmémet, hogy mindig tisztán lássam az Ő szent akaratát, melyet érvényesíteni akar lelkemben.

III/174

Még aznap délután is több mindent mondott, amit nem tudok leírni, csak átment énem tudatába. Ezen a délutánon a mellém rendelt nővér arra kért, hogy szóljak a Szűzanyának, legyen segítségükre, mert szerzetükben igen súlyos és

komoly bajok merültek fel egy külső taggal kapcsolatban. Én nem részletezem ezeket, pedig érdemes volna leírni a bonyolult dolgokat, de mivel erre a nővértől engedélyt nem kértem, mellőzöm.

Elég az hozzá, hogy a súlyos és aggasztó ügyet a Szűzanya elé terjesztettem. Időm még nem is volt arra, hogy ezért külön imádkozzam, a Szűzanya olyan gyorsan megnyugtató választ adott. Én meglepve hallgattam jóságos anyai szavait, melyek annyira megnyugtatóak voltak, hogy egy pillanatig sem kételkedtem. A Szűzanya szavait írom le pontosan: „*Leánykám, nyugodjatok meg, semmi baj nem fog történni.*” Miután a Szűzanya szavait hallottam, azonnal szóltam a mellém rendelt nővérnek, hogy a Szűzanya mit válaszolt kérésemre. S mondtam a nővérnek azt is, nehogy nekem tulajdonítson valamit is, mert én még csak nem is tudtam imádkozni az ügyért az idő rövideje miatt. Hanem bizonyára sokan könyörögtek, és a Szűzanya meghallgatta kérésüket. Kértem a nővért, lenne szíves tudtára adni azoknak, akiket az ügy kellemetlensége érint, hogy a Szűzanya mindent elsimít, semmi baj nem lesz.

1964. június 26.

„*Lelked bármennyire sötét is, csak folytasd a küzdelmet!* Én ezt isteni erőm átáramlása által jutalmazom. Most hallgatok sokszor. Leányom, az isteni erő lelkedbe való átáramlása által fokozottabb mértékben megistenülsz, erőd növekszik, és kitartásod erősödik. Ezt kegyelmeim bőséges áradása által szeretettel lelkedbe simogatom.”

1964. június 28.

„Most még jobban felfokozom szenvedéseidet. Ezáltal kell újabb erőfeszítéssel megváltó munkámban részt vened.”

Aznap este a tabernákulum előtt, amint imádtam Őt, így szólt: *„A felfokozott szenvedések elviselése másokat fog cselekvésre készíteni. Erzsébetem! El kell menned sürgősen lelkiatyádhoz, és mondd neki, Én sürgetem, hogy vegye fel a kapcsolatot az esperes atyával.”*

Ugyanekkor a Szűzanya is szólt sürgetően: *„Én is kérelemmel fordulok hozzád, leánykám. Bármennyire is nehéz, indulj el! A megaláztatás, mely lelkedet elárasztja, csak lendít ügyünkön.”*

III/175

1964. június 29.

Amint reggel a szentségház előtt térdeltem, és épp csak egy imádó fohászt küldtem az Úr Jézushoz, Ő rögtön megszakította elkezdett szavaimat: „Erzsébetkém! Ó, de nagyon vártalak! Oly hosszú ez az egyedüllét! Tudtam, hogy az előző esti búcsúzkodás készítetett arra, hogy ma is te légy az első, ki Engem köszönt. Lelkemet örömmel töltöd el. Te és Én: mi ketten! Gyönyörűség az emberek fiaival lennem! De sajnós ezt oly kevesektől kapom meg. Kis napraforgóm! Tudod, mit kapsz most Tőlem? Ahogy megígértem, fokozott, eddig még ily nagy mértékben nem adott szeretetemet nyújtom neked. A szenvedések eddig még ismeretlen mértékét fogadd el Tőlem, mert ennek elfogadása nagyfokú áldozatot kíván. Rendkívüli nagy áldozatod által most bizonyítékát adhatod te is rendkívüli nagy szeretetednek. Te és Én! Egyesülésünk által örömmel telített szíved. Tudom, ernyedetlen szorgalommal hálálkodsz. És látom gondolataidat, melyek miatt szétszóródsz. Ez ne bántson. Nézd kertben a futó, magasra törő virágokat. Látod, milyen hamar hervad el viráguk, de röviddel utána már nyílik is a többi. S a hervadás nem jelent haszontalanságot, mert a hervadt virágok kelyhe zárja magába azt a megtermékenyített magot, mely nélkül nem volna szaporodás. Ugye, érted? Ha nem volna küzdelmed, mi adna értéket? Te csak törj magasra! Elhervadt virágaid kelyhét ne sajnáld! Gondolataidat csak Nálam tartsd, és ebben dobbanjon szívünk is együtt! Ne

nézz semerre, csak az Én szemeimbe! Ez összeszedettségre int, és győzelemre segít a küzdelemben, melyet megváltó munkám sikeréért vívsz. *Köszönöm, Erzsébetem, résztvevő szereteted lelkem mélyéig meghat. Mert isteni Szívem emberi érzéssel is érez.*”

„Uram, Jézusom! Most, hogy isteni szavaid beolvadtak lelkembe, engedd meg, hogy külön megköszönjem a rendkívüli szenvedéseket és azt a megkülönböztetett jóságot és szeretetet, melyet eddig még nem éreztetél velem. Imádott Jézusom, a Te szavaid ismét megsemmisítettek, amikor úgy szóltál hozzám: »Te és Én!« Megfordítottad a sorrendet. Ez a határtalan leereszkedés annyira zavarba hozott, hogy arcomat előntötte a vér. Hogy tudsz ilyet megtenni velem? Te, a nagy és végtelen fölségű Isten velem, a kis semmivel.”

Ő hálálkodó szavaimra szavak helyett mélyen érző és megértő Szívének szeretetét árasztotta át lelkembe.

1964. július 3. – első péntek

Igen szép tanításokat mondott, sajnálom, hogy nem írtam le.

Rendkívüli nagy szenvedéseim miatt nem tudtam az Úr által kért szigorú böjtöt megtartani.

III/176 1964. július 4. – első szombat

A Kedves Házban jártam. A kézmosásnál, amikor a szappanhoz nyúltam, észrevettem, hogy aki előzőleg használta, piszkosan tette vissza. És nekem önkéntelenül kiszaladt a szó a számon: „Fujj, de utálatos!” A mellém rendelt nővér meghallotta és mindjárt meg is feddett, hogy az én számból igazán nem vár ilyen megjegyzést, és ne mondjam ezt többet. Én utána a nővér lelki finomságára gondoltam, és arra, hogy habár a szappan valóban utálatos volt, nem kellett volna véleményt nyilvánítanom. S amint ezt gondoltam, meglepetésemre az Úr Jézus szólt hozzám: „Ugye, nem tetszett

neked az, hogy a szappan, mely a tisztaság szolgálatában áll, undort keltett benned? Látod, ilyen bánatos vagyok Én is, ha azok a lelkek, akik Nekem szentelték életüket, testüket és lelküket, hogy a többi léleknek hasznára lehessenek tisztaságukkal, ők ehelyett undort és utálatosságot keltenek embertársaikban, hogy azok szándékuk ellenére megutálják a cselekedeteikben megnyilvánuló tisztátalanságot. Tudod, hogy fáj ez Nekem? Mennyi bánatom van miattuk! Ezekért is engesztelj!”

1964. július 10.

Vacsora közben az Úr Jézus így szólt: „Erzsébetkém! Köszönöm a meghozott áldozatot. Tudom, sok és nagy küzdelmedbe került. De ne felejtse el, hogy az Isten szava beszél lelkedhez. A fölséges és hatalmas Isten méltat arra, hogy szavai által kérését adja át. Az Isten kér és köszön. Leányom, nyugodj meg! A nagy támadás (miatt), amely gyakran meglep a gonosz részéről, ne engedd eltántorítani magad. Én látom a szünet nélküli harcot, mely után egészen elgyengülsz. Gondolj ilyenkor arra, hogy a lelkek megmentéséért hozol meg minden áldozatot, és megváltó munkámban való részvételeddel az Isten örök gondolatait valósítod meg.” Amikor az Úr Jézus azt mondta, hogy Isten szava beszél lelkemben, egészen megremegtem, és amikor azt mondta, hogy Ő kér és köszön, e szavak hallatára még csak fokozódott bennem a remegés. „Imádott Jézusom, én, nyomorúságos! *Bocsásd meg bűneimet, légy irgalmas, ezt kérem én Tőled szünet nélkül és ezt köszönöm! S ezt lelkemből megszakítás nélkül küldöm Hozzád.*”

Még ugyanaznap este Hozzá mentem, hogy az egész napi jószágát megköszönjem. Amikor a templomba értem, a kóruson falat véstek, és ez oly nagy zajt okozott, hogy rövid ott-tartózkodás után elköszöntem az Úr Jézustól. Amint az ajtón kiléptem, váratlanul így szólt: „Kis lánytestvérkém, nem engedem, hogy Nélkülem menj haza. Én is veled megyek, hisz alig vártam a pillanatot, hogy Hozzá jöjj. Ó, kedve-

III/177

sem, végre egy szív, mely az Enyémmel együtt dobban! Egy benső, mely Velem együtt érez. Gyere, otthon, kis szobádban folytasd imádásod és engesztelésed! Én jelen leszek, és addig ott maradok, amíg imádsz és engesztelsz.” Én sajnos nem sokáig bírtam már ébren maradni. Az Úr Jézus csendesen elköszönt: „Légy áldott! Te imádsz, s Én ezért megáldalak.”

1964. július 14.

A Kedves Házban tartózkodtam, és munkám közben a családomban történő dolgokról beszélgettem. Utána a kápolna takarítása következett. Azért szeretem ezt utoljára hagyni, mert így már nyugodtan tartózkodhatok az Úr Jézusnál, nem zavar semmi. Amint Eléje borultam, még szólni sem engedett, hanem Ő kezdett el hozzám beszélni: „Mondd el most Nekem ügyes-bajos dolgaidat! Beszéljess Velem! Ó, de nagyon vártalak, kis szolgálóleányom, Erzsébetkém! Most már te beszélj! Csak még annyit, ó, a te szíved dobbanása megörvendezteti lelkemet.”

Az Úr szavai után nem jött szó ajkamra. Csendben, Benne elmerülve takarítottam. Az Úr Jézus újra szólt, megkérdezett: „Fáradt vagy? Kimerültél? A mi bensőnk együttérzése által újabb erőt adok, csak szolgálj Engem híven, hűséggel, és kívánd ezt mások részére is.”

Munkám közben csak az Ő szavaira gondoltam. *Imádásom lett az Ő bensőséges kérése, hogy szolgáljam Őt híven, hűséggel.* Utána ezt kértem: „Imádozt Jézusom, fogadj el teljes nyomorúságommal, és segíts, hogy valóban híven, hűséggel szolgáljalak, én és sokan mások!”

És még ugyanaznap este elégedetten gondoltam arra, hogy napi munkámból semmi sem maradt el. Az Úr Jézus csendben így szólt: „Ne felejtsd el, hogy várlak kis szobádban, mert szomjazom üdítő imádásodra és engesztelésedre!”

1964. július 15.

Sok családi elfoglaltságom és fáradtságom miatt nem tudtam elmenni az imádási órákra. „Imádott Jézusom, ugye, tudod, milyen rosszul vagyok?”

Estére már majd összeestem. Ő szelíd szavakkal ezt mondta: „Majd Én teszem tiszteletem nálad. És amikor a családi kötelesség miatt maradsz távol, Én akkor is megtisztellek.”

1964. július 16. – Kármelhegyi Boldogasszony ünnepe

Szenvedéseim annyira kimerítettek, (hogy) nem bírtam láb-
ra állni. Aznap sem szentmisém, sem szentáldozásom nem volt. Egész napon át nagy vágyódással imádtam Őt. Estére minden erőmet összeszedve elmentem imádására, és abban reménykedtem, megkérem az esperes atyát, hogy áldoztasson meg. A nővér jelezte, hogy vendégei vannak. Az óhajtott szentáldozás elmaradt. Én Eléje borultam: „Imádott Jézusom! Oly nagy a vágyódásom, hogy nem is tudom elmondani.” Ő most nem szólt, csak hagyott vágyakozni, és az Utána való vágyakozást csak növelte bennem. Miután hazaértem s beléptem kis szobámba, éreznem engedte, hogy velem van, és csendesen csak ennyit mondott: „Ne bánkódj, üdíts fel imádásoddal, melyre Én is annyira vágyódom!”

III/178

1964. július 17.

Egyik kis menyem megkért, hogy hozzam el a gyógyszert a beteg kis unokámnak. A gyógyszerre több mint egy órát kellett várnom. Én addig átmentem a Kedves Házba, ott imádtam az Urat. Amikor visszamentem, még nem volt kész a gyógyszer. Várakozás közben egy újságcikk ragadta meg figyelmemet. Az olasz keresztényszocialista ellenzék harca.

Alig olvastam el e pár betűt, az Úr Jézus szelíd kéréssel fordult hozzám: „Kis napraforgóm, segíts inkább a szenvedő lelkek kiszabadításában. Én állandóan megosztom veled örök gondolataimat. Látod, ez a kis idő is milyen hasznos? A kis újságcikk mellőzése által a szenvedő lelkeket segíted szent színem elé. Ez a megváltó munkámban való részvétel csodálatosan érdemszerző. Én bátran kérlek erre, mert érzem, mily kedvesnek találod ezt te is.”

„Látod, mennyire leegyszerűsítettem mindazt, amit tőled, tőletek kérek. Megközelíthetővé teszem mindenki számára az Én örök gondolataim keresztülvitelét. Írd csak le! Leírt szavaimat, melyeket általad közlök, sok-sok lélek fogja megszívlelni. Az Én sóvárgó kérésem halálod után hull vissza a lelkekre áldozatos olajcseppjeid által, melyek az isteni Naptól vették erejüket itt a földön.”

1964. július 21.

Az oltáron a virágvázák feltöltése közben:

„Látod, ahogy a virágra mindennap töltesz friss vizet, úgy kellene a lelkeknek is mindennap töltekezniük isteni szeretetemmél, mely üdén tartaná lelketeket, és képessé tenné az áldozatra.”

1964. július 25.

A szentély márványát fényesítettem. Az Úr Jézus biztató szavakkal szólt: „Jól van, kis napraforgóm, áldozataiddal fényesítsd a lelkeket is, akikben elhomályosult kegyelmeim fényessége.”

Amikor hazaindultam, akkor is beszélgetett: „Érezd, hogy most itt kettesben vagyunk. Tudod-e, hogy kis szobád is az Én szentélyem? Szívesen időzök itt nálad, mert ahogy Én otthont adtam neked házámban, úgy te is otthont nyújtasz Nekem. *Ugye, tudod, mi az, ami Engem annyira hozzád fűz? A*

te mérhetetlen bűnbánatod. Igen, ez mámorossá tesz Engem. Hallgasd meg elismerő szavaimat. Te kicsinyke, szegény kis lélek, mire vagy te képes: a fenséges és hatalmas Istent teszed mámorossá! Fogjátok fel ezt a nagy csodát, hogy ti bűneitek bánata által boldoggá tehettek!”

1964. július 26.

A szentmiséről hazamenet az Úr Jézus kedvesen szólt: „Kis lánytestvérkém! A szeretetszolgálat, melyet végzel, illatát fogja árasztani a veled együtt dolgozó személyre.

S most fogadd el Tőlem szeretetem rendkívüli megnyilvánulását, melyet állandó bűnbánatod által nyersz el. Ez az út a legrövidebb, mely által Hozzám jutsz. Ezért repülsz nyílegyenesen Felém. Ez tart meg röptödben, ez az alázatos, szünet nélküli bűnbánat, és állandó engesztelésed szinte esztelenségre ragad Engem is. Elfelejték mindent. Bűnbánatod által magadhoz ragadsz, mint a mágnes, és magához ragad minden lélek, aki ezt megteszi. Ó, kérve kérlek, ragadjatok magatokhoz! Ez a legtökéletesebb eszköz kezetekben: bűneitek bánata, mely által egészen lekötöttek, és bármit megadok számotokra. Ilyenkor kegyelmeimet kiapadhatatlanul pazarolom reátok.”

1964. augusztus 3.

„Leánykám, amit a mágnes egyszer magához vonzott, azt többé el nem engedi. Mert ez ellenkezne a természet törvényével. Én sem engedlek el téged és senkit sem, mert ez ellenkezne isteni törvényeimmel, gyengédségemmel. Én elfogadtalak, Szívembe zártalak, és kegyelmeim bőséges tápláléka által Szívem állandó szeretetét nyújtom. Téged pedig arra kérlek, imádkozzunk együtt az örök Atyához irgalomért azokért, akik erőszakkal szakítják ki magukat Istenségem vonzóerejéből.”

1964. augusztus 11.

Ma gyónni voltam. Már hetek óta többször is kért az Úr Jézus, hogy menjek el lelkiatyámhoz, de mivel semmi utasítást nem adott, megkérdeztem, hogy miért menjek. Az Úr Jézus erre azt válaszolta, csak menjek el, s beszélgessek vele. „Imádott Jézusom, mit tudjak én szólni, én, kis semmi? De a Te szavadra elmegyek.”

A kétely még most is gyötört. Biztos, hogy az Úr Jézus mondta ezt? Vajúdásom közben az Úr Jézus most határozott utasítást adott és egy papi személyhez küldött (K.). *Én nem mentem el a megnevezett paphoz, ugyanis lelkiatyám tudta és engedelme nélkül semmit nem teszek.*

1964. augusztus 18.

III/180

Az építkezés miatt lebontották a lourdes-i barlangot. Úgy gondoltam, magam fogom újra felrakni a régi sziklakövekből. Munkám végzése közben állandóan imádtam Jézust. Estefelé szívem örömtől kezdett dobogni. Imádásom közben arra gondoltam, nemsokára Hozzá megyek és szentséges Lábaihoz borulva folytatom imádásom. Az Úr Jézus közben ezeket mondta: „Isteni Szívem örömét növeled és növelitek mindannyian, kik Engem szünet nélkül imádtok. Bárcsak sokan lennétek! Te, kis barátnőm, de boldogan tekintek rád, s szomjazom minden szavad, mely a lelkek utáni vágyamat csillapítja! Lelkedbe mélyen bevéstem tanításomat, a lelkek utáni szomjúságomat. Amikor a kereszten függtem, felkiáltottam hangos szóval, hogy szomjúhozom. Ezt kiáltom most is felétek, különösen a Nekem szentelt lelkek felé.”

1964. augusztus 19.

„Lelked olyan, mint a forrás, melyben állandóan csörgedezik a kristálytisza víz, mely nemcsak felüdít, de tisztít is.

Engem felüdít. A te óhajod által a bűnös lelkeket megtisztítja. Köszönöm, Erzsébet, a lelkek utáni szomjam csillapítását.”

1964. augusztus 21.

Szentmishallgatás közben és még utána is hosszan beszélgetett: „Ma ismételten szigorú eréllyel utasítalak, hogy a rád bízott küldetést sürgesd meg! *Szívem gyengédségével halmozlak el és kérlek, ne vonakodj megtenni kérésemet. A kegyelem, melyet lelkedbe árasztok, átárad azokra, akikhez szent ügyünk eljutott, s ez megkönnyíti munkájukat.* Erzsébetem! Látod, önmegtagadó, áldozatos életed gyümölcse ez. Ne félj, isteni Szívem szeretetébe zártalak! Elfogadtam értelméd és szabad akaratom felajánlását, és ezáltal teljesen mentesítve vagy minden olyan gondolattól, mely értelmédet zavarhatná. Én biztosítlak erről, mert téged senki és semmi sem választhat el Tőlem.”

1964. augusztus 11.

Ez is ezen a napon történt, de akkor kimaradt a naplóból:

A rég óhajtott szentgyónást elvégeztem. Feltártam lelkiatyám előtt lelkem kínjait, melyben vagyok, s kértem őt, fogjon nagyon szigorúan, mert én állandóan abban élek, hogy egy öntelt, kevély, hazug ámító vagyok, s félre akarom őt vezetni. Már hetek óta sem éjjelem, sem nappalom emiatt. Szentgyónás közben sírva könyörögtem: „Atyám, hazug ámító vagyok, láttassa be velem hibámat! Annyira szenvedek emiatt, hogy már jártányi erőm is alig van.” Ő megvigasztalt, hogy nyugodjak csak meg, ez nem áll fenn lelkemben. Ezt csak azért teszi az ördög, mert már nem tud másképp boldogulni velem, és nyugodjak csak meg, mert ha ez így volna, ő akkor szigorúan figyelmeztetett volna erre. Majd megnyugtató szavait megismételte újra, hogy most úgy fo-

III/181

gadjam szavait, mintha az Úr Jézus szólna hozzám. Ő látja, hogy ezek távol állnak tőlem. S míg megtartom őszinteséget és az engedelmességet, addig ne aggódjak, mert ez az, amely kedves a jó Isten előtt. Tárjam csak fel lelkem nehézségeit ezután is őszintén, s akkor az ördög nem fog tudni úgysem boldogulni kísértéseivel.

Még aznap este a tabernákulum előtt, amint az Úr Jézust imádtam, Ő csendesen kezdett beszélgetni: „Tudtam, hogy leküzdöd fáradtságod és eljössz. Ó, ha tudnád, mily nagy örömmel várlak, kis lánytestvérkém, kedves lelkem, de rajongó szeretettel vártalak! Egy lélek a sok közül, aki Engem szeret. Lelkedben nincs semmi, senki. Ó, de szép a te lelked, boldogságom ez Nekem! Mennyi gyönyörűségem van benned! Érezd lelkedben te is ezt az isteni örömet! *Te kedves, te! Bűneid bánata teszi ily széppé és kedvessé lelkedet, s teszi mindazokét, kik bűneik igaz bánatával közelednek Felém!*”

1964. augusztus 12.

Reggel, a szentmise előtt: „Kármelita kislányom! Lelkedben most megszüntettem a nagy kételyek által okozott hosszas szenvedést. Tudom, hogy nagyon kimerültél, de ne csüggedj, veled szenvedek Én is! Erzsébetkém, most lelked olyan, mint a sima tó tükre, melybe ha belenézel, láthatod tisztán mindazt, amiért szenvedtél: az Én szent ügyemért. Ez a hosszan tartó szenvedés most, hogy megszűnt lelkedben, rövid pihenést biztosítok számodra. Kis testvérkém, lelkiatyád kezébe tettem le azt a kegyelmet, mely által megszabadultál az előbbi kínoktól. Most az ő szavai által szól-
tam hozzád. Az ő tisztánlátása által ő is biztosított, hogy nem vagy sem hazug, sem ámító. Ugye, ő is megvilágította előtted, hogy nincs semmi ok az aggodalomra? Az ő szava az Én szavam. Megtehettem volna Én ugyanezt, de így akar-
tam, hogy isteni fényességgemmel őt megvilágosítván, lelki-
atyád mindinkább lásson, és erős kézzel vezessen.”

1964. augusztus 13.

Reggel az Úr Jézus megelőzött: „Erzsébetkém, jó reggelt és kegyelemteljes napot szerzek ma különösen neked! Figyelj Rám! Az elmúlt hosszan tartó szenvedéseket kiértékelem előtted. Írd ezt is le. Szervedéseid érdemei által gyóntatódnak lelkébe nagy fényességet árasztottam. Mostantól érvényre jutott előtte szent ügyem hitelessége, melyet általad közöltem. Ez az eredményes megvilágosítás Tőlem, isteni fényességemből áradt át lelkébe. Tehát tudod, mit jelent ez? Egyet a tizenkettő közül most megnyertünk. Csakhogy a te szenvedéseidre még továbbra is szükség van. Most rövid pihenés után újra fölfokozom szenvedéseidet. Elfogadod? Felelj erre Nekem szavaiddal és határozott önátadásoddal. Én egészen egyedüli uralkodója akarok lenni lelkednek. Ez isteni szavaim biztosítékát is jelenti számodra.” „Értelek, imádott Jézusom. Újra határozott önátadást kérsz? Hogyan boruljak le isteni lábaidhoz? Hisz annyira összeforrt minden tagom Veled, hogy már nem élek én, csak Tebenned. Imádott Jézusom, fogadj el így, ahogy vagyok, teljes semmiségemmel és bűneim szünet nélküli bánatával! Más szavam nincs, csak még az, hogy nagyon-nagyon szeretlek. Úgy akarlak szeretni, ahogy még egyetlen megtérő bűnös sem szeretett.” Ő közbeszólt: „Mondd csak, mondd ezt, Erzsébetkém! Gyönyörűséges szavak ezek számomra. Ezekért a szavakért szenvedtem és haltam kínhalált. S minden ember ajkáról ezt szeretném hallani. Te jól érted ezt, taníts meg erre másokat is!”

1964. augusztus 22.

A Szűzanya szólt: „Bánd csak, bánd bűneidet mások helyett is, kis kármelita leánykám! Szent Fiam határtalan örömet leli bűneid bánatában. Csak tegyél így továbbra is, és engeszteld mások helyett is! A te bánatod biztosítja sokak részére a megtérés kegyelmét.”

1964. augusztus 15.

III/183

Lelki magányba vonultam, és igen nagy összeszedettséggel készültem erre. Az esperes atya lehetővé tette, hogy az előző évben használt kórusszobát most is használhassam. Amint így készülődtem, lelkemben az édes Üdvözítő szólt: „Csak készülj, kis napraforgóm, s fordulj Felém! Vedd elő kis lelkigyakorlatos lapjaidat, melyeket még régebben írtam meg veled.” Igen meglepődtem ezen a kérésen, mert amikor ez történt, akkor is a kételyek szorongattak. Abban az időben a Kedves Házba egy nővér érkezett Erdélyből, hogy magán-lelkigyakorlatot tartson. Az Úr Jézus így szólt, amikor a lelkigyakorlatos írást leíratta velem: „Add tovább!” Nekem igen nagy megaláztatásomba került ez, és csak nagy kinnal tudtam megtenni. Nehézkes írásomat gépirással pótoltam, de még ez is nehezen volt olvasható. És hat napon keresztül az Úr Jézus minden napra mást íratott le velem, így tehát a megaláztatás naponta történt. Amikor a mellém rendelt személynek átadtam, valósággal égtem a szégyentől. Nem voltam biztos abban, hogy ez valóban az Úr Jézustól való-e, vagy képzelgésemből és önteltségemből származik.

Elképzelhetetlen a sok kín, mely szenvedésemet képezte. Ezekben a napokban az Úr Jézus többször is azt mondta: „Kis kármelita leánykám, megadom neked a külső és belső megaláztatások kegyelmét.” Szóval ezt a lelkigyakorlatos leírást figyelmembe ajánlotta, majd hosszan, kedvesen beszélgetni kezdett: „Szolgálj csak Engem! Lehet-e bármi ennél fontosabb számodra?” Én közben bűneimet bántam. Ő szívre ható szavakkal ezt mondta: „*Erzsébetkém! Ekkora bűnbánatot még nemigen kaptam teremtménytől. Bűneid bánata felüldít Engem, s téged is felfrissít. A kegyelmek úgy működnek lelkedben, hogy működésük gyönyörűségemre szolgál. Mily szépséges a bűnbánó lélek! Érezd örömteli sóhajomat, melyet feléd küldök. Szívemet is szívedbe dobantom, mert a mi szívünk dobbanása egy.*” Lelkemet remegéssel töltötte el az Ő Szent Szívének dobbanása, mely néhány percig tartott. Ó, ez a szívdobogás, mely szeretettel, alázattal, félelemmel,

bűnbánattal és teljes megsemmisüléssel töltött el. Az Úr Jézus közben felém áradozott: „Nyisd ki most lelkedet, mert Én rajongó szeretetemet árasztom reád, s ezt a fenséges istenemberi szeretetet zárd be lelked mélyébe!” Közben még szavait panaszosan hallatta: „Kedves lelkem! Kívánj Nekem sok-sok lelket! Egyetlen kérésem ez. A lelkek! Ó, hogy sóvárgok a bűnösök után! Ó, *mennyire szenvedek a lelkek közönye és megvetése miatt! Mondd, Erzsébetkém, nehéz Engem szeretni?*” *S ahogy ezt kérdezte, lelkemben ismét csak bűneim bánatával feleltem.*

III/184

Az Úr Jézus tovább folytatta: „Erzsébet, lelked nagy bánata megtermékenyíti a lelkeket. Tudod, milyen a te bánatod? Olyan, mint a mézet gyűjtő méh, mely száll virágról virágra. Ez a te bűnbánatod. S ahány lélekért imádkozol, annyi lélekre árasztom kegyelmeim bőségét. *Ők bánni fogják bűneiket.* Látod, hiába a méh és a virág, ha a méh nem működik közre, nincs semmi eredmény. Nézd, a bűnös passzív, nem tesz semmit. Ahogy a virág, csak vár a megtermékenyítésre. Ugye, értesz Engem? *Bűneid bánatával kegyelmeim közreműködnek a lelkekben, s az összegyűjtött virágpor mézzé alakul.* A te bűnbánatod könnycseppjeit is a bűnösök lelkében kegyelmeim által édes mézzé alakítom. Szerezz Nekem sok örömet!” Utána elhallgatott, csak még egy sóvárgó sóhajt hallatott lelkem mélyén, mely által a lelkek utáni vágyát éreztettem velem.

1964. augusztus 22.

Sok családi elfoglaltságom miatt néhány napig nem tudtam Hozzá menni az esti imádási és engesztelési órákra. Az Úr Jézus szinte sóvárogva így szólt: „A mi lábunk együtt jár, Én követlek, s te kövesd az Én lábaim nyomát. Erzsébetkém, nagyon szeretlek! Hassa át ez bensődöt mind jobban! Én, az Úr teszem ezt a vallomást, és sóvárogva vágyom a viszontszeretetre.” Majd lelkemben szinte felkiáltott: „*Szeressetek Engem mindennekfölött! Kis lánytestvérkém! Bűnbánó szereteted*

mámorossá tett. Óhajtsd, hogy mások bűnbánó szeretete is mámorossá tegyen! Óhajtasod nem marad gyümölcs nélkül.”

1964. augusztus 23.

Munkám közben egészen váratlanul így szólt: „Ugye, gyakran eltölti szívedet az öröm, mellyel megajándékoztalak? Most legalább láthatod azt, hogy kérésem késedelmes továbbadása által mily örömet tartottál távol magadtól.” Ez a beszélgetés ugyanis a szentgyónás után történt. *Az Úr Jézus kinyilvánította előttem, hogy most ennél a szentgyónásnál megvilágította lelkiatyám lelkét isteni fényességével, s lelkiatyám ezek után tisztán látja a lelkemben történő isteni kinyilatkoztatást, s kételye megszűnt.* „És isteni fényességemből új erőt merített a dolgok elindításához.”

III/185

Ezt a nagy isteni csodát tudnom engedte, s ezáltal az én lelkemben is nagy fényesség lett.

1964. augusztus 27.

A Szűzanya kezdett beszélgetni:

„Kislányom! Ez az anyai szenvedés és megbántás, melyet mások részéről el kell szenvedned, újabb alkalom arra, hogy lásd, miért egy anyát választottam közléseim továbbadására. *Csak egy anya tud igazán együtt érezni Vélem,* és téged ez a sokféle szenvedés megérlelt. Tapasztalatod által mindinkább megérted Szent Fiam munkájában való részvételed igenis nagy fontosságát, mely nélkül nem tudnál nagy áldozatokat hozni. Hiszen az igazi áldozatkészség csakis a szenvedésekben tud megérlelődni. Éld csak bele magad ebbe a hivatásba, melybe csakis az anyai méltóság emelt! Az anyai méltóság egyben szenvedésekkel telített hivatás, és ezt osztom én meg veled, kislányom. Köszönöm ezt a szünet nélküli, áldozatokkal telített részvételedet. Én, mint szerető édesanya biztosítalak a mennyei jutalomról.”

1964. augusztus 30.

Vasárnap délután egy apró tennivalóm közben egy újság akadt a kezembe. Érdekes volt a spanyol szokásokról olvasni. „Homonáje” – így hívják azt a spanyol szokást, amelyről olvasni kezdtem. De alig néhány sor után az Úr Jézus így szólt: *„Én lefoglaltalak magamnak egészen, és ezt te megújított önátadásoddal is bizonyítod: csak az Enyém vagy, senki és semmi másé! És most mégis előtérbe helyezed ezt a szórakoztató olvasmányt? Ejnye, Erzsébetkém, nem kapsz meg talán Tőlem mindent, amire szükséged van? Miért akarsz te többet tudni, mint amire szükséged van lelked üdvösségéhez? Nem kívánom Én ezt mástól ilyen rendkívüli módon, de te, te kedves vagy Nekem. Isteni szavaimra méltatlak. Nem te titted magad méltóvá, Én, az Isten méltatlak erre, és rajongva szeretlek. Egy pillanat is sok ahhoz, hogy mással foglalkozz, mert így rajongva hozzád küldött szeretetem mellőzve érzi magát. Én egy percig sem hagylak rajongó szeretetem nélkül. Az Én szeretetem szünet nélküli. A mi elménk gondolata is egy legyen!”*

1964. szeptember 1.

Munkám közben imádó szavaimra így kezdett beszélni hozzám: „Rajongó szeretetemet, igen, ezt ismételten halld és érezd!” Utána még sok mindent mondott, de én annyira elmerültem reám árasztott szeretetében, hogy csak a kezdő szavait tudtam megjegyezni. A további szavak, melyeket mondott, egybeolvadtak elmémbe, s nem is tudnám azokat szavakba foglalni. Mialatt ez történt, én annyira levert lettem, s közben kértem Őt: „Imádott Jézusom, nem lesz erőm este Hozzád menni.” Ő kedves, megnyugtató szavaival ezt mondta: „Jó, ma Én jövök hozzád.” Ez aztán még nagyobb megsemmisülést váltott ki lelkemből. Késő estig fent voltam, és az imádási időm belenyúlt az éjfél utáni időbe is, melyet az Ő jelenlétében fejeztem be. Másnap a mellém rendelt nővérrel váltottam néhány szót, s megemlítettem,

III/186

hogy az előző este mi történt. Ő kételkedve hallgatta, és azt mondta, hogy azért mégis az a tökéletesebb, ha én megyek az Úr Jézushoz. S hogy lehet, hogy ez nem is igaz, csak szuggerálás. Ez engem igen zavarba hozott, sötét és szomorú bizonytalanság borult lelkemre. Szívem-lelkem megtelt kínos aggodalommal. Este elmentem az Úr Jézushoz és megkérdeztem: „Imádott Jézusom, képzelődtem én abban, hogy nálam voltál és jelenléted örömeivel árasztottál el? *Sehogy sem tudom ezt megérteni, hogyan lehet ezt magamba szuggerálni. Ha ez valóban így lenne, én ezt a szuggerálást soha nem szüneteltetném lelkemben.*” S amint az est csendjében Előtte térdeltem, az Úr szavai az én szavaimba kapcsolódtak: „*Kislányom, légy nyugodt! Semmi okod arra, hogy lelked nyugalmát ilyesmivel megzavard. Én vagyok az, aki szeretetemmel fokozom szenvedéseidet, te pedig a reád árasztott szeretetemet táplálsz állandó áldozataiddal. Mondd, mi van ebben számodra beképzelnéi való? Ez egy természetes, de mégis természetfölötti folyamat. Értsd meg végre ezt az egyszerűséget, amellyel Én feléd közeledem! Így teszem ezt azért, hogy emberi nyomorúságodban erőt adjak áldozataid állandó meghozásához. Mert nem a nagyság tartja fenn kegyelmeim bőséges kiáradását, hanem az a folytonosság, melyet te sem szüneteltetsz. Világos előtted? Hogy az legyen, újra elmondom a régebbi tanításomat: Gyűjtsd a kis apró mozaikkövecskéket, a művész Én vagyok, aki mesterművet alkot belőle. Légy csak szorgalmas, ne latolgasd, milyen formátlanok és színtelennek látszóak cselekedeteid. Nyugodj Mestered Szívén!*”

III/187

1964. szeptember 3.

A kis kápolnából átvittem a monstranciát a Szentlélek plébániatemplomba (üresen). S amint vittem, útközben is beszélgettem, imádtam és engeszteltem Őt. *Meghatva így szólt: „Te élő szentségtartóm vagy. Az Atya elküldött Engem, mint egyszülött Fiát, hogy titeket megváltsalak. De nektek is részt kell vállalnotok az Én megváltó munkámban, me-*

lyet szeretettel hívjatok elő lelketek mélyéből. Ott szunynyad, csak ne legyetek restek, ébresztgessétek, és tápláljátok magatokat Szent Véremmel! Megkérlek, ne haragudj, hogy pihenőidődben ily hosszan zavartalak, de nincs más a közelemben, s úgy vágytam, hogy kibeszélgessem magam valakivel. Kis testvérkém, *szolgálj Engem az Én tetszésem szerint!*” (Ez a beszélgetés hosszú volt, de én nem tudtam, csak ennyit leírni, mert szavai ismét egybeolvadtak lelkemmel.)

1964. szeptember 4.

Amint elindultam az ebédért – az öreg nővérek ugyanis nem főztek, hanem hozni kellett nekik az ebédet –, még utoljára térdet hajtottam az Úr Jézus előtt. *Ő abban a pillanatban Szívének dobogását szívembe dobbantotta, s útközben csendes, halk szavakkal beszélgetni kezdett: „Erzsébetkém! Ne lepődj meg azon, hogy ilyen nagyon becézgetlek, fogadd csak el becéző szavaimat. Nem képzelgés ez benned. Azért is dobbantottam bele előbb Szívem dobogását a te szívedbe, hogy előre bizonytságot adjak. Feléd küldött áradásaimból meríts még több erőt. Ugye, hiszed, hogy nagyon-nagyon szeretlek? Az elmúlt napok heves szenvedései, melyeket elviseltél Értem, Vélem, ezek csak biztosítanak az Én állandó szeretetemről. S bármily nagy és hosszan tartó az Én hallgatásom és lelked szárazsága, bármily nagy is a lelki és testi szenvedés, éppen ez az, mely meg nem téveszthet abban, hogy Tőlem való. Ezt nem lehet összetéveszteni semmiféle képzelgéssel. Tudnál-e Nélkülem magadban ennyi szenvedést elviselni? Ugye, nem? Én megosztom most is veled Szívem bánatát. Ó, mily kevés az, aki Vélem érez! S Én ezeket a keveseket elhalmozom kegyelmeimmel, és igénybe veszem szerető szívük együttérzését. Ugye, most, hogy itt élsz közelemben, láthatod a lanyha lelkek Hozzám való hűtlenségét, és láthatod azt is, hogy amit kapok, az nem szeretettől izzó, ahogy Én azt a Nekem szentelt lelkektől elvárom.”* /Ez is júniusban történt, 13-án, keresztelése 51. évfordulóján./

III/188

Amint este kis szobámba léptem, abban a pillanatban az Úr Jézus elárasztott jelenlétével. Én megrendültem, mert annyira közel állt velem szemben, és így szólt: „Látod, testvérkém, csak ennyi az egész, ez a leheletszerű lepel választ el minket egymástól. S tudod, mi ez? Az élet, mely még itt a földön tartja tested. Én most kegyelmeim kiáradását növelem lelkedben.”

Akkor, mikor ez történt, nem is tudtam átelmélni az Úr Jézus szavait. Egy másik alkalommal újra visszaimádkoztam, és az a szó ragadta meg figyelmemet, hogy „leheletszerű lepel választ el minket egymástól, s tudod, mi ez? Az élet, mely még itt a földön fogva tartja tested.” Elmélkedésem közben arra gondoltam: „Imádott Jézusom, a bűneim, ó, bocsásd meg, hogy semmi el ne válasszon (Tőled)!” Ő akkor csak egyetlen szóval ezt mondta: „*Bízzál!*” Én még utána hosszan Előtte időztem. Nem tudom leírni örömet, melyet az Ő szavai nyomán éreztem. Amikor azt írtam, közel állt velem szemben, nem láttam, csak éreztem engedte jelenlétét. Azért írom, nehogy félreértés legyen.

1964. szeptember 11. – péntek

Reggel a szentmisén: „Leányom, kérlek, legyen ez a napunk egészen bensőséges! A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!” A délutáni órákban újra megismételte: „Édes lelkem, nézz Rám! Lelkedben a szenvedések elfogadása és áldozataid meghozása által a nagy kegyelmek bőséges gyümölcsöt hoznak. *Most te is részt vehetsz Vélem együtt megváltó munkámban, ez az Én kitüntetésem számodra. Az Én örök gondolataim részesévé teszek, kis munkatársam vagy.* Látod, ezt azért kapod, mert már régen vágytál lelkeket menteni. Akkor Én hagytam, hogy erőlködj, és örültem, hogy ápoltad ezt a vágyat szerető szívvel. Erzsébetkém, *sok erőlködésed Szívem gyönyörűsége* volt már akkor is. És mivel most is arra törekszel, látod most már munkád értékét? Ha nem is látod olyan tisztán, az érték nem változik, nem is

csökken, még akkor sem, ha meglepnek a kételyek szorongató kínjai lelkedben. Amikor Én vért izzadtam, és a gonosz minden cselekedetemet rossznak tüntette fel, mennyei Atyám tudta, hogy mily megadással és minden erőm latba vetésével szenvedtem. Ő lát téged is és erősít, hogy áldozatodat érdemeimmel egyesítve a lelkeket mentsd.”

1964. szeptember 14.

Délelőtt, kápolna-takarítás közben ezt mondta az Úr Jézus: „Tudod, hogy megfigyelés alatt vagy?” Többet nem szólt. Én nagyon elgondolkodtam e szavain, nehezen fogtam fel ezt. Vajon kinek a megfigyelése alatt vagyok és miért? Azonnal lelkiismeret-vizsgálatot tartottam, hogy nem tettem-e valamit rosszul? És meg is kérdeztem: „Imádott Jézusom! Talán nemtetszésedet vontam magamra? Mivel? Nem tudok rájönni.”

Akkor az Úr Jézus nem válaszolt, csak a késő délutáni órákban szólt újra: „Légy nagyon összeszedett és alázatos! Lelked csendjében az alázatosság kedves kis csengettyűje mindig szóljon. Erre Én felfigyelek, ez nagyon meghat Engem. Látod, most is azért figyelmeztettelek, nehogy elhallgasson lelkedben az alázatos könyörgés. A gonosz szellemek állandóan figyelnek, és a legkisebb vétséget is örömmel vinnék hírül. *Csak vigyázz! Ez a nagy harc, melyet a kevélységgel kell megvívnod, nem lesz számodra könnyű. Engem is megkísértett a sátán, mert nem gondolta, hogy isteni erőm és hatalmam van. Téged is azért környékezik, mert habár ő világtalan, bűnre nem tud csábítani, fölötted már nincs ilyen hatalma, félelmet sem tud benned támasztani, de azért gondolataidat módjában áll zavarni. Bármi történjék is veled, maradj szerény és alázatos!”*

Még ugyanaznap estefelé, amikor imádási órára készültem, az Úr Jézus kezdett ismét beszélni: „Jöjj csak, jöjj! Alig bírom kivárni jöttödet! Minél több és nagyobb az áldozat, amelyet meghozol, annál boldogabbá teszel. *Hidd el, módokban áll Istennek örömet szerezni!* S Én ezt rajongva várom.

Ezáltal leköteleztek, és kegyelmeim harmatként hullanak reátok állandóan.”

III/190 **1964. szeptember 17.**

A gonosz rettentő erőszakkal tört rám. Most tudtam meg igazán, miért figyelmeztetett az Úr Jézus, nehogy megszűnjön lelkemben az alázatos könyörgés. A gonosz támadása annyira megzavart, hogy hazug vagyok, és hiába is megyek gyónni, mert úgysem tud senki feloldozást adni hazudozásaimra. Ez a gyötrődés napokig tartott. Én az Úr Jézus kérésére a nővért elküldtem Gy. atyához, hogy a kért közlést átadja, és ezután kezdődött csak meg igazán lelkemben a gonosz újabb támadása. Ez a nagy támadás arra készítetett, hogy elmenjek a mellém rendelt nővérhez, és világosan tudtára adjam azt a helytelen eljárást, melyet vele szemben elkövettem. Ugyanis amikor őt az atyához küldtem, én ezt az Úr Jézus kérésére tettem. Elöttem egészen sötét volt minden, és csak az a tudat élt bennem, hogy a gyóntatómhoz is el kell mennem, és be kell látnom előtte is hazugságomat és súlyos tévedésemet, mert ha ezt nem teszem, szentségtörő módon járulok a szentáldozáshoz. Én az Úr Jézus szentséges lábaihoz borulva és bűneim tudatában vergődve alázatos lélekkel könyörögtem: „Imádott Jézusom, hogy én vétkezem-e, azt én nem tudom, de Neked tudnod kell. Ki mindent láatsz és tudsz, könyörülj rajtam! Te látod gonoszságomat és makacsságomat, hogy még gyóntatómat is megtevesztettem hazugságaimmal. Te tudod, mi hogy van, s hogy mennyire szenvedek emiatt. Téged nem akarlak elhagyni. A hazudozásaimról miért nem tudok lemondani? Imádott Jézusom, a Te szavaidra emlékeztetek: „Ha kell, csodát is teszek.” „Uram, imádott Jézusom, tekints lelkem rettentő kínjaira, melyek által nemcsak a saját gonoszságom, hanem mások megtevesztése is lelkemre nehezedik! Deríts fényt gyóntatóm lelkébe, én hiába is mennék vissza hozzá és mondanám el azt, hogy lelkemben mi történik. Ó, tudom,

újra csak jótállna értem. Tehát ő is annyira megtévedt volna? Tégy csodát, most Rajtad a sor, nehogy mások is vétkezzenek miattam!”

1964. szeptember 18.

Reggel a szentmisén az Úr Jézus beszélgetett. Akkor nehéz lelki kínjaim miatt nem tudtam leírni. Utólag csak azt írtam le, amire az Úr Jézus külön megkért: „Erzsébetkém, *nagyon-nagyon köszönöm, hogy a sok szenvedést elfogadtad.*”

Most lelkem megkönnyebbült. Az Úr hangjának hallatára megszűnt lelkemben a gonosz hatalma is, de ez néhány óra múlva újra hatalmába kerített, annyira, hogy majd megzavarodtam. Este már nem bírtam ki. Elmentem a mellém rendelt nővérhez és elmondtam neki, hogy milyen hazug vagyok, s bocsánatot kértem, hogy eddig állandóan hazudoztam neki. Ő mindenáron meg akart nyugtatni, hogy nem gondolná, hogy félre akarom vezetni őt. Ez azonban nem nyugtatott meg, azért tehát 19-én reggel elmentem lelkiatyámhoz, hogy neki is meggyónjam gyötrő kételyeimet, melyek miatt annyira szenvedek. Ő meglepve hallgatta vallomásomat, és alig ismert rám, hogy mi történt velem. Én tovább vallottam, hogy nem új ez a kín, hosszú hónapok szenvedései alatt görnyedek. Nem bírom tovább. Nem merek szentáldozáshoz járulni, az Úr Szent Testét hogy vegyem magamhoz? Állandó véték nyomja lelkemet, nem egyszer sírva fuldokoltam bűneim miatt, amelyektől sehogy sem bírok szabadulni. Ő jóságos szavaival mindenképpen meg akart nyugtatni, s mikor látta, hogy már semmiképp sem tud megnyugtatni, így szólt: „Járuljon csak nyugodtan a szentáldozáshoz! Én magamra vállalom a teljes felelősséget, mert én meg vagyok győződve, hogy nem követ el bűnt.” Ő még több mindent mondott, hogy biztos a dolgában, és lássam be én is, hogy a gonosz akar engem távol tartani Istentől, és kétségbe akar ejteni. Addig, amíg szavait hallgattam, meg is nyugodtam, de amint kiléptem a gyóntatószékből, abban

III/191

a pillanatban ismét elárasztottak a kínzó kételyek, de úgy, ahogy még soha. Százával támadtak rám a gonoszok, és úgy éreztem, kórusban ordították lelkembe, hogy „igenis, hazug vagyok” és „igenis, hazug siránkozással gyóntatómat is megtévesztettem, s ez még csak súlyosbítja hazugságaimat”.

El lehet gondolni, hogy ezek után mily rettenetes lelki gyötrelmeim voltak. Én teljesen Isten végtelenül jó és irgalmas szeretetébe ajánlottam lelkemet, melyben a nagy sötétség miatt csak a kárhozat tudata volt. A Szűzanyához folyamodtam: „Édesanyám, takard el vétkeim sokaságát Szent Fiad elől, hogy ne szomorodjon el rajtam, mert én nem tudok mentségemre semmit sem felhozni.” Majd újra eszembe jutottak M. atya szavai, hogy makacs és nem hajlítható teremtség vagyok.

1964. szeptember 20–23.

Az Úr Jézus többször is kért: „Leányom, szedd rendbe földi dolgaidat. Az idő gyorsan halad, s te úgy repülsz Felém, hogy a sebességet szinte már nem is érzed. Szédítő távolság van lelked és a föld között. Kedvesem, várlak szerető szívvel, az isteni Szív kimondhatatlan szeretetével.”

1964. szeptember 24.

„Leányom! Most, miután pihentél, ne lepődj meg azon, hogy a szenvedések ismét elárasztják lelkedet. Ugye, érzed a gonosz kísérletezéseit? Ne bánkódj, hisz Én veled vagyok s benned működöm. *Sötét körülötted minden, és gátlásaid ismét előtörnek lelkedből? Mondtam már, így lesz ez haláloed napjáig. Mint az éj és a nappal, úgy váltakozik lelkedben a fény és a sötétség. Én nem engedem az éjt állandóan uralkodni lelkedben, de a nappalt sem. Nem akarom, hogy állandóan világosságod legyen. Hidd el Nekem, így kell ennek lennie. Én tudom, mi válik lelked hasznára. Te csak add át magad továbbra is isteni tetszésem követeléseinek!*”

Ezekben a napokban a gonosz olyan eszközt használt velem szemben, mellyel eddig még nem zavart ennyire. Most valósággal megbénított. Este lefekvés előtt elővettem az Úr Jézus leírt szavait, hogy visszaimádkozzam. A gonosz valósággal rám förmedt, hogy ezt meg ne merjem tenni, mert ilyenkor táplálom hazugságaimat. S rám akarta erőszakolni, hogy az Úr Jézus leírt szavai lelkem kárára vannak. Én bizonytalanságomban az Úr Jézushoz menekültem: „Imádott Jézusom, ne haragudj, nem akarok tetszésed ellen cselekedni.” Ő kis idő múlva így szólt: „Nem baj, Erzsébetkém, szólok Én hozzád ismét. *Csak légy összeszedett, hogy lelkedben isteni szavaim csengését meghalld!*”

1964. szeptember 29.

Így szólt az Úr Jézus: „Vonulj el lelki magányba, hogy felfoghasd és befogadhasd elmédbe azt a tanítást, amelyet neked készíték.”

1964. szeptember 30. – péntek

A gonosz állandó támadásával szemben kell állnom. Csak néhány szóval írom le ezt a sok kínos gyötrelmet, melyet állandó támadásaival bennem okoz, hogy hazug vagyok, és ne-hogy azt higgyem, hogy bármi is mentesít engem. A szentáldozásaim is mind szentségtörőek, és én csak bűnt bűnre halmozok. Ó, ez a szenvedés igen fájdalmas és fárasztó, sokszor úgy érzem, egészen el fogok veszni! Lelkemben nincs semmi fény és semmi vigasz. A legjobban az fáj, hogy éreznem kell azt, hogy megbántom az édes Üdvözítőt, és *mélységes alázattal kérem állandóan bűneim bocsánatát*. De a gonosz nem hagy nyugodni egy pillanatig sem. Mindent latba vet. Most az Úr Jézus által kért lelki magányt akarja mindenképpen megakadályozni, hogy ezt csak lustaságom fokozására és hazug képzelődésem ápolgatására akarom tenni. A lelki-

ismeret-vizsgálat közben kértem Jézust, adjon fényt, hogy lássam, mi is az, amit tennem szabad. De nem látok semmit magamban. *Vagy önteltségem miatt nem veszem észre bűneimet?* Mit tehetek mást? Újra és újra leborulok az Úr Jézus lábaihoz, könnyeim hosszan peregnek, már alig látok. Bűneim mélységes bánatával kérem az Úr Jézust: „Uram, add, hogy lássak! Engedd meg, Uram, Jézusom, hogy csak mint a villanás, annyi ideig szűnjön meg bennem a gyötrő kín, de csak akkor, ha ez nem ellenkezik szent akaratoddal.” Jézus hallgat. Egészen messze érzem Őt magamtól. Tudom, hogy nem érdemeltem meg eddig sem ezt a sok kegyelmet és jelenlétének érzetét.

III/193 **1964. október 5.**

Hétfőn reggel nagy fájdalmak leptek meg, alig tudtam felkelni, minden porcikám külön-külön fáj. Nagy nehezen mégis elindultam a szentmisére. Az Úr Jézus közben megtörte a lelkemben uralkodó nagy sötétséget, de valóban csak néhány pillanatra, és közben így szólt: „Ma sokat kell szenvedned, és nemcsak a szigorú böjtöt kérem tőled. Mert az a papi lélek, akiért ma hozod meg áldozataidat, csakis így fog megszabadulni a szenvedésektől és jut szent szíнем látására.” Amint a szentmiséről hazajöttem, testem egészen gyöngye lett a fájdalmaktól. S ezek a nagy fájdalmak még egyre inkább fokozódtak. Majd néhány óra múlva nagy éhség kezdett erőt venni rajtam. Nem bírtam ki, az ájulás környékezett, és közben ennivalót vettem magamhoz. Most már több mint harmadik éve, hogy az Úr kérésére megtartom ezt a szigorú böjtöt a papi lelkek kiszabadításáért. Igen bántott, hogy a nagyon szenvedő papi lelket most nem tudom Isten szent szíне elé segíteni. Ez a részvét lelkemben egyre jobban fokozódott. Nagy bánatomban megkérdeztem az Úr Jézust, mitévő legyek. *Lelkemben csak a nagy sötétség és csöndesség volt.* Az Úr Jézus nem adott választ ezen a reggelen.

1964. október 7.

Még ma is a szenvedő lélek iránti részvétre ébredtem, s amint erre gondoltam, a Szűzanya jóságos szavait hallatta lelkemben:

„Kármelita kisleányom, *imádkozd el a teljes rózsafüzéért, és vegyél részt egy erre a szándékra felajánlott szentmisén.* Így az erőtlenséged miatti lemaradást behozhatod, s a szenvedő papi lélek Isten színe elé jut.” Én igen meghatódtam ezen a jóságos ajánlaton, és könnyezve köszöntem meg égi Anyánk segítő kezét, mely erőtlenségemben segít a lelkek kiszabadításában. Lelkembe visszatért az erő és a megnyugvás. Ne haragudjon az, aki valaha olvasni fogja, de úgy éreztem, ezeket a sorokat le kell írnom.

Mivel én gyakran esem bele abba a hibába, hogy kételkedem, azért ami most történt, az is okot adhatott volna a kételkedésre. Ugyanis megfeledkeztem arról, hogy ma Rózsafüzér Királynéja ünnepe van. Csak akkor eszméltem (rá) erre, amikor szentmise után az esperes atya röviden, néhány szóval beszélt róla. Ha én reggel az ébredésnél rögtön erre gondolok, ismét kételyem támadt volna, hogy a Szent Szűz szavait képzeletem találta ki, hogy a rózsafüzér elimádkozása által kiségezhetem a szenvedő lelket. Utána nem győztem hálálkodni emiatt, hisz *a Szűzanya megerősítette bennem szavainak teljes hitelességét.*

Ez is még azon a reggelen történt:

Amint a szentmisére mentem, gondolatom kissé elkalandozott, de ez csak néhány percig tartott. Eközben az Úr Jézus fordult hozzám: *„Kedves vagy te Nekem. De ne szórd szét gondolataidat! Csak Rám gondolj, mert ha nem így teszel, emiatt bánkódom. Ne okozz bánatot Nekem, és ne vedd rossz néven, hogy megfeddlek! Tudod, azt szeretem, ha isteni szavaim állandóan készenlétben találtnak. Még egy perc is sok Nekem, amit máshol időzöl. Én segítek neked, hogy állandóan csak Én, és senki más ne töltse be gondolataidat. Ne legyen egyetlen teremtmény sem, akit közénk engednél ékelődni. Erzsébetkém, kedvesem! Isteni szavaimat, ó, fogd fel, gyűjtsd csokorba, írd le, hogy lássák*

III/194

majd mások is, hogyan kell bírni Istent, távol minden földi zajtól. Ne higgyétek, hogy ezt nem lehet. Te is élő isteni bizonyítékom vagy. Azért illesztettelek családod körébe, hogy lássák, hogyan kell és hogyan lehet egyszerre a családnak és Istennek élni, szolgálni. Erzsébetkém, érnek már olajos magvaid, Én boldogan érlelem. Örülj te is ennek, mert minél több és érettebb lesz, annál több lélekre hull majd vissza halálod után a kegyelem olajcseppje. Ez az Én ajándékom és a te szenvedéseid értéke, mely soha el nem vész és kegyelmeim által soha ki nem fogy. Elmélkedj erről a jóságról, mely Istenségem határtalan szeretetének megnyilvánulása, s mely az égben fog csak igazán érvényre jutni.”

1964. október 9. – péntek

„Engedd meg, hogy kérjek és panaszkodjam újra. De előbb még megmondom neked, hogy mennyire szeretlek. *Becsülj meg Engem! Mert az isteni szeretet is megbecsül és megtisztel téged.* Látod, rád bízom panaszos szavaim továbbadását. Szeressetek Engem! S vegyétek fontolóra mindazt, amit értetek tettem. *Én, az Istenember ilyen egyszerű szavakkal kérlek.* Fáj a sok megbántás. Én olyan mellőzött vagyok, s az fáj a legjobban, hogy a Nekem szentelt lelkek is mellőznek, nincs idejük arra, hogy Velem törődjenek. A rendelkezésre bocsátott időből mindenre, csak Énrám nem fordítotok. Ó, ti balgák! Minden perc elmúlik, (de) a Rám fordított idő, mely végtelen értékű, nem vész el soha, hanem egybeolvad az örökkévalósággal. Igen, az Istenre fordított idő az, amelyről könnyű lesz számot adni. Miért nem tesztek mindent Értetem? Hisz ez olyan egyszerű. Nem kell hozzá semmi egyéb, csak tiszta lélek. A lelki tisztaság már istenivé tesz benneteket. Aki eszi az Én Testemet és issza az Én Véremet, az Énbennem van és Én őbenne. *Merüljete el ezen szavaimban!* *Ha az Isten van bennetek, hogyne istenülnétek meg ti is?*

Erzsébetkém! Most hozzád szólok még külön is. Reád árasztott szeretetemet hétszeresen megpecsételtem. Önátadásod által a megérdemelt jutalom olyan, mint egy pecsétetes okmány, mely isteni szeretetem bizonyítéka. Ezáltal biztosítalak rendkívüli szeretetemről. Ugye, ez meglep? Látom, nehezen fogod fel. Az isteni titkok világosságát árasztom reád. Csak elmélkedj Istenségem titkairól! Én lépésről-lépésre bevezetlek, már itt a földön elindítlak e csodálatos világba. *Azért kérlek most ismét, becsülj meg úgy, mint senkit és semmit itt a földön. Így cselekedj szüntelenül.*”

1964. október 10.

Az előző este történt beszélgetést a nagy fáradtság miatt nem tudtam fontolóra venni. „Az isteni titkok világosságát árasztom reád.” A délelőtt folyamán erről elmélkedtem, és szerettem volna szavakba foglalni, de erre teljesen képtelen vagyok. Ezeket nem lehet szavakkal kifejezésre juttatni. Amint így erőlködtem, az Úr Jézus újra beszélgetni kezdett: „Kis lánytestvérekém! Ne is kísérletezz, úgylis hiábavaló mindez. *Tudod, hogyan oktattalak már egyszer: Merülj el Bennem, mint csepp víz a borban! Én vagyok a bor, te a víz. S most Én Istenségem titkaiból cseppentettem lelkedbe. Nem lehet a vízből a csepp bort kiválasztani. Épp így az isteni titkokat sem tudod kifejezésre juttatni. Most pedig arra kérlek, jöjj ma Hozzámnál előbb. Ne várd meg az estét. Ne legyen Nálam neked semmi sem fontosabb!*” /Én úgy intéztem a dolgomat, hogy már a kora délutáni órákban Hozzá menjek, és ott, az Ószentséges lábainál fontolóra vettem szavait, melyeket még az előző este mondott, hogy becsüljem meg Őt./ *Arra gondoltam, hogy bármelyik embertársunk elvárja, hogy becsüljük meg őt, és az Úr Jézus csak ezt kéri tőlem, tőlünk. Szívem megindult e szerénységen. Mélységes hálával és szeretettel gondoltam arra, hogy megváltott engem az örök kárhozattól. „Imádott Jé-*

zusom, Te ismered nyomorúságomat. Hisz nem egyszer mondtad nekem: »szegény kis lélek.« *Szegénységemből kiszedett kincseimmel tisztellek meg, mélységes hálával és alázatosan kérlek, bocsásd meg bűneimet. Bűneim bánatával fejezem ki Előtted mélységes megbecsülésemet. Fogadd el, Uram, ez minde-nem, amit adni tudok, nincs másom.»*

III/196 És közben, míg ezeket elmondtam az Úr Jézusnak, sírni és zokogni kezdtem, s kértem Őt, hogy hassa át bensőmet, hogy ne maradjon abban a bűnnek semmi foltja sem.

Utána még hosszú ideig térdeltem Előtte csendben, szótlanul. Szívem fájdalma oly nagy volt, hogy még a lélegzetem is kihagyott, és a nagy fájdalom miatt elgyengültem. A hosszú hallgatás után az Úr kedvesen vigasztalt: „Kis lánytestvérkém, örülök, hogy egyszerű szavaimat így felfogtad, és kidolgoztad lelkedben a választ. *És most arra kérlek, írd csak le szavaidat, hogy ezt is megváltó munkámban való részvételed és a lelkek javára fordítsam, hogy lássák, hogy kell a megbecsülést Számomra megadni. Úgy örülök! Ezért a jóra való törekvése-dért kegyelmeim még nagyobb bőségét árasztom reád. Ne tartsd meg magadnak, add át a lelkek javára, a bűnösök megtérésére!»*

1964. október 23.

„Miért kell a Kedves Házban lenned? Ez az a hely, ahol biztosítva van állandó külső és belső megaláztatásod, mely éltető talaja lelkednek. Az otthonod igazán ez legyen. Mert családod körében nem nyújthatnak ilyen felbecsülhetetlen kincseket számodra. Én látom lelked állandó nagy küzdelmét, melyet a külső és belső megaláztatások által meghozol. Erzsébetkém, így alapozzuk meg mi ketten ezt a nagy kegyelmi építményt. A Kedves Házhoz tartozó lelkek lesznek hivatva ügyemet továbbterjeszteni. A te meghozott áldozataid által kegyelmeimmel megalapozom e lelkeket. Így készítem elő általad a kegyelmek megindulását. Köszönöm neked, Erzsébetem, és kérlek, légy állhatatos, mert ezáltal a lelkek állhatatosságát is elősegíted.»

1964. október 25.

Az Úr Jézus hosszan beszélgetett, de családi körülményeim miatt nem tudtam leírni. Most utólag csak azt írom le, amire szó szerint emlékszem.

Az Úr Jézus szavai: „A sátán megvakítása után rendkívül nagy mértékben fognak érvényre jutni a zsinati határozatok.”

1964. október 30.

Péntek reggel a szentmisén az Úr Jézus meglepetésszerűen hálálkodó szavakkal fordult felém: „Ó, mily boldog vagyok, hogy több szentmisét hallgatsz! Ez igen nagy tiszteletadás Számomra. Mondd el, kérlek, ezt sokaknak, hogy ez az Én véleménynyilvánításom. Ezáltal kegyelmeimet reátok árasztom.”

Én utána hosszan átelmélkedtem az Úr Jézus hálálkodó szavait. Sajnálom, hogy nem írtam le, mert ezeket a hálálkodó szavakat, melyeket én visszaimádkoztam, az Úr Jézus adta ajkaimra és közben így szólt: „Ugye, kedvesem, együtt hálálkodunk? *A mi elménk gondolata egy legyen!*”

Ugyanaznap este átmentem a nővérekhez, hogy segítsek nekik, és az volt a szándékom, hogy ott fogok adorálni is. Amint a kápolnába léptem, megzavart a rádió hangos lárma. (A kápolna melletti szobában egy pap lakik, s ő sajnos nem nagyon van tekintettel erre.) Velem együtt lépett a kápolnába egy nővér is, aki szintén adorálni készült. Én hangosan meg is jegyeztem a nővérnek, hogy hogyan tudnék ilyen hangos lármban imádkozni, ezt csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudnám megtenni. S amint beléptünk a kápolnába, abban a pillanatban a rádió elhallgatott. Így mi a legnagyobb csendben imádhattuk Őt. Imádás után, amint hazafelé mentem, útközben Ő beszélgetni kezdett: „Ugye, jólesett a Részemről nyújtott figyelmesség? Kis testvérem, kinek, ha nem neked és mindazoknak járnék kedvében, akik Nekem is kedvemben járnak. *Kedves Nekem az, ha imáda-*

III/197

somra és engesztelésekre jössz, mert így csökken mennyei Atyánk megbántása.”

1964. november 8.

Ma és még több napon át is a jámborságról oktatott, és kért, vagyis inkább panaszkodott: „*Hallgass meg, és ne lepődj meg azon, hogy Én még a jámbor lelkekre is panaszkodom, most már több napon át. Sajnos, komoly okom van erre, hogy azokért is engesztelj. Mert a jámborok áldozat nélkül csak még jobban megsebzik isteni Szívemet. Ó, mily szomorú vagyok, ha végigtekintek a jámbor lelkek seregén, akik jámbor életet élnek ugyan, de ez nem sok érdemet biztosít nekik az örök üdvösség elnyerésére. Ó, mily sokan vannak köztük olyanok, akik nem jönnek Hozzám közelebb! Mintha félnének. Még bűneik bánata sem szeretetből történik, és jámbor cselekedeteiket nem az Irántam érzett szeretetből, hanem inkább a maguk kénye-kedve szerint cselekszik. Írd csak le szavaimat, vagyis kérésemet, hogy jusson birtokába azoknak a jámbor lelkeknek, akik e közömbösökhöz tartoznak, hogy áldozat nélkül nincs lelki előmenetel. Az tévedés, hogy Én megelégszem a meddő jámborsággal, mely olyan, mint a gyümölcsöt nem termő fa. És mondok még valamit, Erzsébetkém. Az ilyenfajta jámbor lelkek nem is gondolnak arra, hogy milyen tompa és szürke az ő lelkük. Hiszen a kegyelem fénye csak a szeretettől izzó lelkeket hatja át és világítja meg, oly mértékben, amilyen mértékben átengedik lelküket kegyelmeim átformáló hatásának. Ne csodálkozz azon, hogy ilyen szigorú hangon beszélek hozzád. Hiszen szeretetem szigora ez is. *Azt szeretném, ha szavaimat megszívlelnétek, és engesztelő imádással és bűnbánó lélekkel borulnátok Elém.* Mert a jámbor lelkek szokása az is, hogy miután jól kiájta-toskodták magukat, úgy gondolják, megadták Istennek, ami az Istené. Ó, ti balgák, ha éreznétek isteni Szívem mérhetetlen fájdalmát jámbor közönyötök miatt! Én az áldozat vagyok, és nem jámborsággal, hanem szünet nélküli áldozatok*

vállalásával végeztem megváltó munkámat. *Bűnbánat! Bűnbánat! Bűnbánat! Ezt kérem tőletek. A bűnbánat szava az, mely felhallatszik mennyei Atyám trónja elé, és ez az a szó, mely visszatartja tőletek Atyám büntető kezét.*”

1964. november 10.

Még ma is folytatta az Úr Jézus a jámborokról szóló panaszát: „Úgy látom, nem emlékszel arra, hogy ezen szavaim már elhangzottak akkor is, amikor a keresztemet vállamon vittem, és a jámbor asszonyok rajtam siránkoztak inkább, mint saját bűneik felett. *Újra kérlek benneteket, jámbor lelkek: Bűnbánat! Bűnbánat! Bűnbánat! Mások helyett is.*”

1964. november 13.

„Írd le hozzád intézett szavaimat!” Az Úr Jézus kérésére újra le kell ezt írnom piros betűkkel. Én csakis az Ő kérésére írom azt, amit Ő így kér tőlem, hogy megkülönböztetett módon írjam le azokat, amelyek az Ő különös közlései.

„Írd le hozzád intézett szavaimat, és add át gyóntatódnak a következőket, hogy Én már több utasítást és felszólítást rajtad keresztül nem intézek hozzá. Nyugodj meg, leányom. Én gyóntatód lelkébe oly fényt árasztottam, melynek világosságánál tisztán látja azt az utat, amelyen tovább kell mennie és szent ügyünket megindítania. Köszönöm neked, és újra mondom, hogy egyet a tizenkettő közül megnyertünk. A te érdemszerző szenvedéseid az Én érdemeimmal egyesítve működnek. Ezt a határozottságot, melyet gyóntatód is bír, Én mindinkább felfokozom, és kegyelmeim erejével árasztom el.”

Éjjel e szavak hallattára oly nagy öröm töltötte el lelkemet, amelyhez hasonlót még soha nem éreztem. Lelkemben végigvonult a sátán megvakítása és az erre következő hatá-

sos eredmény, melyet a sátán megvakítása következtében élnek át az emberek az egész világon. Az öröm hatása alatt egész éjszaka alig hunytam le a szemem, és ha egy kis szendregés jött rám, őrangyalom újra felébresztett, mondván: „Hogy tudsz ilyen világrengető nagy örömben aludni?” *Az Úr Jézus ezt mondta: „A sátán világtalansága a világ győzelmét²⁴ és a lelkek felszabadulását jelenti. [...]”*

Aznap az Úr Jézus így szólt: „Gyermekeid lelkét sok kegyelemmel árasztom el.” Én hálás szívvel köszöntem meg. Az Úr Jézus így szólt szelíd jósággal: „A mi bensőnk együttérzése az, amely erre készítetett.”

1964. november 16.

Az Úr Jézus reggel így szólt: „Erzsébetkém, teljes önátadásod által az Én hárfám lettél, állandó áldozatvállalásaid a hárfa húrjai. Én szépséges dalokat játszom most neked. Istenben elmerülő lelked könnyen felfogja az Én csodás énekemet, melyet még senkinek sem játszottam el. A te bűneid bánata az, amely ily csodás dallamot pendített meg Velem. Figyelj csak, mert ezt sokszor fogom ismételni, válaszul újra és újra bűneid bánatára!”

1964. november 17.

Mielőtt lelki magányba vonultam, gyónni mentem. Az Úr Jézus kért, hogy vonuljak lelki magányba, és átadtam az Úr Jézus és a Szűzanya által kapott közlést is. Amint hazafelé

---

24 „A világnak két arca van: az egyik jelenti mindazok összeesküvését, akik a fényt és a kegyelmet elutasítják, a másik az óriási emberi családot, amelyért az Atya elküldte a Fiát és a Fiú feláldozta magát.” (VI. Pál pápa 1966. november 16-i beszéde.) A mondat értelme és az egész mű alapján biztosra vehető, hogy a fenti mondatot a 2. értelemben kell értenünk. (Szerk.)

jöttem, az Úr Jézus halkán, csendben így szólt: „Úgy várom már, hogy kettesben legyünk!”

Éjjel a Szűzanya szólt:

„Kislányom, látom, a nagy fájdalmak miatt nem tudsz felkelni az éjjeli virrasztásra. Azért csak szedd össze minden erődöt, és ha felébresztelek, légy ébren, és ajánld fel fájdalmas ébrenlétedet a haldoklókért!” S még szelíden arra figyelmeztetett, hogy az esti lefekvésnél elfelejtettem a skapuláremat megcsókolni.

1964. november 18.

Reggel a szentáldozás pillanatában, amint a pap a szentostyát a nyelvemre tette, nem tapadt nyelvemre, hanem repült bensőmbé. S amint ezen eltűnődtem, az Úr Jézus abban a pillanatban így szólt: „Alig vártam már, hogy hozzád betérjek! *Ne csodálkozz azon, hogy úgy repülök bensődbe, hogy még ajkadat sem érintettem.*” Ugyanis előző nap nem tudtam Őt magamhoz venni, és az én vágyódásom is igen nagy volt.

1964. november 19.

Ma is ugyanez történt, hogy ajkamat sem érintette, csak repült be lelkembe.

Este vonultam magányba a nővérek házába, oda, ahol a mellém rendelt nővér is lakott. Őt szólítom anyácskámnak.

Kedves Anyácskám!

Még csak ma volt az első nap, amikor igazán bekapcsolódtam a lelki magányba, mert az előző három napon igazából csak pihentem. Bevonulásom estéjén néhány szóval említettem rendkívüli kimerültségemet, melyet már közel egy esztendeje érzek. S mivel arról is említést tettem, mi váltotta ki, azért most nem részletezem. Az első este nagy összedettséggel lelkiismeret-vizsgálatot tartottam, hogy vajon mi is váltja ki belőlem ezt a nagy visszautasító merevséget.

III/200

Miért is utasítom vissza az Ön, Önök szeretetteljes gondosságát. T. nővér szavaira gondoltam. Vajon valóban az alázatlanság hiánya ez? A gonosz akkor lustasággal és hiúsággal vádolt, bár éreztem, hogy nagyon fáradt vagyok. S ami a hiúságot illeti, azt sem láttam tisztán, mert nem én akartam azt, hogy szobámat ily széppé tegyék. Még az új, nagy perzsaszőnyeget is feltették tiszteletemre. Méltatlankodtam is miatta, s mielőtt nyugovóra tértem, mindent Jézusomnak ajánlottam, tulajdonítottam: „Látod, milyen szépen várnak Téged?” Ő kijavította: „Minket.” Másnap reggel az Úr Jézus megkért: „Írd csak le, amit diktálok.” Én leírtam és félretettem, a fáradtság közönyben tartott, a gonosz folyton furdalt: „Ugye, jólesik lustálkodni? Szép egy lelki magány ez, mely a tétlenségbe merít téged!” Nekem annyi erőm sem volt, hogy szemtelen szavai ellen védekezzem. Ma reggelre megszűnt a fáradtság. Amint a szentmiséről visszajöttem, megakadt szemem az Úr Jézus lediktált szavain, melyet eddig még csak kezembe sem vettem. Most ennek visszaimádkozása nagy örömmel töltött el. Mert amikor az Úr Jézus leíratta velem, a nagy fáradtság miatt föl sem fogtam szeretetteljes szavait. *„Írd csak le, leányom, amit most diktálok, és ne félj, mert az önteltség és a hiúság megrontó erejét nem engedem érvényesülni lelkedben. Te az Enyém vagy, és ez számodra biztosíték. Halálod után lelked kincseiben dúskálni fognak, akik megismerik. S áldani és magasztalni fogják Istent, hogy ily kincsekkel tartalmaz életre segített határtalan kegyelmeivel. Ezekből a földön élő felebarátaid bőséggel meríthetnek, és követhetik életed egyszerű útját, mely által ők is Hozzám jutnak.”* S hogy éppen szavait imádkoztam vissza, az Úr Jézus beszélgetni kezdett: „Kegyelmeim vize mint ár, úgy folyik állandóan lelkedbe. Meg kell most már mondanom, miért van az, hogy megmarad lelkedben a sok kegyelem. Mert áldozataiddal mély medret ástál, és isteni kegyelmeim tisztító erejű vize helyet talált lelkedben. Ha áldozataiddal nem készítettél volna ilyen mély medret, elfolyt volna kegyelmeim tisztító vize. *Erzsébetem, ne haragudj, hogy vigasztalni akarlak, és szavaim panaszba ful-*

ladnak. Nem tehetek róla, megértő szíved panaszra készlet. Ó, hány és hány lélek kapja meg kegyelmeim bőséget! De mivel nem készülnek fel, elfolyik lelkükből szeretetem tisztító vize, a kegyelem elvész lelkükből. Hogy fáj ez Nekem! De nem panaszkodom tovább, hisz erősítőt kell adnom, mely által fel kell készülnöd a további küzdelemre. Lelked medrében kegyelmeim éltető vize megállapodott, és ezáltal kegyelmeim forrása fenntartja áldozataid által kisajtolt olajcseppjeidet. Nézd, az ezüstös víz tükrén hogy ragyognak olajcseppjeid! Fénylik, mint a színarany. Isteni kegyelemem ez a vízió. Ugye, te is szépnek találod? Merülj el e gyönyörűségben!”

Azután órákon át nem tudom, mi volt velem. A déli harangszó lágy hangjára az Ave Máriát imádkoztam, és utána a rádió lármás hírei zavartak meg. Kár, gondoltam magamban, és át akartam menni a kápolnába, de az Úr Jézus így szólt: „Veled vagyok, légy türelmes! Mondtam már egyszer, nem egyformán vezetem a lelkeket. De te más vagy, tőled többet várok el.” Többet erről nem tudok írni, mert ami lelkemben történt, az az lehet, amiről Szent Pál így ír: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi ész föl nem fogta...” De lehet, hogy szellemi képességeim hiánya miatt sem tudok erről többet írni. Szóval nehezemre esett visszatérni a való életbe, mely éhséggel jelentkezett, amint meghallottam az ön kellemes hangját, amint az ebédet kínálta. /Én a nővér mellett levő szobában tartózkodtam, és senkivel nem érintkeztem./ Az étkezési imánál arra gondoltam: „Jézusom, én is jó ebédet készítek”, és szerény ebédemhez, mely kenyér és víz volt, meghívtam Őt. Ő meg volt hatva és így szólt: „Fogyasszuk el bensőségesen.” Azután, mikor Önök a hálaadó imákat mondták, a magyar résznél én is bekapcsolódtam a litániába. Ó, Uram, ezek már csodákkal kitüntetett szentek, és Szent Lőrincre gondoltam, aki saját maga kérte, hogy fordítsák meg a másik oldalára, és azt is süssék meg. Az ember ima közben szent derűre fakad. „Uram, ez vagy Te!” – és kértem Őt, hogy erősítsen meg gyengeségemben engem is úgy, mint a szent ifjút, aki derűvel viselte az égető kínokat.

Ó, mily szépséges a mindenszentek litániája! Elmerülhet benne az ember, hisz minden szentnek az említése Istennek külön csodája.

Anyácskám, jól vagyok. Van egy kis hiányom – hisz megígértem, ha lesz, szólni fogok. Most arra kérem, ha lenne szíves, és péntek estére főzne egy kis rántott levest, mert sok szikkadt kenyérem van. Így el tudnám fogyasztani. Erre a nővér néhány sor választ adott, mivel egész héten egyetlen szót sem váltottunk.

1964. november 30.

Reggel befejeztem a lelki magányt. Már hajnalban csendesen kivonultam és rorátéra indultam. Útközben az Úr Jézus szólt: „Szolgálj Engem híven, hűséggel! Tudom, ez nagy erő kifejtést kíván.” Majd órákon át beszélgetett, amit azonban nem tudok leírni.

1964. december 2.

Nagy lelki szorongásaim lettek, s közben az Úr Jézus halk sóhajjal lelkembe árasztotta: „Leányom, mindent fogadj el dicsőségemért! A szenvedést, lelked békéjét, szorongását és kételyeit, mert ebben is dicsőségem nyilvánul meg. S ha elhagyta lelked a földet, ezt a dicsőséget Velem együtt fogod élvezni, és ez megtermékenyítője lesz a földön élő teremtményeimnek. *Mondd gyakran az angyalokkal: Dicsőség Istennek!*” Ez a hajnali virrasztás idején történt.

1964. december 5.

A lelki szorongások megnövekedtek, és hitkételyeivel együtt lelkem sötétségben vergődött. Úgy, hogy még külsőleg is észrevették azok, akiknek a közelében voltam, és faggattak,

hogy mi bajom van. Nagyon nehezen tudtam elhárítani magamtól ezeket a szeretetteljes érdeklődéseket, hiszen segíteni akartak rajtam. Estére még csak fokozódott a nagy kín, úgyhogy teljesen legyengültem.

Ismét a hajnali virrasztás idején történt. Az Úr Jézus néhány percre lecsillapította a lelkemben uralkodó szorongást, és így szólt: *„Nagyon szenvedsz? Megkérlek, meg ne szűnjön áldozatos szenvedésed. Tudod, miért van ez így? Amilyen nagy mértékben reád árasztom a hitkételyek sötétségét és a lelki szorongást, oly nagy mértékben lesz világosság és lelki megkönnyebülés azok lelkében, akik az általad átadott közléseimet fogják elindítani. Erzsébetkém! Szenedj csak hőiesen, kitartóan, szüntelenül! Én úgyis fel-fellebbentem előtted isteni akaratomat, és tetszésemet nyilvánítom, hogy időről-időre erőt meríts, és lelked teljen meg isteni kegyelmeim bőségével, melyet mások javára kell átadnod, hogy dicsérjék és magasztalják Istent az Ő végtelen jóságáért.”*

Fontos!

1964. december 6.

III/203

Korán reggel Hozzá mentem, hogy leboruljak szentséges lábaihoz és megköszönjem azt a végtelen jóságot, melyet Ő velem, kis nyomorúságossal tesz. S az Úr Jézus már útközben is hosszan beszélgetni kezdett. Nem éreztem jelenlétét, de amikor szavait meghallottam, arra gondoltam: „Imádott Jézusom, hisz jól érzem magam, és nem is akarom, hogy a lelkemben uralkodó szenvedések megszűnjenek. S ha bármit is elérek, tudom, csakis a Te rendkívüli kegyelmeid által vagyok képes erre. Különben semmi és nyomorúságos vagyok.” Amint gondolatban így elmerültem Benne, az Ő szavai úgy beolvadtak lelkembe, hogy le sem tudom írni.

Amint a szentmise megkezdődött, a Szűzanya édesanyjai jósággal kezdett beszélgetni: „Kislányom, anyai szeretetemmel magamhoz ragadlak.” Miközben ezek történtek, Ő több mindent mondott és arra kért, írjam is le szavait. Szerettem

volna ott a szentmise alatt ezt megtenni, de ez feltűnő lett volna. *A Szűzanya pedig a feltétlen szerénységet szereti mindenkor, s így csak otthon írtam le, amiket mondott. Amikor Ő anyai jóságával magához ragad, utána alig tudok visszaemlékezni szavaira. Amint elkezdte: „Tüzet tűzzel fogunk oltani”, szavain igen meglepődtem, mert utána szünetet tartott, s azután így folytatta: „Olyan csodát művelek én veletek összefogva, melyen a világ tudósai hiába kísérleteznek, nekik ez soha nem lesz megoldható. Ezt csak a tiszta, Istent szerető lelkek bölcsessége fogja fel. Mert ők bírni fogják Istent és az Ő végtelen titkait. Igen, kislágyom, tüzet tűzzel oltunk: a gyűlölet tüzeit a szeretet tüzeivel. Szeretelángom tüze oly nagy! A sátán gyűlöletének tüze (is) már oly magasra csap, hogy azt hiszi, győzelme biztos. (De) az én Szeretelángom megvakítja a sátánt! Ezt a Szeretelángot adtam én most kezébe, és rövidesen eljut rendeltetéséhez. A szeretetemből kicsapó lángok oltják a pokol tüzeit, és el nem képzelhető fényességgel és jótékony melegséggel fogják elárasztani a földkerekséget. Leánykám, ehhez kell nekem az áldozat, a te áldozatod, a ti áldozatotok, hogy a pokol gyűlöletétől égő elmék és szívek Szeretelángom szelíd fényét átvegyék.”*

III/204

Közben még így kezdett magyarázni: *„Tudod, mi vagy te? Egy kis pont, mely kigyúlt Szeretelángomtól, és a tőlem vett fényesség már gyújt. S minél több lesz az áldozatos és imában virrasztó lélek, annál nagyobb lesz Szeretelángom ereje a földön. Tehát sorakozzatok fel szorosán egymás mellé, mert az áldozat és ima erejében megtörik a pokoli gyűlölettől égő láng. A gonoszok mindinkább vissza fognak szorulni, gyűlölettől égő lángjuk kialszik, és Szeretelángom fénye fogja betölteni a föld minden részét.”*

Napközben a Szűzanya szavai állandóan lelkemben hangzottak. Teljesen betöltött anyai jóságának szeretetével, és közben látni engedte, hogyan fog történni az Ő kérésének beteljesedése. Ezt érzéseimen keresztül is tudatta velem, és ezt mondta: *„Adjon ez nagyobb erőt a további szenvedésekhez, melyekre mi méltatunk.”*

1964. december 8.

Az egyik kis unokám bejött kis szobámba, s amint meglátta az ablakban a Szent Miklós estén kapott sok ajándékot, átölelve így szólt: „Édes mamikám, de jó kislány vagy te, hogy ilyen sok csokit kaptál!” Ebben a pillanatban az Úr Jézus így szólt: „Erzsébetkém!” S közben elárasztott isteni jelenlétének érzetével, de úgy, hogy még másnap is egész nap remegtem. Aznap este kis unokám tovább nézegette a kis ajándékokat, és egy picike kis virgácsot is talált. Hozzám jött és így szólt: „Mamikám, ugye, csak egy kicsit voltál rossz, és azért kaptál ilyen picike virgácsot?” Elmosolyodtam, az Úr Jézus pedig lelkemben beszélgetni kezdett: *„Én már rég megbocsátottam neked, és el is felejtettem (bűneidet). Így teszek Én minden bűnbánó lélekkel.”* S lelkemben tétovázva, mintha csak Önmagának mondaná, így szólt: *„Igen, bűneitek bánata annyira megejtí Szívemet, hogy nem emlékezem többé bűneitekre.”* Még sok mindent mondott, de nem tudom leírni.

1964. december 10.

A lelkembe árasztott kegyelmeit még mindig oly nagy mértékben éreztette, hogy alig volt jártányi erőm. Ne lepődjön meg ezen az, aki valaha olvasni fogja soraimat. *Ilyenkor sokszor oly édesen égeti lelkemet az Úr kegyelme, és van úgy, hogy ezt más is megérzi rajtam. Elcsodálkozom azon, amikor észreveszem, hogy nem mindenki érzi egyformán a lelkemből kiáradó kegyelmeket. Megkérdeztem az Úr Jézust, miért van ez? Ő azt válaszolta, hogy érdemeik szerint engedi ezt érezni. Így azután következtetni enged arra is, hogy a lelkek érdeme milyen értékű. Ez nekem igen nagy bánatot és szenvedést is okoz. Az Úr Jézus szelíden kért: „Szenvedj Vélem!”*

III/205

1964. december 12.

Korán reggel, amint szentmisére mentem, az Úr Jézus rendkívüli jósággal engedte szavait hallani lelkemben. Szavai úgy ömlöttek át lelkembe, mint egy nagy áradat: „Kis lánytestvérkém, sok-sok mondanivalóm van számodra. Ne lepődj meg azon, hogy Én, az Istenember ilyen bőbeszédű vagyok veled. Lelked olyan, mint a tó tiszta vize, isteni kegyelmem állandó bepillantást nyerhet. A tó alján a leülepedett kavicsok ragyogva fénylenek és gyönyörködtetnek. Ezek a te elsüllyedt bűneid és hibáid, melyeket a bűnbánat tett ily fényessé, tündöklővé. Megmondom neked, nincs azokon semmi iszap, semmi szenny. Csak szépség van ott számomra. *Isteni szemeimet szívesen pihentetem meg (rajtuk). Ez az, amit éreztél, s ez vette el még jártányi erődet is. Az Isten szeme pihent (meg) lelkeden.* S most még egészen új dolgokról is beszélgetek veled. Ó, Erzsébetkém, engedd, hogy előljáró szavaimmal megtiszteljelek. Alig várom, hogy megérkezz, és egyesülésünket soha többé ne zavarja semmi! De most már áttérek mondanivalómra: *Egyesülésünk itt a földön elérte azt a fokot, melyen a vértanúság vágya úgy hatja át lelkedet, hogy a szenvedés teljes mártíromsággá fejlődött ki lelkedben. Az Én isteni Szent Vérem ott csörgedezik minden ízedben, s ez tesz erőssé és képessé arra a nagy mártíromságra, melyet állandóan elszenvedsz panasz és zokszó nélkül.* Most sok mást is felfedek még előtted azért, hogy erőt meríts áldozataid zamatos gyümölcséből. Amikor felkínáltam kegyelmeimet, lelkem már akkor is örvendezett azon a nagyfokú áldozatkészségen, mellyel azokat magadhoz ragadtad, s *szünni nem akaró együttérzésed egyre inkább fokozta lelkedben kegyelmeim átáradását. Tudod, mit jelent ez? Azt, hogy amilyen gyorsan és nagy mértékben veszel részt az Én megváltó munkámban, oly gyorsan és nagy mértékben halad előre az a szent ügy, melyet reád bízunk. Tehát a lelkedben élő mártíromság jó előkészítője közléseink egyre előbbre haladásának. Erzsébetkém! Ha te csak óvatos és lassú léptekkel közelednél Felém, ez nagy hátrányára lenne a szent ügynek. Én azonban örömmel írom javadra azt a kitűnő iparko-*

dást, melyet minden erőd megfeszítésével, teljes bizalommal és önátadásoddal hozol megváltó munkámért. Siker! Siker! Siker! Ez az, amit elérnek azok, akikért érdemeimmel egyesített áldozatodat meghozod. Ugye, kedvesem, most már teljesen megérted szenvedéseid értékét? A te gyors készséged másokat is gyors cselekvésre készítet, és kegyelmeim hamar fognak érvényesülni azok lelkében, akikért felajánlottad teljes önátadásoddal a vértanúság teljes mértékben való elfogadását.”

Amint az Úr Jézus szavai lelkemben elhalkultak, a Szűzanya szeretete ragadott magához. Ez is módfelett kedves volt. Egész délelőtt mintha nem is a földön éltem volna, pedig közben házi munkámat végeztem. De ez nem foglalta le elmémet, amelyről azt kell írnom, hogy az Úr Jézus és a Szűzanya csodálatos jelenléte töltötte be.

A Boldogságos Szűzanya szavaiból csak igen keveset tudok leírni. Az Úr Jézus hosszan tartó beszélgetése után a Szűzanya jósággal teljes anyai szeretetével e szavakkal szólt: „Kicsi kislányom, hűséges ragaszkodásod jutalma ez. Alig várom, hogy Szívemre ölelhesselek. Anyai Szívem boldogsága és szeretetem végleges, állandó biztosítása lesz (ez) számodra.” *S most Isten kegyelméből teljesen elmerültem semmiségem és nyomorúságom tudatában. Számomra ez a legnagyobb kegyelem, mellyel az Úr Jézus megtisztel, eláraszt. S amint ez lelkemben egyre inkább erősödött, a Szűzanya újra szólt: „Kicsi lányom, úgy örülök, hogy az én erényeim, az alázat, szerénységet állandóan szem előtt tartod.”* Mikor ezek történtek, közben a déli Ave Máriát harangozták. Én a Szent Szüzet tisztelő imádságot el akartam kezdeni, de a Szűzanya közben így szólt: „*Most az én hozzád intézett szavaim meghallgatása legyen a te imádságod, és az irántam való tisztelet jeléül ezt gondold át elmédben.*”

1964. december 21.

Az Úr Jézus szólt: „Ezentúl három részre osztom életed hátralévő részét, melyek így következnek: először a kínok és gyötrelmek.

Utána minden alkalommal erősítő kegyelmemmel árasztalak el, mely az elragadtatás formájában is jutalmad lesz. Majd a lelki szárazság, vagyis a természetes életbe való visszahelyezés. Eddig is hasonló volt életed, de most már ezután előre fogod tudni, hogy mi után mi következik.”

1964. december 26.

III/207

„Uram, imádott Jézusom, mondom én, hogy minden szavad énemmé vált. Ez a Te kegyelmed nagy jósága. Hogy tudjam ezt meghálálni? Olyan parányi kis semminek érzem magam, és mégis felemelem Hozzád szavamat, és szépen kérlek, engedd, hogy megkérdezzem: az én Hozzád intézett nyomorúságos szavaim, ha felérnek Hozzád, azt hogyan veszed tőlem?” Az Úr Jézus most azonnal válaszolt: „Kis testvérem, egybeolvad Istenségemmel. Mondtam már, hogy egyesülésünk teljességében szívünk együtt dobban és bensőnk együtt érez. Nem választ el bennünket semmi egymástól. Én részesítelek Istenségemből. Tudod mit jelent ez?”

1964. december 28.

„Látod, mennyire hiányolom a te imádásodat és engesztelő hódolatodat? De azért, mert családi okok miatt maradsz távol, ne aggódj. Én, aki veled vagyok, ezt is szívesen fogadom, mert tudom, hogy az is szeretetből meghozott áldozat. Ez Nekem kedves, és számodra így is érdemszerző.”

1965

1965. január 1.

Újév napján a Szent Szűzanya így szólt:

„Szeretlángom kiáradása által ráteszem a siker koronáját a szent zsinatra.”

Ezen a napon érdekes dolog történt a családban. A gyermekeim egymástól egészen függetlenül, mindegyik külön-külön érezte halálom közeledtét, és egymástól kérdezgették, hogy mi baja van édesanyának, mert rossz sejtelmeik vannak. A legkisebb fiam, aki katona és messze van a családtól, ezekben a napokban írt, és levelében ő is megemlíti, hogy rossz sejtelmei vannak. Én ezeken igen elcsodálkoztam, mert én senkinek semmit sem szóltam.

Január hónap elején már olyan gondolatok zavartak, hogy lelki vezetőmtől maradjak el, mert az Úr Jézus és a Szűzanya közléseit átadtam, és nem fontos tovább hozzá mennem.

Január közepe óta nagy lelki szárazságban és sötétségben élek, és nagy elhagyatottságomban mindinkább erőt vett rajtam az a tudat, hogy eddigi életem csupa képzelődés és hazugság (volt). Megkíséreltem ezt minden erőmmel elhárítani magamtól, de minél jobban erőlködtem, annál inkább hatalmába kerültem annak a tudatnak, mely sötétnek és valószínűtlennek tűnt előttem. Ezt a nagy elhagyatottsággal járó lelki szorongást a hitkételyek állandó nehézségeivel összezavart gondolatok még jobban megnehezítették. Minden erőmmel azon igyekeztem, hogy megtartsam lelki egyensúlyomat, mely már nagyon félrebillent, és gyengeségben gondolataim zavargása mindent rossznak bizonyított. Ez a bizonytalanság egyre nőtt és hullámzott lelkemben. Majd valami kétségbeejtő erőszak arra kényszerített, hogy állandó hazugságaimat gyökerestől számoljam fel, mert ha ezt nem tenném, elkárhozom. Erre a gondolatra megtántorodtam: Nem akarok vétkezni! Kitépem lelkemből egyszer s mindenkorra hazug képzelődésemet. Mindennel szakítok, ami csak összefüggésben van hazugságaimmal. Nem akarok azokkal a személyekkel érintkezni, akik tudnak rólam. Szakítok a mellém rendelt nővérrel, és gyóntatómhoz sem megyek többé. Állandóan az az érzésem, hogy ő gyenge hozzám, és rám hagyja hazug képzelődésemet.

Az Úr Jézus szavait nem mertem tovább írni, mert állandóan az élt bennem, (hogy) ez csak az én kitalálásom, melyet öntetszelgésből és kevélységből írok le. Rendkívül nagy

kínokban vergődtem. Ha meg abba hagytam, újabb félelem fogott el, hogy nem engedelmeskedem az Úr Jézus kérésének. Ezekben a kínokban vergődve már alig tudtam imádkozni. Nagy lelki sötétségemben egy kis időre feladtam a küzdelmet. S közben az Úr Jézus szavát hallottam: „Ma még egy jó szavad sem volt Hozzám.” E szavakra összerendeztem, de nem volt lelkemben tiszta, hogy vajon ez az Úr Jézus szava, vagy csak hazugságaim utórezgése. A másik percben meg a Szűzanya zokogását éreztem lelkemben. De én ezt is csak az elmúlt képzelet kísértésének tekintettem, és tovább erőlködtem, hogy megszabaduljak mindezekről, mint életem zavaros áttatásától, melyről úgy érzem, tetőfokon van. Borzalmas lelkiállapotban élek, de most még egy utolsó erőfeszítést teszek, hogy végképp felszabadítsam lelkemet a sok zűrzavaros áttatástól. Megkíséreltem én ezt már sokszor, de gyenge akaraterőm mindig cserbenhagyott. És akkor újra kezdődött előlről, vagyis folytatódott tovább a régi. Hiába kértem meg a püspök atyát, M. atyát és B. atyát is, hogy szabadítsanak meg a gonosz szellemektől, senki sem tette meg. Csak csitítottak, hogy várjak, majd csak kitisztul bennem Isten akarata. Számomra gyengék voltak ezek a szavak, és ez okozta, hogy hazugságaimat tovább folytattam. Gyóntatómat is hiába kértem, legyen hozzám szigorú, mert úgy éreztem, hogy ő tapintatból nem fed fel súlyos hibámat. Rettenetes küzdelmeim voltak. Ha meggyóntam, akkor sem tudtam megnyugodni és megelégedni azzal a gondolattal, hogy ő nem veszi észre hazugságaimat. Volt idő, mikor a nyugtalanság annyira gyötörte lelkemet, hogy már nem mertem szentáldozáshoz járulni, és sírva könyörögtem gyóntatómnak: „Atyám, ne higgyen nekem, mert én egy hazug áttató vagyok, és bűneim sokasága visszatart a szentáldozástól. Atyám, Ön tudja, mit mondott, hogy csak járuljak továbbra is, mert Ön vállalja lelkemért a felelősséget. S én csakis az Ön parancsának engedelmeskedve mertem ezt megtenni. Utána egy rövid ideig meg is nyugodtam, de ez a megnyugvás lelkemben állandóan változott. Nem bírom ezt a küzdelmet tovább. Amikor utoljára gyóntam, Ön biztatott,

hogy csak beszéljek és könnyítsek lelkemen, de én nem bírtam elbeszélni a lelkemben történő dolgokat. Sokszor egészen váratlanul gátlást éreztem magamban és azt, hogy Ön jóhiszemű, s legjobb lesz, ha nem áltatom Önt tovább az én szűnni nem akaró hazugságaimmal, mert nemcsak én, hanem Ön is elkárhozik. Borzalmas kín ez! Nem bírom ezt elviselni!

Eddig minden gondolatomban és cselekedetemben az vezetett, hogy minden áldozatot meghozok a szent ügyért. De hogy valóban így van-e, hogy az ügy nem tőlem való, ezt senki sem tudja, én magam sem vagyok biztos felőle. *Hogy nem az ördögtől van, ezt már a püspök atya is megmondta, meg M. atya és B. atya is. Atyám, Ön is megnyugtatót.* Egyszer a sátán mutatott rá: »Tőlem nincs, de Istentől sem, ez csakis önmagadtól ered.« Uram, bocsásd meg vétkeimet, nem bírom áltatni magam tovább! Végképp meg akarok nyugodni. Látom, teljesen értelmetlen az, amit tettem, és nem tudom miért, azóta csak szenvedek. Hisz a bűnből eredő szenvedés nem lehet érdemszerző. Szabadulni, szabadulni! Ez az egyetlen imádságom az ég felé. Mi az, ami megszabadít ettől a szörnyű kintól? Csakis a halál! Ó, boldog halál! Ez az egyetlen szó, mely még hiteles lelkemben. Ettől a gondolatától nem akarok szabadulni, számomra ez lesz a megváltás, mely megszabadít a földön átélt pokol kínjaitól. Mert én ezt szenvedem már évek óta. Ó, jöjj, boldog halál! Isten irgalmára hagyatkozom. Ha elveszi életemet, s ha az utolsó ítéletig is ott felejt Isten a szenvedők között, azt is boldogan elfogadom, mert tudom, hogy ott bármeddig is vagyok, nincs többé alkalmam a bűnre. A halállal megszűnnek zavaros gondolataim és hazugságaim, s ott boldog szenvedésemben az lesz a vigaszom, hogy már nem bántom meg Istent. Mert itt a földön csak az önteltség, a tettetés, az erőszak, a kevélység, az elbizakodottság, az állhatatlanság vétkeket követem el állandóan. Amikor lelkemben azt hallottam, hogy mikor lesz a halálom napja, és hogy mikor leszek az üdvözültek között, mélységes hálát éreztem lelkemben. De most már tisztán látom, hogy csakis nagy elbizakodottságomban mertem

III/210

ezt elhinni. Ma ez már el nem képzelhető számomra. Ismételtelen mondom, ha nem ellenkezik Isten akaratával, csak az áldott halál kívánatos nekem. El nem képzelhető gyönyörűség lesz számomra a földtől való megszabadulás, mert ezáltal véget érnek hazug képzeletem kízásai. Addig is új gyóntatóhoz megyek, kinek nem említem meg a lelkemben lezajlott bűnös képzelgéseimet. Nyugodtan, ezektől mentesen akarok vétkeimtől megszabadulni, mert az előbbi szentgyónásaim, úgy érzem, tele voltak tettetéssel, s ez gyötrő nyugtalanság lelkemben. Nem akarok a régi gyóntatómhoz menni többé azért sem, mert a múlt hazudozásai által okozott sebek ismét felszakadnának, s ez megingatná bennem az erős elhatározást és feldúlná lelkem békéjét.

Borzalmas kínokat élek át. Hetek óta tartó kínlódásomban most már napok óta e két szó hangzik lelkemben és állandóan szemem előtt is vibrál: »Bebizonyított tények.« Úgyis elég bajom van, s most e szavak világosan elém tárják, hogy bebizonyított tények hazugságaim. Ez a pokoli kín teljesen erőtlenné tesz. A nagy küzdelemben torkom kiszárad, és mégsem a szomjoltó vizet, inkább a halált kívánom, csak megszűnne már ez a gyötrelem! Imádkozni nem tudok, minden kísérletem hiábavaló, pedig minden erőmmel Isten kezébe akarok kapaszkodni. A hosszú heteken át tartó kíno most már öt napja a végletekig kimerítettek. Sem szentmisére, sem szentáldozáshoz már egy hete nem járultam. Bebizonyított tények hazugságaim.”

*Ezek azok a borzalmas kíno, melyekre az Úr Jézus azt mondta:
„Nem akarom sem az éjt, sem a nappalt, hogy állandó legyen...”*

III/211 **1965. január 7.**

Az Úr Jézus ezt mondta:

„Ne töprengj azon, hogy ki lesz az az erős, aki elindítja közléseinket. Nekem erőre nincs szükségem. Az alázatos és

áldozatos lelkeket választom ki, és a fontos az, hogy bizalommal közeledjenek Felém. Bízatok Bennem! Ismétlem, ez az, amely által teljesen közelembe férkőzhetek.”

1965. január 11.

Gyónni voltam. Utána két-három napig annyira megkönnyebbültem, nem, ezt nem így kell írnom, mert ez a könnyedség elszakított a földtől, és napokon át elragadtatott boldogságban telt el az idő. Boldogságom oly nagy volt, hogy úgy éreztem, nem fér meg bennem. Azokban a napokban is a Kedves Házban jártam, s ott tartózkodtam néhány órát. Úgy szerettem volna, ha ezt mindenki velem együtt érezte volna. *Ezt az elragadtatást alig bírtam magamban tartani. Munkám közben átmentem a mellém rendelt nővérhez, homlokon csókoltam, és közben az Úr Jézus megengedte, hogy a nővér is érezze a lelkemben lakozó kegyelem csodálatos hatását. Az Úr Jézus így szólt: „Az Isten szeme pihen rajtad.”*

1965. január 15.

„Kislányom, lelked isteni szavaim felvevőkészüléke. Ne remegj meg, ez így van, még ha bármily méltatlannak is érzed magad erre. Hisz tudod, hogy kicsinységedet, tudatlanságodat és alázatosságodat használom fel erre a célra, s a cél elérésére főleg az utolsó szón van a hangsúly.”

1965. február 4. – csütörtök

Ma reggel megkönnyebbülve ébredtem. S az Úr Jézus szólt: „Béke veled!” Lelkemben ezt a szót nem tudtam el nem fogadni. Az Úr Jézus szavai nyomán az áhított megnyugvás tért be lelkembe. Ez a béke csalhatatlanul erőt adott.

Az Úr Jézus újra szólt: „Kislányom, nagyon szenvedtél? A világtalan sátán nem tudott semmi bűnre rávenni. Ez vad dühre ragadta, hogy kiverje fejedből az Én szent akaratomat, melyről tudja, hogy neked kell továbbvinned. Az ádáz küzdelemben szemeid elé vetítettem a két szót: bebizonyított tények. A sátán ezt is felhasználta gyötréseinek eszközéül. Én megengedtem ezt: meg kellett szenvedned a bebizonyított tényekért, melyek Istentől valók. A sátán tudta ezt, azért rontott úgy rád. A te szenvedéseid érdeme, hogy a bebizonyított tények isteni eredetét isteni fényességem megvilágítja azok lelkében, akik hívatra vannak az ügyet továbbadni. Írj csak, kislányom, ezt is írd le! Nagy lesz az ellenzék tábora, s hogy az ügy győzelemre jusson, azért még sokat kell szenvedned. Írj csak le, kislányom, mindent, és számolj be lelked helyzetéről gyóntatódnak.” Az Úr Jézus szavai után a Szent Szűz egyetlen szóval csak ezt mondta: „Kislányom.” Nem lehet írni erről, amit szavai által velem éreztetett: az elszenvedett (kínok) elismerése, jutalma, mely által kitartás, megnyugvás, bizalom, hit és erő áramlott át lelkembe.

Amit most írok, ezt előbb kellett volna írnom, de csak később akadt a lap a kezembe. Azért most utána leírom.

Ezek (után) a nagy testi és lelki szenvedések után igen erőtlen lettem. A lelkemben elszenvedett nagy és heves küzdelem a testi erőmet is igen nagy mértékben igénybe vette, úgyhogy nem bírtam még szentmisére sem elmenni, s így a szentáldozástól is meg voltam fosztva. Nagyon fáj ez nekem. A mellém rendelt nővért megkértem, hogy hívja el gyóntatómat. Ez február 10-én volt. Nemcsak maga a gyóntatóm jött, hanem magával hozta az Úr Szent Testét is. Ez nem várt meglepetés volt, erre gondolni sem mertem. Az én kis lakásomba az Úr Jézus jött! Ó, ez a nagy kegyelem! Hisz már napok óta nem vehettem Őt magamhoz. Nem voltam fekvő beteg, de gyengeségem miatt alig volt jártányi erőm. S mivelhogy erőm igen nehezen tért vissza, már arra gondoltam, talán nem is a gyengeség, hanem akaraterőm hiánya vagy csökkenése ez. Minden erőmet összeszedve elmentem adorálni, de alig egy órai imádás után ismét elfogott a belső remegés, alig bírtam hazavánszorogni. Így aztán arra a meggyőződésre jutottam, hogy valóban igen gyenge vagyok.

1965. február 14.

Imádás közben az Úr Jézus figyelmeztetett: „Menj, családodnak a vacsorához kenyeret kell vinned!” Én erről egészen megfeledkeztem. Mélységes hálával megköszöntem, hogy Ő még ilyen földi dolgokat is ennyire szem előtt tart. Útközben is imádtam Őt. Amint az üzletbe léptem, eszembe jutott, hogy ma szombat van, s kérdésemre, hogy van-e még kenyér: „Nincs.” – volt a válasz. Megijedtem, most mi lesz? S amint ki akarok menni, utánam szólnak, (hogy) van még eltéve egy kenyér. Akinek eltették, az nem jött érte. Én abban a pillanatban ezt mondtam: „Imádott Jézusom!” S Ő is szólt: „Ez vagyok Én. Látod, nehogy a Velem töltött idő családod hátrányára legyen.” S útközben csendesesen mentünk. Azért mondom ezt így, mert Ő elárasztott jelenlétével, és én Benne elmerülve tovább imádtam Őt.

III/213

1965. március 2.

„Nézz csak az Én szemembe! A mi szemünk egymásba nézése által látsz te is az Én szemeim átható tekintetével. Ez az átható tekintet az, mely által a lelkekbe látsz. S ez a tisztánlátás okoz lelkedben ily nagy szenvedéseket. Látod megváltó munkám minden irányú működését, mely sokszor sikertelenséggel van gátolva. Sz szenvedj Velem az utolsó leheletedig!”

1965. március 8.

„Nem kíméllek. (De) kegyelmeim bőségéből mindenkor erőt meríthetsz. És különben is, mondtam ezt már, ezek a tiszta szenvedések teljesen érdemszerzők. Ezekből egy szem sem vész el. Sőt, érdemeimmel egyesítem (azokat), melyek végtelen értékűek. Ó, bárcsak sok ilyen lelkem volna, akihez így szólhatnék! Ó, hogy vágyom erre, hogy ezekkel a szavakkal tiszteljek meg sok-sok lelket!”

1965. március 22.

„Én szemeim átható tekintetével nézlek. Ugye, érzed ezt? A mi szemünk egymásba néz és (tekintetünk) összeforr, s így átható tekintetem által látsz te is a lelkek mélyére. *Isteni szemeim átható és mélyreható tekintete az, amely áthatja bensődöt, s így kell élned és szenvedned Velem! Ez az Én isteni szeretetem ajándéka, melyet a szenvedések különböző formájában nyilvánítok ki. A fölajánlott szenvedések szünet nélküli elfogadása az, amely teljesen mártírrá tesz.*”

1965. március 14.

Este egészen váratlanul erős indítást kaptam e szavakkal: „Sürgősen menj el gyóntatódhoz, és mondd meg, juttassa el pünkösdig a közléseket a Szentatyához!” Én igen meglepődtem ezen az utasításon, mert 1964. október 13-án az Úr Jézus így szólt:

„Én már több utasítást és üzenetet nem küldök általad.” Akkor most miért ez a nagy, ismételt indítás, mely közben oly erős remegés fogott el, hogy (majdnem) összeestem, és gondolataim összezavarodtak? Kétségbeejtő küzdelem támadt lelkemben. Én akkor hazudtam az első alkalommal? Vagy képzeletem zavaros működése volt ez? Borzalmasan szenvedtem órákon át. Álom nem jött a szememre.

Nem húztam alá, mert ezt mind el kell olvasni!

III/214 Elővettem az Úr Jézus leírt szavait, és sokszor elolvastam, hogy nem mondtam-e rosszul, vagyis adtam át rosszul az atyának az üzenetet? Éjfél-től fél háromig virrasztottam és kértem az Úr Jézust, adjon fényt lelkembe, és csillapítsa le az indítás okozta nagy szenvedést, mert alig bírom ki. Amint reggel felébredtem, egy pillanat nyugalom sem volt. Még szentmisére és szentáldozáshoz sem járultam. Ismét a hazugság tartott vissza. Lelki szenvedéseim annyira felfoko-

zódta, hogy alig bírtam gyóntatómhoz vánszorogni. Őt éppen nem találtam otthon. Fél kettőtől háromig vártam rá. „Atyám! Vagy most hazudok, vagy az előző alkalommal hazudtam.” S elmondtam neki a nagy indítást és megkérdeztem, emlékszik-e arra, mit mondott az Úr Jézus? Hisz én ezt írásban is átadtam. Én akkor ezt az Úr Jézus kérésére tettem, így tehát érthetetlen előttem a dolog. Gyóntatóm most szelíd nyugalommal szólt: „Ön legyen csak nyugodt, ha nem akarja a bűnt elkövetni, semmi oka a nyugtalanságra.” Még több mindent mondott megnyugtatómra. Sajnos én még utána sem tudtam megnyugodni. Hiszen ellentmondásba kerültem az előbb átadott üzenettel, és ez megnyugvás helyett a nyugtalanság fokozott mértékét váltotta ki belőlem.

1965. március 16.

Este Jézus szólt, s szavai nyomán lelkembe megvilágító derűt árasztott. Így folytatta: „Örülök, hogy a megalázkodás gyakorlásában lelked ily rugalmas, mert ha ez nem így volna, most nagy kárt szenvedhetett volna lelked. Én megengedtem a gonosznak, hogy kísérletezhet rajtad. S még azt is megmondom, hogy a gonosz abban reménykedett, hogy úgysem teszed meg az indítást, hanem majd gyanakvó vajúddal húzod az időt, és ő ezt az időt felhasználja arra, hogy távol tartson a szentáldozástól. Így lelked ereje meggyengül, s ő ezáltal léket üt mesterkedésével lelkeden, mert jól tudja, hogy Szent Testem és Szent Vérem vétele az, amely szenvedéseidhez kitartást és erőt ad. De rá kellett döbbennie arra, hogy az Istenre hagyatkozás nagy kegyelme mily csodálatosan működik lelkedben. Ha gyóntatódra hagyatkozol, ez annyi, mintha Istenre hagyatkoznál. Láthatod most is, mert ha nem mentél volna el gyóntatódhoz, az Istenre hagyatkozás kegyelemének működése gyengült volna lelkedben, és ez a gyengülés sok bajnak lett volna okozója. Írd ezt is le, és add át gyóntatódnak, hogy ő is lássa egészen tisztán, mi az

III/215

Én akaratom. *Úgy mint te, ő is a teljes Istenre hagyatkozás kegyelméből merítsen erőt arra a nagy feladatra, melyet neki kell felkarolni és továbbadni. Te pedig ne félj, a megalázkodás mindig csak sikert fog hozni a reád bízott közlések megindításához.*”

Most már végképp megnyugodtam. Az Úr Jézus megvilágosító szavai eloszlatták kételyeimet és megszüntették a gyötrő kínokat. El tudja valaki képzelni, hogy mikor lelkem előbbi nyomorúságából kiszabadultam, mit éreztem? Lelkem könnyű lett, és ez a könnyűség szétáradt egész testemben is. Az Istenre hagyatkozás kegyelme kimondhatatlan nagy mértékben működött bennem napokon át úgy, hogy az elragadtatás napjait éltem. A föld látóköre mind kisebb lett előttem, és elhomályosodott mindaz, ami a földhöz kötné életemet. S én csodálkozva néztem (szét) magam körül, hogy hol is vagyok? Hiszen a rám bízott munkát elvégeztem, és mégis mindaz, ami körülöttem történt, olyan idegen volt előttem. Néhány nap után ez megszűnt, vagyis csak tompult bennem Isten közelségének érzete.

1965. március 25.

Az Úr Jézus arra kért: „Csak feszítsd meg minden erődet! Ez az, ami Nekem igen kedves benned. Az íjat is minél jobban megfeszítik, annál jobban és biztosabban lehet célozni vele. Neked is így kell megfeszítened akaraterődet, s ezáltal a nyíl nem téveszti el az irányt s a célt, mely csakis az ég.”

1965. március 27.

Így szólt az Úr Jézus: „Nekem sem mindegy az, hogy te milyen nagy lelki szárazságban vagy. Mégis megengedem azt. Ez számodra a szenvedések egyike, melyet ha türelemmel elviselsz, szüntelenül érdemet szerezhetsz.”

S míg ezeket kimondta, meglepődtem azon, hogy mint a köd, úgy szétfoszlott lelkemből a sötét szárazság, s közben

az Úr jelenléte áradt be lelkembe. Ő most nem szólt semmit. Én kezdtem Hozzá beszélni: „Uram, imádott Jézusom! Engedd, hogy szavaimat Hozzád emeljem. Most, hogy szétoszlattad lelkemben a sötétséget és megszüntetted a lelki szárazságot, jól esik ezt éreznem, de egyre inkább rájövök arra, hogy számomra az a szenvedés, ha nincs szenvedésem. Imádott Jézusom, köszönöm jelenléted érzetét, de az elviselt szenvedések is megnyugtató örömmel töltik el lelkemet. Tudom, ezt is Te adod. Örömmel ölelem ezeket is magamhoz. Fogadd el őszinte és hálás köszönetemet, melyet itt, szentséges lábaidnál mondok, és kérek, adj sok-sok szenvedést. Ez az egyetlen cél még életemben, mely örömmel tölti el lelkemet. Szervedni, szenvedni a Te örök gondolataid érvényre jutásáért mindaddig, amíg azt a Te szent akaratod így rendeli el számomra. Nem tudok mást kérni, ez mindaz, amit csak szeretnék, s tudom, meghallgatsz. Hisz Te azt mondtad, mindent megadsz, amit a lelkek érdekében kérek, kérünk. Uram, nincs szenvedésem! Szervedés nekem az, ha nem szenvedhetek. Isteni kegyelmeiddel elárasztott lelkembe sokszor belesóhajtottad, hogy a szenvedések, melyekkel elárasztasz, szereteted bizonyosága. *Imádott Jézusom! Isteni jelenléted érzetét tehát egyenlővé tetted a szenvedésekkel, így a szorongó kételyekben, a lelki szárazságban, hitkételyeimben, különböző testi szenvedéseimben mérhetetlen kegyelmeid éppúgy erősítik lelkemet, mint isteni jelenléted. Imádott Jézusom, tehát egyformán mondok hálás köszönetet mindezekért. Imádlak, áldalak, dicsőítelek és magasztallak a Te végtelen jóságodért.*”

1965. március 28–29.

A Szűzanya megismételte: „*Aki közületek először hal meg és Szeretetlángom kegyelmi hatásában hisz, annak halálos óráiban már a sátán világtalanul hatalmát veszti. Tehát utolsó óráiban csak Szeretetlángom szelíd fényét fogja érezni, ez mérhetetlen bűnbánatot kelt lelkében, s ezáltal megmenekül az örök kárhózzattól.*”

1965. április 7.

III/217

A mellém rendelt nővérrel beszélgettem, és megemlítettem neki, hogy az Úr Jézus úgy tesz velem, mintha megfedkezne rólam, és én olyan messze érzem Őt magamtól ilyenkor. Még ugyanezen a napon történt, amint otthon kis unokáimmal foglalatoskodtam ugyan, de lelkem mélyén az Úr Jézust imádtam és engeszteltem. Amint szavaimat Hozzá küldtem, úgy éreztem, mintha végtelen magasba szálltak volna, s közben Ő meglepett: „Miért gondolod azt, hogy Én messze a magasban vagyok fölötted? Hisz itt állok most is melletted, és éppen most akarlak biztosítani arról, hogy ne zavartasd magad amiatt, hogy halálod napja igaz lesz-e. Igen, igaz lesz. S tudd meg azt is, hogy Mi mennyire várunk, Anyám és Én és a Szeretet Lelke a mennyei Atyával. A Szeretet Lelke, ki birtokába vett, csodálatos boldogságot készít részedre.”

S míg az Úr Jézus így beszélgetett lelkemben, (az) különös érzések hullámain keresztül felfogta, amint a Szűzanya csodálatos, elragadó szeretetével azt mondta az Úr Jézusnak: „Ez az én kedveltem is.” És tudnom engedték, hogy rólam van szó. A Szentháromság szeretetébe a Szűzanya úgy beolvadt, hogy lelkemben alig tudtam megkülönböztetni. Ezen igen meglepődtem, és csodálkozásomra az Úr Jézus rendkívül csodálatos dologba engedett elmerülni, s így szólt: „Ez az elragadtatás egyik formája, azért ezt tested erejével el tudod viselni.” S eközben eddig előttem ismeretlen mennyei dolgokba avatott be. Ezeket szavakkal nem tudom kifejezni. [...]

Az Úr Jézus még másnap is erről beszélt velem szentmihályhallgatás közben. Ezekről írni nem tudok. Többek között ezt mondta: „Te csak kövess Engem lépten-nyomon! Én is lépteid nyomát követem. Tudod, a mi lábunk együtt jár és kezünk együtt gyűjt. A Szeretet Lelke, aki birtokába vett, szépnek és tartalmasnak találja lelked áldozatos olajcseppjeit. Csak légy kitartó az utolsó leheletedig! Erzsébetkém, *a mindhalálíg való kitartás és hűség a biztos üdvösség számodra, számotokra.*”

1965. április 12. – Nagyhétfő

Az Úr Jézus panasszal árasztott el, (hogy) az én családom is növeli az Ő fájdalmát: „Kislányom! Látod az Én segélykérő kezeimet? Sokan elfordítják szemeiket, hogy meg ne érezék szemeim szomorú pillantását. Láthatod, Én vagyok az, aki feléjük közeledem. S ők csak mereven tovább járnak a sötétség útját. Ezért kérte Anyám a Szeretetláng kigyúlását a földön, mely a lelkekbe világít be, és ehhez kéri Ő a te, a ti áldozatos olajcseppjeiteket. S mondom neked és ígérem isteni szavaimmal, ha valakiért imádkozol, soha nem kapsz elutasítást, mert áldozatos olajcseppjeid nemcsak a lelkek mécsesébe hullanak, hanem az Én láztól égő Sebeimre is mint üdítő balzsam, úgy hatnak. Erzsébetkém, az Istenember köszönetet mond ezért. Ne szabadkozz! Így kell tennem, mert Én veletek együttérző ember is vagyok. S ti, kik áldozatot hoztok megváltó munkámért, leköteleztek. Úgy is mondhatnám: lekenyereztek. Túláradó boldogság tölt el.” S amint utolsó szavait befejezte, lelkemben érezni engedte azt az érzést, melyet Ő is érez a mi résztvevő szeretetünk miatt.

III/218

1965. április 21.

Ismét a hitkételyek sötétsége nemcsak nyomasztó erővel, hanem szinte kétségbeejtő rémülettel tölt el. Lelkem kínban vergődik, a hit fénye nem tud áthatolni rajta. Lelkem sötétségében (annak) ijesztő árnyai sokszor különös cselekedetekre akarnak ragadni. Most is éppen ilyen lelki nehézségekkel küszködöm. Hitkételyeim egyik megnyilvánulása most támadt fel újra. Megtámadta bennem a megnyugvást: nem is érvényes a szentgyónásom, mert Isten nem bocsátotta meg bűneimet, és lelkem el fog kárhozni, mivel én vakmerően bízok Isten irgalmában, s ez a legnagyobb véték, mely a biztos kárhozatba viszi lelkemet. És nemcsak az enyémet, hanem lelkiatyámét is, aki szintén vakmerő könnyelműség-

gel adta a feloldozást, mely nem is érvényes. Rettenetes kín ez. Ilyen nagy mértékben még nem volt soha hitkételyem, mely Isten irgalmát így kétségbe merete volna vonni. Keserves vergődésemben fuldokolva vettem magamhoz az Úr Szent Testét, s zokogva kértem az Urat, engedje meg, hogy bízzam az Ő végtelen irgalmában és higgyek a feloldozás érvényességében, s ne kárhoztassa el lelkiatyámat, aki szintén miattam van veszélyben. El is kell mennem hozzá, hogy lássa ő is tisztán, milyen nagy veszélyben vagyunk mindketten.

Ezekben a napokban olyan hitkételyek rohamoztak meg, hogy már be akartam menni az esperes atyához, hogy oldozzon fel és világosítsa fel lelkiatyámat is, nehogy ő is elkárhozzon. S miután ezt nem tettem meg, a kételyek még jobban kínoztak, hogy én most még nagyobb vétket követek el, mert a kevélység tart vissza, és nem akarom belátni bűnemet, s azért nem megyek el azokat megvallani. Igen, ez lelkem állapota, s ebben a sötét lelki kínban nem tudom elképzelni, hogy ez Isten akarata lenne.

1965. május 6.

Az Úr Jézus már rég nem szólt. A beszélgetés ismét csak egyoldalú. Ma hajnalban, amikor felébredtem, arra gondoltam, hogy az Úr Jézus ígérete szerint június 6-án, 52. születésnapomon lesz halálom napja. Igen meghatódva gondolok állandóan erre a nagy napra, melyre Ő azt mondta, igen, így lesz.

Csendes magányba vonultam, ez már a második nap. A halálról elmélkedtem. Vajon milyen lesz lelkem, mikor a halál kiragadja testemből? Talán a nyugati szél kellemes esőjében fog ázni és az eső cseppjeiben megtisztulva lep meg, vagy a déli szél melegénél pihelve? Vagy a száraz keleti szél fogja elszáritani azt a leheletszerű leplet, melyre az Úr Jézus egy alkalommal ezt mondta: „Látod, csak ennyi az egész,

ami elválaszt egymástól.” Lehet, hogy a süvítő északi szél lesz az, mely egy szemrebbenés alatt süvítve viszi el ezt a leheletszerű leplet, és én akkor ott állok szemben az Úrral? Az Ő átható tekintetére sokszor gondolok. Mi is lesz az utolsó szó, mely elhagyja ajkamat? S a földön kimondott utolsó szavak már az égben fognak visszhangozni? Ó, ha az Úr átható szemeire gondolok, mi is juthat más eszembe, mint egyetlen mondat: „Uram, bocsásd meg bűneimet!” Lehet-e másra gondolni, hisz az Úr Jézus már többször is rám nézett átható tekintetével és így szólt: „Nézz a szemembe!” *Én akkor összeroskadtam és könnyörögve szóltam az Úrhoz: „Hogyan nézek én a Te szemeidbe?” Szemeinek átható tekintete megvilágította lelkem rejtett vétkeit, s éreznem engedte, hogy szemeinek átható tekintete mint simogatja ki lelkemből gyarlóságaimat. Én nem bírtam ki tekintetét, szemeimet szorosán becsuktam, de ez nem mentesített. Az Úr szemeinek mindent megvilágító tekintete csukott szemeimen keresztül is éppúgy hatott és világított lelkembe. S ha lehull ez a leheletszerű lepel, szemeinek átható tekintetét többé nem vonja el, és én ott már ki fogom bírni, ott már nem fog testem összeroskadni.* Mostanában a halál szele sokszor elsüvít mellettem, és mily jó, ez elviszi testemről még mindazt, amit a föld terhe rárakott. Ez a süvítő szél, mely a halál előszele, sokszor nagyon különböző formában süvít el mellettem.

III/220

Ma éppen a szentáldozás utáni percben, amint visszatértem, csípőcsontomból egy igen erős fájdalom indult ki. Oldalamon, bordáimon, gerincemen keresztül a torkomba ütközve oly nagy fájdalmat okozott, hogy nem tudtam még lélegzetet sem venni. Egy pillanat alatt elmém tompa lett és csak a fájdalom töltött el, mely kis idő múlva szűnni kezdett, de azért napközben is tompa aggyal vergődtem. Nem tudom, meddig fog ez tartani, de jól van ez így. Ez is a szenvedések egyik formája, melyet az Úr Jézus már rég megígért. Hála, hála, hála az isteni szeretetnek, mely állandóan biztosít a szenvedésről!

III/221 1965. május²⁵

III/222 Orvosnál voltam. Az első vizsgálat megtörténte után az orvos azt mondta, hogy ő a vizsgálatok után nem tud semmi betegséget megállapítani. Azt mondta, hogy a szenvedések, amelyekről panaszkodom, nem betegségből származnak, hanem átveszem mások szenvedését. Az idegeimmel semmi baj nincs, teljesen rendben vannak. De hogy a vizsgálat teljes legyen, elküldött laboratóriumi kivizsgálásokra. Ennek megtörténte után, egy hét múlva visszamentem az eredménnyel. Ő, miután átnézte, egy kis vérszegénységet állapított meg, mely egészen jelentéktelen. S mivel ezután sem tudott semmi betegséget megállapítani, azt mondta, gyógyszer nem is ír fel. Langyos termálfürdőt ajánlott, de azt is csak a melegebb idők beálltával, és újra csak azt a választ adta, hogy én a mások szenvedését veszem át. Az idegrendszerem rendkívül finom és rendkívüli módon reagál mindenre, s ez váltja ki belőlem azt a sok szenvedést, melyről ő más véleményt nem tud adni. Ez az orvos nem ismer és életkörülményeimről semmit nem tud. A mellém rendelt nővér kérése az volt, hogy tárjam fel előtte lelki dolgaimat is, de én megmondtam neki, erre teljesen képtelen vagyok, hogy lelkem állapotáról egyetlen szót is szóljak. Ezt csak akkor tenném meg, ha gyóntatóm bűn terhe mellett kötelezne erre, s különben is, hogy tudnék én erről beszélni? Lelkem tele van állandó kétellyel, melyek miatt állandó szorongásaim vannak. Mikor az orvos az első vizsgálatot elvégezte, megkértem őt, hogy lenne szíves megmondani, ha nincs semmi bajom. Nem valami hisztériának vagyok-e az áldozata, mert ez még igen nyugtalanított. Ő erre azt válaszolta, hogy ez kizárt dolog, mert már az egész megjelenésem nem is olyan. Ez részemre megnyugtató volt, mert már attól tar-

---

25 Erzsébet asszony a 220. oldal felét és a 221. oldalt egyetlen sor kivételével áthúzta, mivel kétszer jegyezte be ezt a szövegrészt. Maga is megjegyzi az áthúzásnál: „véletlenül kétszer írtam le”. (Szerk.)

tottam, hogy én csak egy hisztériás, képzelt beteg vagyok. Mindenesetre igen meglepett az orvosi megállapítás, de megnyugtató szava csak félmegállapítás, mert én továbbra is szenvedek. El lehet képzelni, hogy gyermekeim is, akik tudták, hogy rossz egészségi állapotomra és állandó gyengeségre hivatkoztam, nagy érdeklődéssel várták a vizsgálati eredményeket. Meglepve vették tudomásul, hogy az orvos megállapítása szerint nincs semmi bajom. Ezt ők is különösnek találták. Én továbbra is szenvedtem, rejtett kínnal, melyet senki nem tudhat, még az orvos sem állapíthat meg. Boldogan ürítem ki a szenvedések kelyhét az utolsó cseppig, mely a végső cél életemben, s ez értelmet ad sötét szenvedéseimnek.

1965. május 15.

Az Úr Jézus egészen halk sóhaját engedte hallanom, melyről úgy véltem, hogy igen messziről hallom. Az Úr Jézus sóhajta által lelkembe egy kis derengő fényt engedett, és ez megvilágította szenvedésem értékét. S míg ez a messziről érzett sóhaj lelkemen átvonult, én az Erősség Lelkét éreztem lelkemben nagy mértékben működni. Eközben megszűntek lelkemben az eddigi bizonytalanság kínzó rémei, melyek már igen elgyengítettek. S utána az Úr Jézus még ezt mondta: *„Kedvesem, meg ne inogj ebben a kétségbeejtő lelkiállapotban, melybe most helyeztem lelkedet!”* Amint az Úr szavait hallottam lelkemben, azonnal szavaiba kapaszkodtam: „Jézusom! Ó, mily boldog vagyok, hogy szóltál hozzám! Ne engedj el! Te tudod legjobban, hisz Te adod a szenvedést.” Ő csendesen szólt: *„Most azt a szenvedést és sötétséget kell elszenvedned, melyet halálom után tanítványaim is éreztek. De ahogy reájuk is elküldtem a Szentlelket, úgy elküldöm azokra is, akikért neked kell szenvedned. Ugye, a szenvedések közepette most már felfogod azt, amit eddig nem értettél? Ez a csoda a Szentlélek ismételt eljövetele lesz, melyet sokan várnak, és a világosság fényessége át fogja hatni a Földet.”*

Amint az Úr Jézus szavait befejezte, lelkemből nyomban eltűnt szavainak megvilágosító ereje, és utána ismét a sötét szenvedés lett lelkemben.

1965. május 20.

A reggeli szentmisén szentáldozás előtt az Úr Jézus méltott szavaira: „Légy nagyon erős! Több szenvedést már nem adok.” E szavak hallatára lelkemben ijedtség támadt. „Nem kapok több szenvedést? Ó, imádott Jézusom, akkor ez szereteted megvonását is jelenti?” Ez még jobban elszomorított, s szomorúan panaszkodtam az Úr Jézusnak: „Uram, az a szenvedés nekem, ha nincs szenvedésem, s most hogyan álllok meg Előtted? Szereteted a szenvedésekkel egybeolvadva uralta lelkemet, s most, hogy ez nem fog uralni, mi lesz velem?” Lelkem nehéz lett, és megkérdeztem az Urat: „Imádott Jézusom, miért bánysz így velem? Nem érdemlem meg a szenvedéseket? Vagy nem vagyok elég erős ezek elviselésére?” Még sokáig, hosszan panaszkodtam az Úr Jézusnak. Ő újra szólt: „Látom, nem értettél meg Engem. Annyi szenvedést adtam eddig, amennyit emberi erőd csak elbírt. Ezt tehát már nem fokozom. Részedre betelt a mérték, egy hajszálnyi sem fér már sem testedbe, sem lelkedbe. Csak, ismétlem, tarts ki, és légy nyugodt, a kapott szenvedések színültig telt edénye vagy te. Tehát szeretetemet nem csökkentem, de szenvedéseidet sem fokozom. Mondtam, ugye, hogy nem kíméllek, szenvedned kell az utolsó leheletedig. S mivel megváltó munkámban ily lelkesen részt vettél, megtartalak szeretetemben. Béke veled, Erzsébetem! Az Én békémet senki nem adhatja meg, csakis Én, aki a megváltás munkásai közé hívtalak. Most a jutalmazottak közé hívlak.”

III/225

Ne vegye rossz néven az, aki olvasni fogja, álmaimat nemigen írom le, hiszen igen ritkán fordul elő, hogy álmodom. Ez még a télen történt. Én ugyanis a Kedves Házban szoktam tölteni minden héten a szerda és csütörtök éjszakát a mellém rendelt nővér nappali szobájában. Ez a kápolna

mellett van, s innen éjjel szép csendesen át tudok menni a kápolnába, hogy a szentségi virrasztást végezzem. A szobában nincs fekvőhely, csak egy keskeny és rövid kanapé, itt szoktam néhány órát pihenni a virrasztás idejéig. A szoba a családi perzsákkal és szmirnákkal volt lefedve, melyek az amúgy is jól fűtött szobát még melegebbé tették, úgyhogy egy kis díspárna és kevés kis takaró is elég volt. Alighogy lefeküdtem, mély alvás vett hatalmába. Álmomban, nem tudom, hogyan, egy kisgyermek jött a szobámba. Ránéztem és meglepetten így szóltam: „Kis Panka, te hogy kerülsz ide? /Ez az én egyik kis unokám./ Mindegy, gondoltam, lefektettem, de hová? Sem ágy, sem ágynemű nincs. Nagyon elsomorodtam. Hirtelen arra gondoltam, lefektetem a kanapéra. De amint ránéztem, oly kicsi volt a gyermek, félnem kellett, hogy leesik. És ahogy jobban megnéztem, nem is a Panka volt. A kisgyermek álmosan kuporgott a padlón, s mikor ezt láttam, gyorsan összeszedtem a szobában levő szmirna és perzsaszőnyeget, melyekből bőven volt a padlón, s a kisgyermeket ráfektettem. De még nem volt párnácskája. Az én fejem alatt volt egy kicsi párna, gyorsan a feje alá tettem. Közben úgy fáztam, majd megfagytam, és arra gondoltam, csak egy kis takaróm van, az is igen vékony. S habár a szoba jól fűtött volt, mégsem váltam meg szívesen a takarótól. Arra gondoltam, hogy ez a padlón fekvő kisgyermeknek is kevés lesz. Majd hirtelen a fogason lévő, jól bélelt télikabátomat rátettem a kisgyermekre. Azután letérdeltem, és az éj homályában, már amennyire látni lehetett, fölé hajoltam, hogy megnézzem, hogy néz ki a kisgyermek. Sötét színű, talpig érő kis ruhácska volt rajta, és kis kezét sem lehetett látni. Amint térdeltem, meg akartam csókolni, de valami idegen érzés ettől visszatartott. Közben kis arcára néztem, s úgy láttam, nem nagyon szép az arcocskája. Így aztán kis fejecskéjét megsimogattam, s közben észrevettem, hogy haja sötét színű és vagy göndör, vagy fésületlen. Az egész kisgyermek szánalmat keltett bennem. Álmomban többször is megnéztem, hogy nem takarózott-e ki. A kisgyermek mélyen aludt, mint aki nagyon boldog, hogy fekvőhelyre talált.

III/226

Álmomban olyan érzések nyugtalanítottak, hogy rá ne essek, mert egészen közel volt fekvőhelyemhez.

Az őrangyalom felébresztett, hisz tulajdonképpen azért mentem a Kedves Házba aludni, hogy az éjszakai szentségi virrasztást a kápolnában végezzem. Az őrangyal ébresztése valósággal haptákba állított. Oly nagy gyorsasággal keltem fel, hogy álmomat el is felejtettem. Csak amint a szentségi Jézus lábaihoz borultam, Ő ezt mondta: „Kis testvérkém, Én mint kisgyermek ott voltam álmodban szobádban, és te nem ismertél Rám. Ha fényességben, hófehéren mentem volna hozzád, tudom, felismertél volna. De Én a szerénység formájában mutattam meg magam, hogy külsőre semmivel sem vagyok különb, mint más gyermek.” Hirtelen arra gondoltam, hogy még meg sem mertem csókolni, csak haját simogattam meg. „Jól van ez így.” – szólt az Úr Jézus. „Tudod, hogy örülök, hogy kabátoddal betakartál? És kicsi párnádat is odaadtad. Látod, ennyi elég, ilyen szerény vagyok, és sokszor még ennyi szeretetet sem kapok meg. Szeress te még jobban, és aknázz ki minden lehetőséget, mely erődből kitelik! Mert az, hogy Én szerény vagyok, nem jelenti azt, hogy többet nem fogadok el.”

III/227

A szentségi virrasztás oly hamar eltelt, alig tűnt negyedórának. Még napközben is arra a rendkívüli szerénységre gondoltam, ahogy álmomban láttam. Annyira meg vagyok hatva most is, hogy e sorokat írom. Arra gondolok, ha tudtam volna, hogy a kisgyermek a kised Jézus, nem perzsa és szmirna szőnyegekre fektettem volna, hanem ölemben altattam volna. Igaz, az ember az álmaiért nem tehet magának szemrehányást, de nekem mégis nagyon fájt.

1965. május 30.

A Szűzanya szólt: „Kislányom, írd le, amit most mondok, megkülönböztetett betűkkel.

Haláloed után neked mellettem lesz a helyed, és a földön összegyűjtött olajcseppjeid, melyeket áldozatos életed által Szent Fiam az Ő érdemeivel egyesített, vissza fognak hullani a lelkek kialudt mécsesébe. Az én Szeretetlángomtól tüzet fognak, és ennek fényénél megtalálják az üdvösségre vezető utat. Ezek az olajcseppek még a mécses nélküli lelkekre is ráhullanak. Ők keresni fogják ennek okát, és Szent Fiamhoz jutnak. Tehát neked a mennyben is dolgod lesz, és a megváltó munkában való részvételt folytatni fogod haláloed után is.”

Igen meglepődtem ezeken a szavakon, hisz a Szűzanya ezt már máskor is közölte velem, de most, hogy ismételten leíratta, nagyon kihangsúlyozta, hogy az égben sem fogok tétlenkedni, mert lelkesedésem, a lelkek megmentéséért folytatott munka az égben is folytatódik.

1965. június 4.

III/228

Igen érdekes dolog történt. Vagyis inkább úgy kell írnom, hogy amint éppen kis lakásomba mentem este, útközben a sátán keserves nyögését és szemrehányását kellett hallanom. Elpanaszolta nekem, hogy ő már nagyon régen gyanította azt, hogy személyemmel kapcsolatban neki igen nagy baja keletkezik. Azért is igyekezett ez időtől kezdve engem állandóan szemmel tartani. És tovább panaszkodott, hogy mégiscsak sikerült kiszabadulnom mindig karmai közül, pedig ő minden eszközt latba vetett, mégis a vesztes fél lett.

Amíg kis szobámig elértem, mely a kert végében van, velem jött, vagyis csak tapogatózott, mert mint világtalan tehetetlen a közelemben. Már azelőtt is éreztem világtalanságát és tehetetlenségét, de volt idő, amikor éreznem kellett gyűlölettől villogó és bosszútól szikrázó szeméit, melyek akkor még félelemmel töltötték el egész lényemet.

1965. június 5.

Lelkemben állandó nagy vágy van Isten után. Az Ő szent akarataiban való megnyugvással fogadtam el, akár élni, halni vagy szenvedni kell. Mindez teljes boldogsággal töltött el, melyre nincs sem betű, sem szó. A boldogságtól remegő lelkemben hatodikán reggelre mindez megszűnt, és ismét a gonosz támadása lepett meg. Még soha nem használtam ezt a szót, de most azt kell írnom, hogy a szenvedések kínjai marcangolták lelkemet. Néhány szóval leírom a gonosz támadásait, mellyel mindenképpen meg akart ingatni, hogy láthatom, nincs értelme, hogy igaznak tekintsem kitalált ostobaságaimat. „Most ez a nagy csalódás, ugye, rádöbbenett, hogy önmagad koholmánya mindez? Lásd be és változtass! *Ennek az életnek a folytatása emberi méltósággal is ellenkező, és vétkezel is vele. Látod, imádottad is elhagyott, sem életre, sem halálra nem méltat. Csakis a kárhozat biztos részedre és mindazok részére, akik veled egyetértenek. Igen, a felelős csakis te vagy értük! Te kergeted őket is a bajba állandó hazugságaiddal.*”

III/229

Oly nagy erővel támadt rám, hogy rögtön elvesztettem lelkem biztonságát. Napokig tartott ez a küzdelem. *Ebben a bizonytalanságban egyetlen imádságom az Úr imádsága volt. Kértem a mennyei Atyát, hogy fogadja el lelkemet, testemet. Én teljes értelmemmel Őt akarom szeretni és szolgálni, és buzgón kértem, teljesebben be Átala rajtam tökéletesen az Ő szent akarata. Ez minden vágyam. És kértem, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus érdemei által bocsássa meg minden bűnömet. Ezt a vágyódásomat fogadja el. S felajánlottam lelkem bizonytalanságát, mely miatt annyit szenvedek.*

1965. június 9.

Este már nyugovóra tértem. A gyengeség és fáradtság miatt gondolkodni is alig bírtam. Egészen váratlanul az Úr Jézus áradozása lepett meg, s közben beszélgetni is kezdett. Még

soha életemben nem érintett így meg szavaival, mint most. Remegő lélekkel és áhítatos összeszedettséggel figyeltem. A fáradtság megszűnt bennem, s lelkem sötétsége is eloszlott. Szavainak értelmét azért még így is nehezen fogtam föl. Az elmúlt napokban vakító feketeség vett körül. Minden pillanatomban nemcsak testi, de főleg lelki kín volt.

Az Úr Jézus szavai: „Erzsébetkém, kis lánytestvérkém! Lelked küzdelmében gyönyörködtem. Az a legnagyobb gyönyörűségem, ha állandó harcot vívtok a sötétség fejedelmével. Aki ezt teszi, annak biztosítva van az üdvösség. Kedvesem, az elmúlt napok sötétségét feloldottam lelkedben. S most azt is elmondom, hogy mi miért van. Nehogy azt hidd, hogy csalárd szellemi képzelődések voltak ezek lelkedben. Nem! Az Én isteni szavaim mindig céltudatosak és érdemszerzők, bármilyen sötét is az számodra. Látom, halálod be nem teljesedése mily szenvedést okozott lelkedben. Megkérdezlek, úgy élsz-e most, mint azelőtt? Ugye, nem? A világ számára tökéletesen meghaltál. Beszélgetésem még folytatni fogom. Pihenj most békével.” Utána elhallgatott. Szememre nem jött álom. Majdnem az egész éjszakát ébren töltöttem. Az Úr szavain gondolkodtam. Ennél az esti beszélgetésnél az Úr Jézus dicsért. Másnap már nem tudtam leírni dicsérő szavait, átmentek énem, elmém tudatába. Nagyon örültem, mert úgyis annyira meg nem érdemeltnek érzem ezt, hogy az Úr Jézus dicsért. *Én nem tudok eléggé alázatos lenni. Ilyenkor Eléje borulok, és az ég angyalainak és szentjeinek alázatosságát kérem, s mellé helyezem az én parányi kis alázatos személyemet, és lelkemben remegve gondolok az Úr szavaira.*

III/230

1965. június 10.

Reggel már az ébredésnél szólt az Úr Jézus, vagyis azt kell írnom, hogy ismét áradozott és dicsért. A szentmise előtt minden reggel a templomban szoktam egy órát adorálni. Ezen idő alatt ismét az Úr Jézus szólt: „Érezd átható tekintetem fényességét, mely nélkül nem tudod felfogni isteni

szavaimat, melyek által most erősítést adok. Mondtam, ugye, hogy többé a szenvedést nem fokozom, de azt, amit eddig adtam, nem is csökkentem. Azonban változtatok rajta különböző formában. *Halálod be nem teljesedése is ezen szenvedések változata. Örömmel mondom, hogy az életről való lemondásod igen tetszett Nekem. A lemondás nem marad meddő számodra sem és azok számára sem, akikért felajánlottad. Én most mást kívánok tőled, mivel szenvedéseid által szeretettől égő áldozat lettél, melyben a Szentháromság gyönyörködik. Művük tökéletesedett lelkedben. Tudod, mit jelent ez? Hogy nem kell attól tartanod, hogy akár egy pillanatra is elválasszon valami Tőlünk. Az ég nyitva áll számodra. Ez természetesen nem jelenti a földi kínok megszűnését. Ezért is volt lelkedben a feketeség. Átengedtem lelkedet s testedet a sötétség fejedelmének teljes hatása alá, hogy tegyen veled, amit akar. Használjon fel mindent, és tegyen próbára. Megingatásodra minden eszközt rendelkezésére bocsátottam, hogy lássa, kivel van dolga: egy lélekkel, akit a Szentháromság vett birtokába. Látnia kellett, hogy az ilyen lélek élni, halni és szenvedni tud, s teljesen megnyugszik az Én isteni szent akaratomban. Lehet-e részedre nagyobb jutalom, mint a mennyei Atya karjaiban nyugodni és a Szentháromsággal töltekezni? Azért mondtam, szeretettől égő áldozat vagy te.”*

Ezen a reggelen, amint az Úr Jézus beszélt, (jelenléte) elömlött bennem, mint kiáradt folyam. Semmit sem láttam, csak Isten jelenlétét éreztem. Ez az isteni jelenlét megerősítette lelkemet abban, hogy nem vagyok megcsalva önmagam képzelgése által. Az Úr Jézus közben újra szólt: „Elméd tisztaságán keresztül vigaszt és erőt adok, hogy szenvedéseid értéke mily nagy. Szeretettől égő áldozatod a lelkeket Isten megismerésére és szeretetére fogja vezetni. Ez az Én gyönyörűségem. Ezért tartalak még a földön, hogy te szeretettől égő áldozatként élj, kire örömmel tekinthetek isteni szemeimmel.”

Ezek után csend és megnyugvás lett lelkemben, de csak néhány napig.

1965. június 18.

Reggel szentmisehallgatás közben ismét nagy nyugtalanság vett erőt rajtam. Lelkemben kétségbeejtő küzdelem támadt, hogy ezek az érvek mind csak hazugságaim kitalált ellenérvei, melyekkel csak ámítom magam. Egy szó sem igaz mind-ebből, és ezáltal a vétkek úgy megsaporodtak lelkemben, (hogy) nem járulhatok a szentáldozáshoz, mert hazug vagyok. Én Isten irgalmára hagyatkozva mégiscsak magamhoz vettem az Úr Szent Testét. S abban a pillanatban kegyetlen kínnal, mint egy villámcsapás, teljes elmémben világosság támadt, hogy Isten nem akar lelkembe térni, mert bűneim sokasága miatt undort érez irántam, legszívesebben elhagyná testemet, és ajkamon keresztül kikívánkozik belőlem. Ajkamat nagyon össze kellett szorítanom minden erőmmel, hogy az Úr Szent Testét magamban tudjam tartani. Egész nap a lelkiismeret-furdalás miatt szenvedtem, mert éreznem kellett, hogy az Úr Jézus nem kíván velem egyesülni megrögzött hazugságaim miatt. Borzalmas lelkiállapotba kerültem. Ebben a szörnyű kínlődásomban arra gondoltam, drága jó nővérkém, hogy Öntől kérek tanácsot, mitévő legyek? Mert ez az állandó sok hazugság kárhozatba visz. Hisz már annyiszor meggyóntam, de hiába, nem tért be lelkembe a tartós nyugalom. Nem tudok a feloldozásban hinni, mert ha egyszer meggyóntam, miért kell nyugtalankodnom miatta? *Tépelődésemben ugyanaz a meglátásom, hogy fel kell hagynom minden hazugságommal és meg kell semmisítenem azokat. S elhatároztam, hogy soha többé egy betűt sem írok le. Azóta lelkemben többször is hallottam, de nem írtam le, sőt igyekeztem elhárítani ezeket magamtól. Végképp fel akarok hagyni mindennel, ami miatt Isten kivet, vagyis kikívánkozik belőlem. Ez olyan szenvedés, melyhez hasonlót soha életemben nem éreztem, hogy a méltatlanul vett Szent Test nem akar velem egyesülni megrögzött bűnösségem miatt. Közben minden erőmmel Isten irgalmáért esedeztem és elhatároztam, hogy bármennyire érzem is lelkemben az ellenkezést,*

III/232

hogy Isten nem kíván velem egyesülni, én mégis bátorodom alázatos bűnbánattal holnap is magamhoz venni. De ebben a pillanatban gondolataim zavarosak lettek és félelmemben visszariadtam: nem, ez szentségtörés lenne! S amint szombat reggel ilyen lelkiállapotban mégis magamhoz vettem az Úr Szent Testét, még szörnyűbb kínom lett, mely végképp visszatartott. Most már nemcsak az Úr Jézus erős ellenkezését éreztem, mely által nem kíván velem lenni, hanem abban a pillanatban én is undort éreztem önmagam iránt, szóval undora lettem önmagamnak. Hogyan lettem ennyire vakmerő? E világos és tiszta tények után nem cselekszem ezt többé, mert ezek után tisztán látom, hogy valóban vétkezem, és csak ítéletemet súlyosbítom. Nem tudom, ki tud engem feloldozni. Úgy érzem, senki. De vakmerőségemben még harmadnap is meg akartam áldozni, és már a pusztá gondolatra is elfogott a rosszullét, mely aztán végképp visszatartott. Sőt még az is megtörtént velem, hogy amikor csak rágondolok a szentáldozásra, az Úr Szent Testére, mintha nyers testet kellene magamhoz venni, mely átváltozás nélküli, és iszonyat tölt el. Hisz úgymint állandóan visszajön a szervezetemből az étel, és ez még csak fokozza bennem az amúgy is nagy küzdelmet. Szóval mindenképpen el kell fogadnom azt, hogy megátalkodott bűnösségem miatti szenvedéseimet így kell elviselnem, minden égi erő nélkül. *Borzalmas egy élet ez, szünet nélkül abban a tudatban élni, hogy Istent bántom meg, és Ő nem kívánkozik hozzám. Neki is fáj ez a méltatlan egyesülés, és ily módon adta tudtomra, hogy bűneim miatt mennyire undort érez irántam. Így adta értésemre eddigi helytelen cselekedeteimet. Ebben a nagy lelki*

III/233

kínban nem csoda, hogy most is – úgy, mint előzőleg is írtam – csak a halál kívánatos nekem. Mert akkor mentesítve leszek ezektől az állandó hazugságoktól, amelyekkel még gyóntatómat is megtéveszttem. A halál az, amely megszüntetné lelkem borzalmas kínjait, s odaát boldog örömmel szenvednék el mindent, amit Isten reám mér ezek miatt, mert itt a földön sem jóvátenni, sem lemondani nem tudok. Az ebben való erőlködésem már teljesen elhagyott, egészen össze vagyok törve lelkileg, de testi erőm is fel-

örlődött a bűnnek tudatában, s már erőm sincs ahhoz, hogy megszabaduljak tőle. Életemnek semmi célja, így élni, Isten nélkül.

Már második hete nem voltam szentmisén, csak a kötelező vasárnapin. Szentáldozás nélkül maradt lelkemet csak a lelki áldozásból táplálom, sötét és céltalan előttem minden. *Az élet számomra különös. Hogy tudjak Isten nélkül Istenért élni? Ez sehogy sem megy.*

Eddig ezt adtam át az atyának.

Ez a mellőzött körülmény igen különös gondolatokat termelt ki belőlem. Nővérkém, ne lepődjön meg ezen, lehet, hogy az Ön részére szokatlan, hogy én ilyen zavaros és gyerekes gondolatokkal akarom helyrehozni lelkem túrhetetlen nyugtalanságát. Megkérem, hogy menjen el Gy. atyához és beszéljen vele lelkem érdekében, hogy ezek után mitévő legyek? Én részemről teljesen meg vagyok győződve (róla), hogy az egyetlen ember a Szentatya lenne, aki meg tudna nyugtatni, miután átvizsgálná ügyemet. Mert ha ő nem találja igaznak, megadja a feloldozást szövevényes hazugságaimra. Szeretném, ha Önök velem együtt átéreznék igen nehéz helyzetemet, és jóindulattal segítenének rajtam. S ha ezt nem tanácsolják is, én sajnos most ez esetben nem tudom, hogy fogok igent vagy nemet mondani. Megmaradt kevés erőmmel elmegyek a Szentatyához, bármilyen különösnek is találják. Le fogok küzdeni minden nehézséget, mert én tovább így, tétlenül, ebben a kegyetlen, kínzó lelkiismeretmardosásban élni nem tudok. Nem bánom, ha semmi ajánlót sem lesznek hajlandóak adni, én akkor is megteszek minden erőfeszítést, mellyel visszaszerzem lelkem elvesztett nyugalmát.

Anyácskám, hisz Ön mindenkinél jobban tudja azt, amit már évek óta átélek és szenvedek. Ez a bizonytalanság és elhagyatottság az oka annak, hogy ilyesmire szánom el magam. Vagy-vagy, de ezt az életet nem folytatom, mert vagy bolond és hazug vagyok, vagy igaz az, ami bennem van. S ha ez igaz, én nem bírom tovább így, ilyen tétlenül hagyni a lelkek elvesztését. A sátán megvakítása, mely lelkemben de-

III/234

reng, nem egy olyan (dolog), mely el tud riasztani, bármilyen áldozatot is kell meghoznom. Ha az én ügyefogyottságom az, melyet latba kell vetnem, hát legyen. Ha pedig a másik oldalt nézem, a lelkem megnyugvását, akkor legyen meg az. Anyácskám, most az egyszer igen forrón kérem, ne halogassa ügyemet! Minden nap a borzalmas kínokat növeli lelkemben. Gy. atya, amikor utoljára beszéltem vele, vagyis a szentgyónás után, azt mondta, július 5-től augusztus 5-ig szabadságra megy, tehát ő most még otthon található, 28-án.

1965. július 2.

Indítás gyóntatómhoz.

Éppen ebédnél ültem, s mint a villám, úgy világított be lelkembe az Úr szava: „Tudod, mit mondott gyóntatód az utolsó szentgyónásnál? Ha valami baj lesz, menj vagy hívasd.” Abban a pillanatban minden erőmet összeszedve elmentem telefonálni, hogy megérdeklődjem, az atya mikor fog otthon tartózkodni, mert elutazás előtt állt. A telefonban biztató és kedvező választ kaptam.

1965. július 3.

Éjszaka alig tudtam aludni. Ahogy mondani szokták, úgy vártam a reggelt, mint gyermek a karácsonyt. Valóban az is volt. Hisz már több mint két hete nem mertem az Úr Szent Testét magamhoz venni az előbb leírt okok miatt. Vasárnap volt, korán reggel a városba indultam, kevés testi erővel, de sok reménnyel. Ugyanis már az előző napon történt figyelmeztetés után lelkembe nyomban beköltözött az Úr Jézus szelíd békéje, mely lecsillapította bennem a hosszú időn át elviselt lelki kínokat. Amint gyóntató atyám elé kerültem, ismét a gonosz szorongatása rontott rám. Kegyetlen kínnal gyötört, elmémbe nagy erővel zűrzavart rendezett. Minden

erőmmel gyóntató atyám szavaira figyeltem, hogy meg tudjam érteni hozzám intézett szavait. A gonosz zaklatása miatt az állandó kétely, mely lelkemben volt, még most, a szentgyónás közben is rám nehezedett. Gyónás közben többször is megismételtem, hogy minden erőmmel hinni akarom a feloldozás érvényességét, de ha ezt mégsem érzem biztosnak, nem tehetek róla. Ez különösen nyugtalanít.

Ó, ez a megértő atya, amikor meghallotta, hogy már több mint két hete emiatt nem merem az Úr Szent Testét magamhoz venni, igen szigorúan rám parancsolt, hogy értsem már meg, hogy ez a gonosz zaklatásából, nem pedig az Úr Jézus megvetéséből ered. Én mondtam gyóntatómnak, hogy állandóan az a bűntudat él bennem, hogy az Úr Jézus régi bűneimet ugyan megbocsátotta, de ezek miatt a hazug képzelgéseim miatt nem kíván velem egyesülni. Igen nehezen tudtam ezeket elmondani, mert a gonosz zavargásait most még jobban fokozta bennem. Az atya négyszer egymás után elmondta, értsem meg, hogy az ördög nem tud másképp boldogulni velem, és így akar távol tartani az Úr Jézustól.

Ezeket a szavakat, melyeket most leírok, háromszor is elismételte, hogy az Úr Jézus nevében parancsolja, még egyszer ez elő ne forduljon, hogy a szentáldozástól emiatt távol maradok. S azt, hogy én hazugsággal és képzelődéseimmal megbántom az Úr Jézust, többet ne is említsem előtte, és ezt a zavargást ne engedjem magamhoz. Amikor az atya az Úr Jézus nevében rám parancsolt, ezekben a percekben éreznem kellett azt, hogy ő minden erejét összeszedve mondta ki szavait, s ugyanekkor a gonosz támadása oly nagy lett bennem, hogy én is minden erőmet összeszedve, úgy, ahogy ő elismételte parancsoló szavait, én is utána mondtam hétszer is: igen. Elmém teljesen a sötétség fejedelmének nyomása alatt volt, és az atya szavainak elfogadásához földöntúli hatalomtól származó erőt kaptam. Igenlő szavammal akartam tudtára adni, hogy minden erőmmel engedelmeskedni akarok neki. Ez a tudat megnyugvással töltötte el lelkemet. Hosszú idő után az Úr Jézus betért lelkembe, s elárasztott az Ő jelenlétével.

1965. július 7–8.

Mindkét napon hosszan és bensőségesen beszélgetett az Úr Jézus:

III/236 „Kedves lelkem, ne mellőzz el! Gyóntatód szavaira most már azt kell mondanom, amit már máskor is mondtam: az ő szavai az Én szavaim. Ezt tekintsd mindig hitelesnek, mert őt megvilágosítottam, és ő az, aki téged ismer, megért és vezet, s aki soha nem fog elhagyni. Emiatt ne aggódj, ne töltsön el félelem! Legyen világos előtted az Én akaratom. Én mindig előre megmondom, hogy most mi következik. Nem megmondtam-e azt is, hogy reád engedem a sátánt, és minden kísérlétezését kipróbálhatja rajtad? Erzsébetkém, örülök, hogy intő figyelmeztetésemre azonnali készséggel elmentél gyóntatódhoz. Látod, Erzsébetkém, ez az, amiről előzőleg már beszélgettem veled, hogy te a Szeretet Lelkének birtokában vagy, és a gonosz nem tud erőt venni rajtad. Az igaz, Én megengedtem, hogy meggyötörjön, de hogy felszólító szavamat ne vedd figyelembe, ez az, amit a gonosz el akart érne nálad. Ismeri ő is a te gyengéidet, de az engedelmisség eszköze birtokában van, s ez az, mely által legyőzted, s a gonosz erőtlen és világtalan lett melletted. Ó, milyen boldog vagyok, hogy ezt a természetteddel ellenkező erényt ily szorgalmasan gyakorlod! Kedves Erzsébetkém, ilyenkor szinte lekötelezel, és mérhetetlen kegyelmeimtől még ragyogóbbá lesz lelked.” Én ezek után igen elgondolkodtam az Úr Jézus szavain, hogy mily szent és nagy erény az engedelmisség, melyet eddig nem is gondoltam át ennyire, hogy ilyen nagy mértékben lesz lelkem általa ragyogóbbá. Erősen megfogadtam, hogy ezután sokkal nagyobb hűséggel és odaadással fogadom el mindazt, amit közvetlenül az Úr Jézustól vagy közvetve a gyóntatóm által kapok.

1965. július 9.

A Szűzanya szólt: „Kislányom, megkérlek újra, hogy a virrasztás módját, melyet eddig még nem adtál át gyóntatódnak, most

add át. Az én kérésem, hogy az éjszakai szent virrasztást, mely által a haldoklók lelkét akarom megmenteni, úgy szervezzék meg, hogy minden egyházközségben egyetlen perc se maradjon virrasztó imádság nélkül. Ez az eszköz, melyet kezetekbe adok, ezáltal mentitek meg a haldoklók lelkét az örök kárhozattól. A Szent Fiam érdemeivel egyesített virrasztó imádság és az én Szeretelángom fényétől megvakul a sátán.”

1965. július 12.

Az Úr Jézus a szentmise idején kezdett beszélgetni: „Így kell élned, ilyen kettéváltan. Miért csodálkozol ezen? Egyesülhet-e a test akarata a lélekével? Nem, soha! Látom, lelkeddel élesen figyelsz, hogy szent akaratomat teljesítsd. De a test, mint igen erős ellenfél, állandó ellenállással akarja megakadályozni lelked készségét, amely által Mellettem akarsz maradni és Velem együttműködni. Ezt a nagy szeretni akarásodat elfogadom és szünet nélküli áldásommal kísérem. Sőt, még ennél is tovább megyek. Mától kezdve a te kis lakásod állandó szentélyem lesz, jelenlétemmel állandóan megtiszteltem a számomra oly kedves kis otthont. Erzsébetkém! Lekötelezettnek érzem magam. Mit meg nem adnék neked! Hisz nemcsak Én láncoltalak magamhoz, hanem te is magadhoz láncoltál bűneid állandó bánata és szeretni akarásod által. Szóval érted, ugye, amit mondok? Kibéreltem kis lakásodat. Itt imádj, engesztelj! Én szívesen időzöm itt állandóan, amíg itt a földön élsz. Egy pillanatig sem akarok lemondani rólad! Állandóan szomjazom szereteted után, s hogy ezt a szomjamat csillapítsam, mely a te szomjad is, azért állandóan jelen vagyok kis lakásodban. Erzsébetkém, látom újabb kételyedet, mely ez okból támadt lelkedben. Tudod, mit mondtam még régen? Ha szavaim hallatára erős ellenállást érzel, erről tisztán felismerheted, hogy Tőlem származik. Erzsébet, Erzsébet, higgy!”

Ezek után lelkemben a kételyek szorongása csak nem szűnt meg. Méltatlanságom teljes tudatában vagyok. „Isteni

Mesterem! Imádott Jézusom! Nem tudok mit mondani szavadra, ez felülmúl minden képzeletet: a Te nagylelkűséged, mellyel (hozzám,) nyomorúságos semmihez leereszkedsz és állandó jelenléteddel tisztelsz meg. Ó, Uram, ez engem is még jobban lekötelez, s még inkább érzem azt, hogy élek én, de már Krisztus él bennem.”

S míg így, imádságos szavammal az Úr Jézushoz szóltam, a kétely még mindig szorongással töltött el. Közben az Úr Jézus így szólt: „Mondd, Erzsébetkém, nem gondolod, hogy szeretettel teljes hatalommal akarlak birtokolni, és azért vagyok itt jelenlétemmel melletted? Igen, értsd meg, nem akarlak nélkülözni! Sívárgó szereteted által, melyet szünet nélkül Hozzám küldesz, kényszerítettél le magadhoz. Ó, te! Kis semmiség, mi volnál te szeretet nélkül? De mivel szereteted nagy, ezáltal Isten szeretetét most te, mint mágnes, magadhoz vonzottad. Eddig úgy volt, hogy Én vonzottalak magamhoz, mint mágnes, és most a te szereteted, mint mágnes vonz magához (Engem). Tehát nincs köztünk semmi, csak a test, mely a vas. S mi ezt az erős vonzalom által mindketten úgy megragadtuk, hogy *e vonzalom most már meg nem semmisül egyikünk részéről sem. Ezt a nagy csodát teszem veled, szegény kis lélekkel.*”

III/238 **1965. július 17.**

„Kis lánytestvérkém! Érezd lelkedben parancsszavaim elfogadásának kegyelmekkel járó jutalmát, melyet Én azért adtam most gyóntatód által, hogy lásd és érezd azt a hatalmat, amely által lelkedben megszűnt s megtisztult az a sokféle formában jelentkező és kételyekkel zavaró körülmény. Ezt csakis az engedelmisséged által nyerhetted el. Már most beláthatod, nemcsak a feloldozás érvényességének hitelessége által adtam megnyugvást, hanem még inkább azáltal, hogy gyóntatód által parancsoltam rád. Ha ezt most el nem fogadtad volna, ez egyszer s mindenkorra hajótörése lett volna lelkednek. Nagy és kemény szavak ezek Tőlem. Ugye, meg-

lep ez téged? *Gondolj* arra, amit már máskor is kihangsúlyoztam: gyóntatód szava az Én szavam, s ennek el nem fogadása ellenszegülés Istennek. Azért kellett, hogy ilyen szigorú legyek hozzád. Szenvedéseidet most megváltoztatom, és nem a kételyek kínjait engedem rád. Most egyszer s mindenkorra életed végéig a szeretet tüze fog égetni, mely a lelkek után való sóvárgásban őrlí fel tested erejét.”

Szavait akkor nem értettem meg, mert az Úr Jézus még nem bocsátotta lelkembe ezt az újabb szenvedést, melyet Ő így nevezett: a szeretet tüze fog égetni, s a lelkek után való sóvárgásban fog testem ereje felőrlődni. Néhány nap múlva lelkembe mintha tüzes nyilat bocsátott volna, mely szenvedés által a lelkeket segítenem kell megmenteni a kárhózatól. Azóta nem ismerem magamra. Hogy is tudnék eligazodni ezen, mely a szeretet égő tüze? Ez szóval le nem írható.

Vannak érzések, melyek csak a lélek és Isten titkai, s erről beszélni lehetetlen. Nem is erőlködöm, tudom biztosan, Atyám, hogy Ön ezeket a némaságba rejtőző sorokat Isten kegyelméből velem együtt felfogja. Ez az Úr dolga. Itt az én kis erőlködésem legfeljebb csak rontani tudna. Mert csak a lélek csendje az, amelybe behallatszik az Úr szeretetének szava, sőt, itt most erről sincs szó. Az Úr Jézus szavai szerint a szeretet tüze éget, s ahogy nem lehet a közönséges égést semmi szóval, úgy nem lehet ezt sem kifejezésre juttatni. Mióta a szeretet tüze éget, azóta olyan világban élek, amelyről azt kell írnom, emberi számítás szerint nem vagyok beszámítható. Nehogy azt tessék gondolni, hogy valami melankólia szállt meg. Nem, mert ez ellenkezne vidám természetemmel. Azért mégis a csendes elvonultság uralja lelkemet. Úgy érzem, mintha nem is a földhöz tartoznék. Máskor is volt már ez, de az Úr Jézus azt mondta, így lesz most már életem végéig. Én azóta az Úr által kért böjtöket még nagyobb odaadással és hűséggel igyekszem megtartani. S ami a virrasztást illeti, mely számomra a legnehezebb volt, azt most minden erőm megfeszítésével megdupláztam: a két órai virrasztást. Az Úr Jézus azelőtt úgy kért, hogy kétszer egy-egy órát virrasszak, (s) most az Úr kegyelméből, mióta

III/239

a szeretet tüze éget, nincs sem éjjelem, sem nappalom. Minden kevésnek látszik előttem, amit viszonzásul az Úrnak adok. Az éjszakai pihenésem idejét éjfélről reggel ötig átvirrasztott imában töltöm, azután a templomba megyek, és ott folytatom az Úr imádatát, majd a hét órai szentmisén magamhoz veszem az Úr Szent Testét. A nappal a családom segítségével telik el, melynek idején is az Úr jelenléte tölt el, oly mértékben, hogy azt kell éreznem, lelkem túlszárnyalja testi erőm működését, mert lelkem megszakítás nélkül az Úrnál időzik. Kicsiny szobámba, melyben Jézus van jelen, munka közben gyakran bemegyek, hogy ott imádjam és engeszteljem. Szívem titkai ezek, melyeket Ön előtt feltártam.

*Az aláhúzott részeket mind az Úr Jézus kérésére tettem.
Ő vezetett végig a sorokon. Sokszor éreztem a teljes mértékben való
érdemteleniséget, mely mélységes alázatra készítetett.
Aki olvasni fogja, imába ajánlom szegény gyarló lelkem.*

1965. július 20.

Ez az állandó testi gyengeség és a fájdalmak, melyekről az orvos az előbbi megállapítást adta, valóban azóta is fennállnak. Sokszor oly nagy mértékben rohamoznak meg, hogy napközben minden órából legalább tizenöt percet le kell feködnöm, mert a fájdalmak miatt majd összeesek.

Ma, amikor a szentmiséről hazajöttem, éppen ismét elővett ez a rendkívüli fájdalmas gyengeség. Szerettem volna az Úr Jézust imádni és engesztelni kis szobámban, de helyette le kellett pihennem. Előbb azonban még ismét felajánlottam az Úr Jézusnak szenvedéseimet és lelkeket kívántam Neki. Ő igen meghatódott, és meghatottságában ismét bensőségesen kezdett beszélgetni:

„Ó, mily kedves vagy te, hogy lelkeket kívánsz Nekem! Lehet-e jobbat kívánni Részemre? Ez az, amit elvárnék mindnyájatoktól. Látod, Erzsébetkém, te, ti, szegény kis lel-

kek adni tudtok Istennek. Óhajtásaidat a mennyei Atya is szeretettel fogadja. Jókívánságaidat, mint kegyelmi áradatot visszasugározza reád és azokra a lelkekre, akikért Hozzá könyörögsz. *Hidd el, nagyobbat és kedvesebbet nem is mondhatsz Nekem. Azért jöttem le a mennyből, hogy a lelkeket megváltsam az örök életre.*” S míg ezeket mondta, lelkemben a lelkek utáni szomjamat csillapította, és módfelett árasztotta át reám az égő szeretet tüzeit, melynek hatásától remegni kezdtem. S Ő közben szelíden szólt: „*Kedvesem, légy alázatos, most még jobban, az Isten ereszkedett le hozzád!*” Lelkemet még utána is sokáig remegés töltötte el.

1965. július 24. – szombat

A Szűzanya ma úgy közeledett szelíd szavaival, hogy nyomban kegyelemmel teljes erejét lelkembe árasztotta, és közben Ő is áradozott:

„Kis kármelita leánykám! Szeretelángom kegyelmi hatása által érted el azt, hogy az Isten leereszkedett hozzád, és ily nagy mértékben emészti lelkedet az égő szeretet tüze az Ő megváltó munkájáért. Ezt bírni igen nagy kiváltság, s ezért éljen lelkedben mély alázat!”

Írás közben sokszor igen nagy gátlást érzek magamban, és habár a kételyek Isten rendeléséből ideiglenesen megszűntek, e gátlások írás közben sokszor egészen bénává tesznek. Gyakran úgy érzem, hogy eszelős asszonynak tart majd az, aki ezeket olvassa. Ilyenkor elhagy az erőm és abbahagyom az írást, napokig, sőt hetekig kezembe sem veszem. Csak amikor az Úr Jézus ismét az Ő jelenléte által szigorúan kifejezésre juttatja, hogy Ő akarja, hogy én ezeket leírjam, újra és újra nekilendülök. Egy alkalommal – ez nemrég történt – ismét megkérdeztem az Urat, hogy amit leírtam, valóban az Ő szent akarata-e? Vannak dolgok, melyeket igen különösnek véltem, ezek még régebben leírt események, és ezeket is újra kérdeztem az Úr Jézustól. Ő határozott választ adott:

„Tudod, miért írártam le veled életed különböző eseményeit? Mert ezek kegyelmeim visszatükrözése lelkedben, melyeket, jól tudom, soha nem mondanál el. Így kényszerítelek tehát erre, hogy lássák azt az isteni munkát, melyet már gyermekkorod óta Én művelek lelkedben.”

Szavai után megnyugodtam és tovább írom mindezeket.²⁶

*Igazolom, hogy jelen füzet Lelki naplót tartalmazza.
III. sz. füzet – 1963–1964–1965. 121–240-ig megszakítás nélküli lapot tartalmaz.*

Hűségesen, pontosan írtam a közléseket.

A javításokat magam eszközöltem. Jelen naplót sajátomnak ismerem el.

Saját kezűleg írtam.

Isten a tanúm!

Budapest, 1965. augusztus 26.

Kindelmann Károlyné szül. Szántó Erzsébet

---

26 A III. füzet vége. (Szerk.)